A.E. VAN VOGT

STAR CLUSTER

în aceeași colecție au apărut

CARNAVALUL DE FIER - Serge Brussolo
IRA MELANOX - Serge Brussolo

© A.E. Von Vogt - Star Cluster
© Toate drepturile rezervate Societății VALDO
Import-Export, București, 1992

ISBN 973 - 9085 - 05 - 9

COLECȚIA SCIENCE FICTION

A.E. Van Vogt

STAR CLUSTER

roman

ANDRIEȘ C. LUCIAN
Nr 1345
Biblioteca Personală

In românește de:
Liliana Toia

Coperta: RIESS WALTER

PROLOG

Nava terestră trecu atît de discret pe lîngă Gisser, soarele lipsit de planete, încît sistemul de alarmă al stațiunii meteorologice aflată pe meteorit nu avu timp să reacționeze. Era deja vizibilă ca o dungă luminoasă pe ecranul de supraveghere, cînd o zări și Watcher. Se părea că fusese dată alarma și pe nava străină, întrucît punctul mișcător de lumină își încetinise înaintarea. Frîna, evident, descriind o buclă largă. Se tîra încet înapoi, era clar că încerca să localizeze micul obiect ce atinsese ecranele energetice.

Cînd apăru în cîmpul de observare directă, nava se distingea nelămurit, imensă pe fondul strălucitor al îndepărtatului soare alb-gălbui. Era mult mai mare decît orice altceva văzut vreodată în Fifty Suns. Părea o adevărată imagine de infern, o navă venită din altă lume, un monstru dintr-un univers semimitic. Chiar dacă era un model nou, era ușor de recunoscut după descrierile din cărțile de istorie ca fiind o navă de război a Imperiului Pămîntului. Avertismentele istoriei erau înfiorătoare, referindu-se la ce s-ar putea întîmpla, și iată, sosise clipa cînd se întîmpla cu adevărat.

Își cunoștea datoria. Trebuia să transmită prin subspațiul radio non direcțional către Fifty Suns un mesaj de avertizare pe care-l așteptau cu toții îngroziți, de o viață-ntreagă și mai trebuia să se asigure că nu va rămîne nici o urmă a existenței

stației. Nu a avut loc nici un incendiu. Odată cu dezagregarea motoarelor atomice suprasolicitate, masiva clădire, ce fusese o stație meteorologică, se dezintegră pur-și-simplu în elementele sale componente.

Watcher nu încercă să se salveze. Creierul său, cunoștințele depozitate acolo nu trebuiau să se lase cercetate. Simți doar un scurt, obositor spasm de durere în momentul în care energia eliberată îl transformă și pe el în atomi.

Lady Gloria Laurr, Amiral, comandantul general al navei Star Cluster, nu se deranjă să însoțească expediția ce se îndreptă către meteorit. Urmări însă totul cu mare atenție pe monitor. Din momentul în care razele-spion înfățișaseră o figură omenească într-o stație meteorologică, " O stație meteorologică aici!" înțelese importanța deosebită a descoperirii. Mintea ei evaluă instantaneu cîteva posibilități.

O stație meteorologică înseamnă călătorii interstelare. Ființe omenești înseamnă origine pămînteană. Își imagină cum s-ar fi putut întîmpla lucrurile: o expediție în urmă cu multă vreme; trebuie să fi avut loc cu foarte mulți ani în urmă întrucît aveau acum trafic interstelar, iar acest fapt indica o populație numeroasă, distribuită pe mai multe planete. Majestatea sa, gîndi ea, va fi încîntată.

Tot atît de încîntată era și Lady Gloria. Într-o izbucnire de generozitate, chemă compartimentul energetic.

- O acțiune promptă, căpitane Glone, spuse ea cu căldură, în vederea închiderii meteoritului într-o sferă de energie protectoare ar fi recomandabilă și chiar răsplătită.

Bărbatul, a cărui imagine apăru pe monitor, se înclină.

- Vă mulțumesc, nobilă doamnă. Cred că am salvat componentele electronice și atomice ale întregii stații. Din păcate, ca urmare a interferenței energiei atomice a stației însăși, se pare că

departamentul foto nu a avut tot atît succes în obținerea unor imagini clare.

Femeia zîmbi cu severitate.

- Omul va fi îndeajuns, iar aceasta este o matrice pentru care nu avem nevoie de imagini.

Întrerupse legătura, zîmbind în continuare, și-și întoarse privirea din nou către meteorit. Observă strălucirea flămîndă a absorbantelor de materie și de energie. Se gîndea la cele cîteva furtuni marcate pe harta din stația meteorologică. Le văzuse cu ajutorul razelor-spion, iar una dintre ele era într-adevăr foarte puternică. Nici chiar uriașa sa navă nu putea îndrăzni să se deplaseze prea repede, atîta vreme cît localizarea acestor furtuni nu era certă.

Viziunea fugară construită de razele-spion, îi înfățișă un tînăr foarte atrăgător. Foarte decis, curajos. Interesant pentru o lume necivilizată. Pentru început trebuia recondiționat, bineînțeles, și apoi stors de informațiile relevante. O greșeală, acum, putea avea drept consecință demararea unui îndelung și istovitor proces de căutare. S-ar irosi și zeci de ani pentru cercetarea unor zone înguste de numai cîțiva ani-lumină, în care nava nu putea accelera și nici să mențină o viteză prea mare, fără a deține informații exacte despre starea vremii.

Oamenii ei părăseau Pămîntul. Cu o mișcare hotărîtă deconectă sistemul de comunicație, își reglă aparatura și, cu ajutorul teleportorului ajunse în camera de primire, aflată la o jumătate de milă de puntea principală.

Ofițerul de serviciu îi ieși în întîmpinare și salută.

Era încruntat:

- Tocmai am primit imaginile de la departamentul fotografic. Pata de ceață energetică de deasupra hărții este groaznică. Sînt de părere că ar trebui să reconstruim pentru început clădirea și obiectele din interior, și să lăsăm omul la urmă.

Păru că simte dezaprobarea din atitudinea ei și continuă repede:

- De altfel, individul e inferior matricii umane obișnuite. Reconstrucția lui, deși cumva mai dificilă, nu diferă prea mult de felul în care ați venit de pe puntea principală în această cameră, cu ajutorul teleportorului. În ambele cazuri se realizează descompunerea în elemente, care apoi sînt recompuse la destinație, aidoma modelului original.

- Dar de ce să-l lăsăm la urmă? întrebă ea.

- Din motive tehnice, întrucît avem de-a face cu obiecte neînsuflețite de cea mai mare complexitate. Materia organizată, după cum știți, e cu mult mai importantă decît un compus de hidrocarburi, format pe bază de legături slabe.

- Foarte bine.

Nu era însă chiar sigură că un om, un creier, informațiile după care era trasată harta erau mai puțin importante decît harta însăși. Nu s-ar fi putut reconstitui în același timp?... Dădu din cap hotărîtă.

- Poți începe.

Privea construcția ce începea să capete contur în interiorul imensului receptor. În final, obiectul alunecă ușor, purtat de aripile antigravitaționale și fu depus pe enorma podea metalică, în centrul camerei. Tehnicianul coborî din cabina sa de control dînd mirat din cap. O conduse pe Lady Laurr și încă o jumătate de duzină de curioși în interiorul stației meteorologice proaspăt reconstituite, semnalînd defectele întîlnite:

- Numai 27 de sori marcați pe hartă, spuse. E ridicol de puțin, chiar presupunînd că acești oameni au organizat doar o mică porțiune a spațiului. Și pe deasupra, remarcați cîte furtuni sînt indicate, destul de multe dincolo de zona sorilor reconstituiți și...

Se opri, privirea i se fixă pe podeaua întunecată din spatele unei mașini, la vreo șase metri distanță.

Privirea femeii o urmări pe a lui. Văzu un bărbat [illegible]uș, contorsionat:

- Credeam, făcu ea, încruntîndu-se, că omul trebuia să rămînă ultimul.

Savantul își ceru scuze:

- Asistentul meu a înțeles probabil greșit...

Femeia îl întrerupse:

- Nu contează, trimite-l imediat la compartimentul psihologic și spune-i Locotenentului Neslor că voi sosi și eu curînd acolo.

- Imediat, nobilă doamnă.

- Așteaptă! Transmite-i complimente seniorului meteorolog și roagă-l să coboare aici, să examineze harta. Să-mi prezinte apoi concluziile sale.

Se răsuci către grupul din jurul ei, rîzînd din toată inima, lăsînd să i se vadă dinții albi uniformi:

- Slavă cerului, acționăm în sfîrșit după zece ani plicticoși de supraveghere. Îi vom găsi curînd pe indivizii ăștia care se joacă cu noi de-a v-ați ascunselea, și vom instala disciplina.

Emoția ardea vîlvătaie în ea, ca o torță vie.

Lui Watcher i se păru ciudat că știa dinainte de a se trezi că mai este încă în viață. Simțise apropierea stării de conștiență. Instictiv, tipic dellian, își începu exercițiul de pretrezire a mușchilor, nervilor și creierului. În mijlocul acestui proces ritmic, mintea i se opri într-o revelație îngrozitoare.

Întoarcere către starea de conștiență? El!

În acest moment, cînd creierul său amenința să explodeze din cauza șocului, își aminti ce se întîmplase. Se ridică prudent. Se holbă la tînăra femeie ce stătea întinsă într-un șezlong lîngă patul lui. Avea o față fină, ovală și un aer distins, neobișnuit la o persoană atît de tînără. Îl studia cu ochi cenușii, scînteietori. Sub privirea ei fixă, mintea bărbatului lucra foarte liniștită. Ideea îi veni în sfîrșit: "Am fost refăcut, o simplă trezire... Ce altceva au reușit... să afle?" Gîndul se amplifică, gata să-i spargă cutia craniană: CE ALTCEVA?

Văzu că femeia îi zîmbea, un zîmbet ușor amuzat. Era ca un tonic. Se liniști și mai mult cînd femeia începu să-i vorbească cu o voce argintie:

- Nu te speria. Doar atît, nu te speria. Cum te numești?

Watcher deschise gura, apoi o închise la loc, dînd sever din cap. Avu impulsul pentru moment, să-i explice că răspunzînd la o singură întrebare doar, ar sparge scutul inerției mentale delliene, avînd ca efect apoi dezvăluirea unor informații importante. Iar asta însemna un fel de înfrîngere. Se abținu și mai dădu încă o dată din cap.

O văzu pe tînăra femeie încruntîndu-se:

- Nu-mi răspunzi la o întrebare așa simplă? Sînt convinsă că numele tău nu face nici un rău.

Numele gîndi Watcher, apoi planeta de unde vine, unde se află planeta respectivă față de steaua Gisser, ce știa despre furtunile din zonă, și așa mai departe, tot mai adînc. Nu exista cale de oprire. Cu fiecare zi cîștigată, ținînd acești oameni departe de informațiile la care rîvneau, oferea locuitorilor din Fifty Suns un răgaz prețios pentru organizare împotriva celei mai mari mașinării ce a zburat vreodată în acest colț de univers.

Gîndurile i se tîrau. Femeia de lîngă el se ridică în picioare privindu-l lung. Ochii-i deveniseră ca de oțel. Vocea căpătase o rezonanță metalică:

- Oricine ai fi, află că te găsești la bordul navei imperiale de război Star Cluster, Amiralul Laurr la dispoziția dumitale. Și mai află că dorința noastră nestrămutată este să ne indici o orbită pe care această navă va ajunge în siguranță pe planeta voastră.

Și continuă înfierbîntată:

- Sînt convinsă că știi deja că Pămîntul nu admite guvernări independente. Spațiul este indivizibil. Universul nu trebuie să se umple de popoare suverane care se ceartă și se războiesc între ele pentru putere. Aceasta este legea. Cei ce se ridică împotriva ei sînt proscrișii și vor suporta pedeapsa ce li se cuvine. Ia aminte.

Fără a mai aștepta răspuns întoarse capul.

- Locotenent Neslor, spuse ea către peretele din fața lui Watcher, ai făcut progrese?

O voce feminină îi răspunse:

- Da, nobilă doamnă. Mi-am format un punct de vedere, bazat pe studiile lui Muir-Greyson, referitoare la populațiile coloniale care s-au născut prin ruperea lor din trunchiul principal al vieții galactice. Nu există precedente în istorie pentru o izolare atît de îndelungată ca cea întîlnită în cazul de față. Îmi permit să afirm că au trecut deja de perioada statică și au evoluat apoi într-o direcție proprie. Oricum, cred că trebuie să începem cu metode simple deocamdată. Cîteva răspunsuri forțate îi vor deschide creierul pentru următoarele presiuni; între timp, putem trage concluzii importante din viteza cu care-și adaptează rezistența la testerul mental. Pot începe?

Femeia din șezlong încuviință. Din peretele din fața lui Watcher țîșni un fulger luminos. Bărbatul încercă să se ferească și abia atunci își dădu seama că ceva îl țintuia în pat. Nu era frînghie, lanț sau altceva vizibil. Era în schimb palpabil, ceva asemănător oțelului flexibil. Înainte de a-și termina gîndul lumina îi sfredeli ochii pătrunzîndu-i direct în creier, vibrînd furioasă, năucindu-l. Din ea păreau să răzbată voci ce dansau și cîntau, îi vorbeau în minte voci care-i spuneau:

"O întrebare atît de simplă-bineînțeles că voi răspunde, ... desigur, desigur, - Numele meu e Gisser Watcher. M-am născut pe planeta Kaider III, din părinți dellieni. Există șaptezeci de planete locuite, cincizeci de sori, o populație de treizeci bilioane de locuitori, patru sute de furtuni mai importante. Cea mai mare se află la latitudinea 473. Guvernul central se află pe măreața planetă Cassidor VII... "

Watcher se îngrozi cînd își dădu seama ce facea Își închise, îndată mintea trădătoare cu un nod dellian, oprind valul devastator al dezvăluirilor. Știa că nu va mai fi niciodată prins astfel în capcană, dar era deja prea tîrziu.

Femeia nu era tot atît de sigură. Ieși din cameră și reveni de îndată în încăperea în care Locotenentul Neslor, o femeie de vîrstă mijlocie, își clasifica descoperirile pe role înregistratoare.

Psihologul ridică privirea și îi spuse cu o voce uluită:

- Nobilă doamnă, în momentul blocării, rezistența sa a atins o valoare corespunzătoare unui coeficient de inteligență I.Q.800. E cu desăvîrșire imposibil, mai ales că a început să vorbească la un nivel echivalent cu I.Q.167, care se potrivește cu înfățișarea lui și care după cîte știu se încadrează în medie. În spatele acestei rezistențe trebuie să se afle un sistem de antrenament mintal. Și cred că am găsit răspunsul în referirea la originea sa delliană. Înregistratorul a marcat o creștere puternică de intensitate cînd s-a referit la acest lucru. Este o poveste foarte serioasă și ar putea să ne producă o mare întîrziere... doar dacă nu vrem să-i distrugem creierul.

Amiralul clătină din cap:

- Îmi raportați direct cum evoluează în continuare.

În drum către teleportor se opri să verifice poziția navei. Un zîmbet palid îi flutură pe buze cînd zări pe ecran umbra acesteia ce tocmai înconjura o porțiune mai luminoasă a unui soare. "Batem pasul pe loc", gîndi ea, străbătută de un fior de premoniție. Era oare posibil ca un singur om să țină în loc o expediție suficient de puternică pentru a cuceri o galaxie întreagă?

Amiralul traversă uriașa cameră de recepționare a materiei, în care se mai afla încă, reconstituit de pe Fifty Suns, postul de observație. Locotenentul Cannons, meteorologul șef al navei, se ridică de pe scaun cînd o văzu că se îndreaptă către el. Locotenentul avea părul cărunt. Era foarte bătrîn, își amintea ea, foarte bătrîn. Înaintînd către el se gîndi: "Viața pulsează greoi în oamenii aceștia ce urmăresc marile furtuni din univers. Trebuie să existe în ei o înțelepciune a zădărniciei lucrurilor, a eternității lor. Între furtunile care au nevoie de un secol sau chiar mai mult, pentru a ajunge la deplina maturitate a forței lor și oamenii care le cataloghează, se stabilește

un soi de afinitate spirituală." Aceeași măreție greoaie răzbătu și din vocea lui cînd se înclină cu grație și spuse:

- Amirale, Prea-Onorabilă Gloria Cecily, Lady Laurr, sînt onorat de prezența dumneavoastră.

Răspunse la salut și apoi începu să deruleze firul evenimentelor. El o ascultă, încruntîndu-se și-i spuse :

- Latitudinea pe care ne-a furnizat-o cu privire la furtună nu înseamnă nimic pentru noi. Acest popor incredibil și-a construit un sistem propriu de referință în Marele Nor Magellan, în care centrul este arbitrar, neavînd vreo legătură cunoscută cu centrul magnetic al Norului. Probabil și-au ales un soare, l-au numit centru, construindu-și apoi propria geografie spațială în jurul lui.

Bătrînul se întoarse brusc și o conduse în interiorul stației meteo, spre locul unde se afla harta proaspăt reconstituită.

-Diagrama ne este cu desăvîrșire nefolositoare, conchise el.

- Cum?

Ochii albaștri ai bătrînului o fixară gînditori:

- Spuneți-mi ce părere aveți despre această hartă?

Femeia rămase un timp tăcută, nedorind să-și asume responsabilitatea unei concluzii. Apoi încruntă din sprîncene și zise:

- Am impresia că situația se prezintă așa cum mi-ai descris-o. Au un sistem propriu aici, și nouă nu ne rămîne decît să-l descifrăm.

Continuă apoi cu mai multă încredere:

- Mi se pare că principala noastră sarcină este să stabilim încotro trebuie să ne îndreptăm din imediata vecinătate a acestui avanpost proaspăt descoperit. Dacă pornim într-o direcție greșită, întîrzierea poate deveni supărătoare, și pe deasupra, nu ne-am putea permite să înaintăm prea repede de teama unor eventuale furtuni.

Cînd termină, se uită întrebător către el. Meteorologul dădu din cap cu gravitate:

- Mă tem, spuse, că nu-i chiar așa de simplu. Punctele luminoase corespunzătoare sorilor capătă pe hartă din cauza distorsionării luminii dimensiunile unor boabe de mazăre, dar dacă le examinezi prin metroscop au doar cîteva molecule în diametru. Dacă dimensiunile respective sînt proporționale cu replicile lor din realitate...

Lady Laurr învățase să-și ascundă sentimentele în fața subordonaților, mai ales în situații critice. Deși năucită în interiorul ei, exteriorul își păstra înfățișarea rece, gînditoare, calmă. Într-un tîrziu spuse:

- Vrei să spui că fiecare din acești sori, sorii lor, este ascuns de o mie de alte stele?

- Mult mai rău. Am impresia că au colonizat un sistem din zece mii. Să nu uităm că Marele Nor Magellan este un univers cu peste cincizeci de milioane de stele. Lumină solară avem destulă, deci...

Bătrînul încheie liniștit:

- Dacă doriți, pot pregăti orbite ce presupun viteze de maxim zece ani-lumină pe minut către toate stelele mai apropiate. Poate avem noroc.

Femeia dădu din cap, nervoasă:

- Una la zece mii! Nu bate cîmpii! Din întîmplare am idee despre legea probabilității. Ar însemna să vizităm minim două mii cinci sute de sisteme solare, dacă avem noroc și între trei mii cinci sute și cinci mii, dacă nu... Nu, nu... Un zîmbet aspru îi întinse buzele, nu am de gînd să petrecem cinci sute de ani căutînd acul în carul cu fîn. Mă bazez pe psiholog înainte de a mă baza pe noroc. Avem omul care înțelege harta și oricît ar dura, pînă la urmă tot va vorbi.

Dădu să se întoarcă, dar se opri:

- Dar clădirea? Ce concluzii ați tras din felul cum e construită?

- De tipul celor folosite în galaxie în urmă cu cincisprezece mii de ani

- Îmbunătățiri, schimbări?

- Nici una notabilă. Un singur observator în post care face toată munca. Simplu, primitiv.

Lady Gloria rămase pe gînduri, clătinînd din cap, încercînd parcă să împrăștie ceața din minte.

- Pare ciudat. În cincisprezece mii de ani trebuia să fi adăugat ceva. Coloniile sînt statice de obicei, dar nu chiar atît de statice.

Trei ore mai tîrziu examina rapoartele de rutină, cînd stația piui de două ori slab. Două mesaje...

Primul era de la laboratorul psihologic, o singură întrebare:

- Avem permisiunea să penetrăm în forță creierul prizonierului?

- Nu! Se opuse ferm Amiralul.

A doua întrebare o făcu să-și arunce privirea spre panoul orbital, pe care scînteiau simbolurile. Bătrînul acela trăznit nu-i ascultase ordinele de a NU pregăti trasee orbitale. Se îndreptă către panou zîmbind înciudată și studie semnele luminoase. Trimise apoi un ordin către camera motoarelor principale. Urmărea manevrele făcute de nava ce se arunca în noapte. De altfel, gîndi ea, era ca și cum ar fi jucat două jocuri în același timp. Contrapunctul era mai vechi în relațiile umane decît în muzică!

A doua zi privea în jos către o planetă ce se rotea în jurul unui soare albăstrui. Plutea în întuneric, sub navă, o masă de piatră și metal, lipsită de atmosferă, monotonă și îngrozitoare ca un meteorit. O lume a canioanelor ancestrale și a munților neatinși vreodată de fermentul vieții. Razele-spion înfățișau numai rocă, piatră fără sfîrșit, nici un semn de mișcare prezentă sau trecută.

Mai cercetă încă trei planete, dintre care una era o lume caldă, verde, unde vîntul șoptea prin pădurile virgine, iar animalele mișunau pe cîmpii. Nu se vedea nici o casă, nici o umbră verticală de ființă omenească. Femeia rosti sever în stația de comunicări internave:

- Cît de adînc pot penetra razele-spion pămînt, cu exactitate?

- Treizeci de metri, sosi răspunsul.

- S-ar putea afla în subsol metale care să înșel aparatura noastră, simulînd o adîncime de treizeci metri?

- Cîteva tipuri, nobilă doamnă.

Nemulțumită, tăie legătura. În acea zi nu primi nici un mesaj de la laboratorul psihologic.

După încă o zi, în orizontul ei nerăbdător pătrunse un imens soare roșu. Nouăzeci și patru de planete se învîrteau pe orbite gigantice în jurul uriașului lor părinte. Două erau locuibile, dar și acestea dezvăluiră o sălbăticie îmbelșugată de plante și animale, întîlnite doar pe planetele neatinse de mîna și metalul civilizației.

Șeful compartimentului zoologic își făcu raportul cu voce sigură:

- Procentul de animale corespunde lumilor nelocuite de ființe inteligente.

- Ți-a trecut cumva prin minte că ar putea fi o politică deliberată de conservare a unei vieți animale abundente, îi trînti Lady Laurr, și legi care să împiedice cultivarea solului, chiar și de plăcere?

Nu așteptă un răspuns, și nici nu-l primi. Și în continuare nici o veste de la psihologul șef, Locotenent Neslor.

Al treilea soare era și mai îndepărtat. Mări viteza treptat pînă la douăzeci de zile-lumină pe minut, dar primi un avertisment scuturător cînd se izbi de o mică furtună. Trebuia să fi fost mică, deoarece abia început, tremurul metalic se și liniști.

Ceva mai tîrziu se adresă consiliului, celor treizeci de căpitani convocați în sala comandanților.

- S-ar spune că trebuie să ne întoarcem în galaxie și să sugerăm o expediție specială pentru descoperirea acestor ticăloși ascunși. Cel mai plîngăreț raport ce mi-a ajuns la urechi spune că noi oricum eram în drum spre casă cînd am făcut

descoperirea și că cei zece ani petrecuți în Nor ne dau dreptul la o binemeritată odihnă.

Ochii-i cenușii fulgerau, vocea îi devenise de gheață.

- Puteți fi sigur, continuă ea, că cei ce încurajează acest defetism nu vor fi obligați să facă Guvernului Majestății Sale un raport personal despre eșec. Prin urmare, îi pot asigura pe cei cu inimi slabe sau doborîți de dorul de casă că vom mai rămîne încă zece ani aici de va fi nevoie. Ordonați ofițerilor și echipajului să procedeze ca atare. Asta-i tot!

Întorcîndu-se pe puntea principală, constată că nu sosise încă nici o veste de la laboratorul psihologic. O mai stăpînea încă o urmă fierbinte de furie și nerăbdare în timp ce făcea legătura cu laboratorul. Se stăpîni însă cînd apăru pe ecran figura inteligentă și preocupată a Locotenentului Neslor:

- Ce se întîmplă, locotenente? întrebă ea. Sînt nerăbdătoare să aud noile date obținute de la prizonier.

Femeia clătină din cap.

- Nimic de raportat.

- Nimic!

Uluirea îi înăsprise glasul.

- Am solicitat de două ori, sosi răspunsul, permisiunea să-i penetrăm mintea. Sînt sigură că știi că nu propun cu ușurință o asemenea metodă.

- Oh!

Știa, dar dezaprobarea celor de acasă, obligația de a da explicații pentru orice acțiune imorală împotriva băștinașilor o determinase automat să refuze. Acum...

Înainte ca Lady Laurr să poată scoate un cuvînt, psihologul continuă:

- Am făcut cîteva încercări de a-l convinge în somn de inutilitatea împotrivirii sale, deoarece noi sîntem oricum în stare să le descoperim lumea. N-am reușit decît să-i dau certitudinea că revelațiile sale anterioare nu ne sînt de nici un folos.

Comandantul își recăpătă glasul:

- Vrei să spui, locotenente, că nu ai alt plan decît violența? Nimic altceva?

Figura din imaginea astroplatului se legănă ușor:

- O rezistență de 800 I.Q., spuse locotenent. Neslor simplu, la o inteligență de 167 I.Q. e ceva nou pentru mine.

Lady Gloria se arătă surprinsă:

- Nu înțeleg. Am senzația că ne scapă un element esențial. Într-un sistem cu cincizeci de milioane de sori ne împiedicăm pur și simplu de o stație meteorologică, în care mai întîlnim și o ființă omenească. Contrar oricărei legi de autoconservare, aceasta se sinucide imediat pentru a nu cădea în mîinile noastre. Stația este construită după un vechi model galactic, nu prezintă nici o îmbunătățire după cincisprezece mii de ani. Totuși, imensitatea timpului scurs, dezvoltarea intelectuală a acestor oameni ar fi trebuit să conducă la importante schimbări. Iar numele tipului, Watcher[1] este tipic pentru o epocă străveche, premergătoare călătoriilor în spațiu, cînd individul purta numele îndeletnicirii sale. Este posibil ca și postul de supraveghere să fie o moștenire de familie. E ceva deprimant aici, care...

Se întrerupse încruntată.

- Ce plan ai?

După un minut încuviință:

- Înțeleg... Foarte bine, adu-l într-un dormitor de pe puntea principală. Și las-o baltă, nu te strădui să fardezi vreuna din fetele tale puternice ca să arate ca mine, nu sînt de acord. Pe mîine.

Urmărea cu răceală imaginea prizonierului de pe monitor. Bărbatul era întins în pat, nemișcat, cu ochii închiși, cu figura încordată ciudat. Arăta, gîndi ea, ca cineva care descoperea că pentru prima oară în

[1]) Watcher - paznic, supraveghetor (lb. engleză) n.t.

patru zile, liniile de forță invizibile care-l legaseră fuseseră desfăcute.

În spatele ei, psihologul șef șopti:

- E încă bănuitor, și va rămîne probabil așa pînă cînd veți slăbi parțial presiunea asupra creierului său. În general acțiunile sale se vor concentra tot mai mult asupra unui singur plan. Cu fiecare minut ce se scurge, va fi tot mai convins că are o șansă unică pentru a distruge nava și că trebuie să fie absolut necruțător, asumîndu-și orice risc. L-am influențat în ultimele zece ore să-și modifice rezistența într-un mod foarte subtil. Vei vedea în curînd... Ah!

Watcher se ridicase în pat. Își extrase un picior de sub cearceafuri, alunecă apoi ușor înainte și se ridică în picioare. Fusese o mișcare ciudată, plină de forță. Rămase așa un moment, o apariție înaltă în pijamale cenușii. Era clar că-și planificase primele mișcări, deoarece, după ce încuie ușa, se îndreptă către un șir de sertare ce ocupau un perete întreg, le încercă și apoi le smuci, deschizîndu-le aparent fără nici un efort. Încuietorile săreau una după alta.

Oftatul Amiralului se făcu ecoul privirii Locotenentului Neslor.

- Doamne! spuse psihologul, în sfîrșit. Nu-mi cere să explic cum sparge lacătele alea metalice. Puterea de care dă dovadă trebuie să fie un rezultat al antrenamentului său dellian. Nobilă doamnă...

Tonul îi devenise alarmat. Amiralul se uită spre ea:

- Da?

- Credeți că în aceste condiții mai este cazul să vă implicați personal în îmblînzirea lui? E evident că puterea sa poate zdrobi pe oricine de la bord...

Un gest poruncitor o făcu să tacă.

- Nu pot lăsa vreun tîmpit să facă vreo greșeală acum, spuse Prea Onorabila Gloria Cecily. Voi lua niște pilule împotriva durerilor. Anunță-mă cînd e momentul să trec dincolo.

Watcher era încordat, stăpîn pe el, cînd trecu în camera de control de pe puntea principală. Își găsise

hainele într-unul din sertarele încuiate. Nu știuse că sînt acolo, dar sertarele îi stîrniseră curiozitatea. Nu trebui decît să facă mișcările preliminare delliene, de suplimentare a energiei și lacătele săriră imediat.

Oprindu-se în prag, își plimbă privirea prin marea sală boltită. Dintr-o dată, frica îngrozitoare că el și semenii săi sînt pierduți fără scăpare, se transformă în speranță. Era cu adevărat liber.

Oamenii aceștia nu puteau avea nici cea mai mică bănuială în privința adevărului. Marele geniu Joseph M. Dell, era cu siguranță uitat de mult pe Pămînt. Eliberarea lui Watcher făcea parte dintr-un plan, desigur, dar...

"Moarte, gîndi el cu ură feroce, moarte tuturor, după cum și ei au adus moartea cîndva, și o vor aduce din nou..."

Examina pe rînd becurile luminoase din pupitrul de control, cînd zări cu coada ochiului femeia ce pășea spre el dinspre peretele alăturat. Ridică privirea și gîndi cu bucurie sălbatică:

"Șefa!" Era păzită de arme ațintite asupra lui, era sigur, dar ei nu aveau de unde ști că tot timpul de cînd se afla aici se întrebase cum să-i determine să folosească armele. N-ar mai fi în stare să-l reconstituie din nou. Iar actul eliberării lui trăda o capcană psihologică.

Femeia rupse prima tăcerea, zîmbind:

- N-ar fi trebuit să te las să examinezi aceste panouri. Dar ne-am hotărît la o altă tactică în privința ta. Ai deplină libertate pe navă, poți cunoaște echipajul. Dorim să te convingem..., să te convingem.

Ceva din înverșunarea și paloarea lui o tulburaseră, șovăi, se scutură, vizibil enervată de slăbiciunea ei și zîmbind continuă și mai hotărîtă pe un ton convingător:

- Vrem să te facem să înțelegi că nu sîntem căpcăuni. Vrem să abandonezi starea asta de alarmă că am putea face rău poporului tău. Acum, dacă am aflat de existența voastră, poți fi sigur că e o

chestiune de timp să vă găsim. Pămîntul nu este crud sau tiranic, sau mai bine zis nu mai este. Pretindem o minimă supunere, în spiritul ideii unei entități comune, a indivizibilității spațiului. Legislația trebuie să fie unică, iar cîștigul minim al lucrătorului de rînd menținut la un nivel înalt. Și încă ceva, războaiele sînt absolut interzise. În rest, orice planetă sau grup de planete, poate avea formă proprie de guvernămînt, poate face comerț cu oricine dorește, poate trăi după bunul plac. Nu-i nimic atît de îngrozitor care să justifice tentativa ta ciudată de sinucidere în momentul în care am descoperit postul meteo.

"Ar trebui, gîndi el, ascultînd-o, să-i crăp capul întîi ei." Cea mai bună metodă ar fi s-o apuce de picioare și s-o izbească de zidul metalic sau de podea. I s-ar sfărîma cu ușurință țeasta și ar rezolva două lucruri deodată. În primul rînd ar fi un avertisment necesar și îngrozitor pentru ceilalți ofițeri ai navei. Apoi și-ar grăbi moartea obligîndu-i pe paznici să tragă. Vor înțelege prea tîrziu că singurul mod de a-l opri este focul.

Făcu un pas către ea. Abia vizibil, nervii, mușchii începură să se agite, pregătindu-se să catapulteze corpul dellian pe o distanță ce depășea cu mult posibilitățile unui om.

Femeia vorbea în continuare:

- Ai spus mai devreme că poporul tău e răspîndit în cincizeci de sisteme solare în acest spațiu. De ce numai cincizeci? În douăsprezece mii de ani, sau chiar mai mult, n-ar fi fost imposibil să atingeți 12000 de bilioane de locuitori.

Între timp, el mai făcu un pas, și încă unul. Își dădu seama că trebuia să-i vorbească în următoarele secunde, dacă nu voia să-i stîrnească neîncrederea. Era vital să se apropie de ea cît mai mult. Spuse:

- Cam două treimi din cuplurile de la noi nu au copii. E ca un blestem, dar la noi coexistă două rase diferite, înțelegi, iar acum între ele au loc căsătorii fără nici o piedică...

Aproape ajunsese la distanța dorită de el. Mai avea un pas.

- Vrei să spui că s-a produs o mutație și cele două tipuri nu se pot amesteca?

Nu mai era nevoie să-i răspundă. Mai avea numai trei metri pînă la ea. Se lansă ca un tigru spre golul ce-i despărțea.

Prima rază îi sfîșie trupul prea jos pentru a-i fi fatal, dar îi produse o amețeală fierbinte și o îngrozitoare greutate. O auzi pe șefă urlînd:

- Locotenent Neslor, ce faci?

Atunci o apucă. Degetele înșfăcară strîns brațul femeii ce încerca să se apere, cînd o a doua rafală îl izbi în coaste, aducîndu-i în gură o spumă sîngerie. În pofida voinței sale, își simți mîinile alunecînd de pe femeie. Oh, spațiu! Cît a dorit s-o ia cu el în imperiul morții! Femeia țipă:

- Locotenent Neslor, ai înnebunit? **Încetează focul!**

Înainte ca a treia rază să-l pîrjolească cu violență, își spuse cu cinism: "Nici acum nu bănuiește nimic. Dar cineva și-a dat seama, cineva care în ultimul moment a ghicit adevărul. Prea tîrziu! Prea tîrziu, proștilor! Duceți-vă să vînați! Au fost avertizați, au timp să se ascundă și mai bine. Iar cei cincizeci de sori sînt împrăștiați, împrăștiați printre milioane de stele, printre..."

Moartea îi tăie firul gîndurilor.

Femeia se ridică de pe podea, amețită, străduindu-se să-și adune mințile în urma șocului violent. Era vag conștientă de prezența Locotenentului Neslor ce venise prin intermediul teleportorului, se oprise mai întîi lîngă cadavrul lui Gisser Watcher și apoi se grăbi spre ea.

- Te simți bine, draga mea? A fost atît de greu să trag prin monitor...

- Nebuno! își recăpătă suflul Amiralul. Îți dai seama că un corp nu mai poate fi reconstituit odată ce focul i-a distrus organele vitale? Este singura metodă definitivă. Va trebui să mergem acasă fără...

Se opri. O văzu pe cealaltă holbîndu-se la ea.

- Intențiile sale de a ataca erau clare, îi spuse Locotenent Neslor, și erau prea timpurii, potrivit calculelor mele. În orice caz, nu se încadrează în psihologia omenească. În ultima clipă mi-am amintit de Joseph Dell și masacrarea superoamenilor dellieni acum cincisprezece mii de ani. E fantastic, cînd te gîndești că o parte dintre ei au scăpat și au pus bazele unei civilizații în acest colț îndepărtat de spațiu. Înțelegi acum: dellian... Joseph M. Dell... inventatorul robotului perfect.

ANDRIEȘ C. LUCIAN
Nr 1345
Biblioteca Personală

CAPITOLUL I

Difuzoarele din stradă se treziră la viață. O voce bărbătească răsunătoare spunea;

- Atențiune cetățeni ai planetelor din Fifty Suns. Aici este Star Cluster, nava de război a Pămîntului. În cîteva momente, Prea Onorabila Gloria Cecily, Lady Laurr, Amiral al navei, va face un anunț.

Maltby, care tocmai se îndrepta către un aeroglisor se opri în loc cînd răsună vocea de la radio. Observă că nu era singurul.

Lant era o planetă nouă pentru el. Capitala ei avea un delicios aspect rural în comparație cu Cassidor, unde se afla baza principală a Flotei Spațiale din Fifty Suns. Maltby sosise cu nava sa cu o zi în urmă, la ordinul general, adresat tuturor navelor de război de a se refugia imediat pe cea mai apropiată planetă locuită.

Era un ordin de alarmă, din care răzbătea panica. Din ceea ce auzise la popota ofițerilor era clar că avea legătură cu nava pămînteană al cărei mesaj era transmis acum prin sistemul de alarmare generală.

La radio, glasul bărbătesc sună emoționat:

- Vă vorbește Lady Laurr.

Se făcu auzită vocea hotărîtă, vibrantă a unei tinere femei:

- Locuitori din Fifty Suns, știm că sînteți acolo. De cîțiva ani nava mea, Star Cluster, cartografiază în Marele Nor Magelan. Din întîmplare, am dat peste una din stațiile voastre meteorologice și l-am făcut prizonier pe cel ce o deservea. Înainte de a reuși să se sinucidă, am aflat de la el că undeva în acest nor cu aproape o sută de milioane de stele, există cincizeci de sisteme solare locuite, cu un total de șaptezeci de planete populate cu ființe omenești. Intenția noastră este să vă localizăm, deși la prima vedere ar părea imposibil. Într-adevăr, pare dificil să descoperi cincizeci de stele împrăștiate printre alte o sută de milioane, folosind doar mijloace tehnice, am găsit însă o soluție, doar în parte tehnică. Ascultați-mă cu atenție, locuitori din Fifty Suns. Știm cine sînteți. Știm că sînteți roboți dellieni și nondellieni... Așa-ziși roboți. Nu chiar roboți, ci humanoizi în carne și oase. Studiind cărțile noastre de istorie, am aflat despre nebunia de acum cincisprezece mii de ani care v-a înspăimîntat, v-a făcut să părăsiți galaxia principală și să vă căutați refugiul cît mai departe de civilizația omenească.

Cincisprezece mii de ani înseamnă mult. Oamenii s-au schimbat. Incidente neplăcute ca cele trăite de strămoșii voștri nu mai sînt posibile. Vă spun asta pentru a vă alunga teama. Trebuie să vă întoarceți în colectivitate. Trebuie să vă alăturați uniunii galactice pămîntene, să acceptați un minimum de reguli și să construiți porturi comerciale interstelare.

Avînd în vedere motivele speciale pentru care vă ascundeți, vă acord o săptămînă de gîndire, pentru a ne dezvălui poziția planetelor voastre. În acest răstimp nu vom întreprinde nimic. După ce se va scurge acest răgaz, pentru fiecare zi siderală ce trece fără a ne contacta, vă vom penaliza.

De un lucru puteți fi siguri. Vă vom găsi. Și încă foarte repede!

Difuzorul tăcu lăsînd parcă timp să fie pătruns înțelesul cuvintelor abia rostite. Lîngă Maltby, un bărbat spuse:

- O singură navă! De ce să ne temem? S-o distrugem înainte de a se întoarce în galaxie și de a raporta prezența noastră!

O femeie comentă neliniștită:

- Oare spune adevărul sau blufează? Chiar poate crede că ne poate găsi?

Un al doilea bărbat îi răspunse cu o voce aspră:

- Imposibil. Este vechea poveste a acului în carul cu fîn, dacă nu chiar mai rău.

Maltby nu spuse nimic, dar era înclinat să-i dea dreptate. I se părea că Amiralul Laurr de pe nava pămînteană bîjbîia în cea mai neagră beznă ce a înconjurat vreodată o civilizație.

Radioul transmise din nou vocea Prea Onorabilei Gloria Cecily:

În eventualitatea că nu socotiți timpul în stilul nostru, o zi siderală are douăzeci de ore a cîte o sută de minute. Într-un minut sînt o sută de secunde, iar o secundă este timpul în care lumina parcurge exact o sută de mii de mile. Ziua noastră este ceva mai lungă decît în stilul vechi, în care un minut avea șaizeci de secunde, iar viteza luminii era exprimată caraghios, cu o sută optzeci și șase de mii trei sute de mile pe secundă. Calculați-vă bine timpul în consecință. Peste o săptămînă voi face un nou apel.

Urmă o pauză. Apoi vocea unui bărbat. Nu era cel care o prezentase pe Lady Laurr.

- Cetățeni din **Fifty Suns**, acesta a fost un mesaj înregistrat. A fost recepționat în urmă cu o oră și retransmis conform deciziei consiliului de conducere din **Fifty Suns**, în concordanță cu dorința noastră de a menține populația la curent cu evoluția situației... Este cel mai mare pericol care ne-a amenințat vreodată. Continuați-vă activitățile zilnice în mod normal și fiți siguri că vom face tot ce ne stă în putință. Pe măsură ce vom mai avea informații, vă vom anunța. Atît deocamdată.

Maltby urcă în aeroglisorul ce opri în dreptul său. Se așeză pe un scaun. O femeie luă loc lîngă el. Imediat, avu o foarte ușoară senzație de șoc în creier. Ochii i se măriră puțin, de uimire, dar nu făcu nici un alt gest care să trădeze că ar fi simțit tatonarea făcută de gîndul spioanei.

Femeia spuse după o vreme:

- Ai ascultat anunțul?

- Da.

- Ce părere ai?

- Șefa părea foarte hotărîtă.

- Ai remarcat că locuitorii din **Fifty Suns** au fost împărțiți în roboți dellieni și non-dellieni?

Nu-l miră faptul că sesizase și ea același lucru. Oamenii de pe Pămînt nu știau de existența unui al treilea grup în acest sistem, dellhibrizii. Multe mii de ani după migrație, căsătoriile dintre un dellian și un non-dellian nu produseseră urmași. Într-un fel, prin ceea ce se numea sistem de presurizare rea copiii au devenit un vis realizabil. Rezultatul a fost așa-numitul dellhibrid, un om cu două creiere, avînd forța fizică a dellianului și capacitatea creativă a non-dellianului. Cele două creiere, perfect coordonate, puteau domina pe oricine poseda un singur creier.

Maltby era un dellhibrid. La fel și femeia de lîngă el, o recunoscuse după felul cum îi stimulase creierul pentru o clipă. Diferența dintre ei era că el avea permisiunea legală de a se afla pe Lant sau pe orice altă planetă din Fifty Suns, ea nu. Dacă ar fi fost prinsă, putea fi trimisă la închisoare sau chiar condamnată la moarte.

- Te-am căutat, îi spuse ea, încercăm de mai bine de o oră să te contactăm, de cînd statul nostru major a recepționat mesajul. Ce crezi că trebuie să facem?

Maltby ezită. Îi era greu să-și accepte rolul de lider ereditar al dellhibrizilor; el care mai era și căpitan în Flotila Spațială din Fifty Suns... În urmă cu douăzeci de ani, dellhibrizii încercaseră să preia conducerea absolută în Fifty Suns. Tentativa eșuase dezastruos și ca urmare fuseseră declarați în afara legii. Maltby, pe vremea aceea un copil, fusese capturat de o patrulă delliană. Fusese crescut la unitate. Era un experiment. În general, se recunoștea că problema dellhibrizilor trebuia rezolvată. Se depusese un efort susținut pentru a-l învăța ce înseamnă loialitatea față de Fifty Suns ca entitate unică; și într-o considerabilă măsură reușiseră. Singurul lucru pe care nu-l cunoșteau profesorii era

că-l aveau în puterea lor pe însuși conducătorul de drept al dellhibrizilor.

În mintea lui Maltby se născuse un conflict, pe care nu-l rezolvase încă. Spuse încet:

- În clipa de față senzația mea este că ar trebui să ne alăturăm necondiționat celorlalți. Să tratăm deschis cu dellienii și non-dellienii. În definitiv, locuim și noi în Fifty Suns.

- S-a discutat deja posibilitatea, spuse femeia, că am căpăta niște avantaje dacă am dezvălui coordonatele uneia dintre planete.

În pofida antrenamentului său ambivalent, Maltby fu șocat pentru moment. Și totuși înțelegea ce voia să spună. Gîndi cu amărăciune:

"Se pare că temperamental nu sînt potrivit pentru intrigi." Se calmă, deveni mai îngîndurat și în același timp, mai pregătit să discute situația în mod preventiv.

- Dacă Pămîntul localizează această civilizație și-i recunoaște guvernul actual, înseamnă că nu vom mai putea schimba nimic. Orice plan am avea pentru a înclina balanța în favoarea noastră...

Femeia, o blondă subțirică, zîmbi aspru, o lumină sălbatică îi străluci în ochii albaștri:

- Dacă i-am preda, spuse ea, am putea pune condiția ca în viitor să căpătăm statut de egalitate. În fond asta-i tot ce dorim.

- Oare?

Maltby știa mai bine și nu era încîntat.

- Din cîte mi-amintesc, războiul pe care l-am dus avea alte țeluri.

- Ei bine... Cine are cele mai multe drepturi la poziții înalte? spuse sfidător femeia. Psihologic le sîntem superiori atît dellienilor cît și non-dellienilor. După cîte știu sîntem singura super-rasă din galaxie.

Înflăcărată conchise:

- Și mai există încă o mare șansă. Acești pămînteni nu au auzit de dellhibrizi. Dacă ne-am folosi de avantajul surprizei... Dacă am putea duce cîți mai mulți oameni de-ai noștri la bordul acelei

nave... Am putea captura noi arme, decisive. Înțelegi?

Maltby înțelegea multe, inclusiv că în acest plan erau amestecate o mulțime de lucruri rîvnite.

- Draga mea, spuse el, sîntem un grup mic. Revolta noastră împotriva guvernului a dat greș cu toată surpriza inițială. În timp, s-ar putea să ajungem să facem toate aceste lucruri. Dar ideile noastre sînt mult mai mari decît numărul nostru.

- Hunston consideră că trebuie să acționezi în momentele de criză.

- Hunston! spuse involuntar Maltby.

Alături de strălucitorul și revendicativul Hunston, Maltby se simțea neinteresant. Avea nepopulara sarcină de a ține în frîu patimile sălbatice ale tinerilor nedisciplinați. Susținut de cei apropiați, în mare parte bătrîni, foști prieteni ai răposatului său părinte, pleda pentru săbuință. Se dovedi o sarcină ingrată. Huston era comandant adjunct al organizației. Programul său de acțiune imediată făcea apel la cei mai tineri, care știau doar din auzite de dezastrul generației anterioare. Atitudinea lor era: "Conducătorii au făcut greșeli atunci. Noi nu vom mai greși."

Maltby nu avea nici o chemare de a domina asupra poporului din Fifty Suns. Ani în șir își pusese întrebarea: "Cum să canalizez ambițiile delhibrizilor pe căi mai puțin belicoase?" Nu găsise însă răspuns pînă în acel moment. Rar, dar ferm, rosti:

- Cînd o colectivitate este amenințată, trebuie strînse rîndurile. Fie că ne place sau nu, ne aflăm în Fifty Suns. S-ar putea să fie tentant să trădăm această civilizație Pămîntului, dar nu putem hotărî noi acum, la o oră de la apariția unui prilej favorabil. Anunță Orașele Ascunse că cer trei zile de dezbateri și discuții critice. În a patra vom organiza un plebiscit, care va da răspunsul: trădăm sau nu trădăm. Asta-i tot.

Cu coada ochiului văzu că femeia nu era mulțumită. Fața i se posomorîse subit, în atitudinea sa se putea desluși o furie înăbușită.

- Dragul meu, spuse ea drăgăstos, ești sigur că nu te vei împotrivi deciziei majorității?

Din schimbarea expresiei, Maltby trase concluzia că se declanșase în ea vechiul conflict democratic. Acesta era marele lui atu asupra poporului său: consiliul dellhibrizilor al cărui șef era, apela direct la comunitate pentru toate hotărîrile importante. Timpul demonstrase că referendumurile scot la iveală instinctele de conservare ale unui popor . Indivizi care propovăduiseră furioși luni în șir soluția decisivă, dură, deveneau precauți cînd erau confruntați cu balotajul plebiscitului. Multe furtuni politice periculoase se răsuflaseră în cutia de vot.

- În patru zile, rosti încet femeia, o altă grupare ar putea lua decizia să trădeze, iar noi vom fi pierdut avantajul. Hunston consideră că trebuie acționat fără întîrziere, în momentul în care guvernul trece prin criză. Mai tîrziu, îi va putea întreba pe oameni dacă acțiunea lui a fost corectă.

Pentru asta, cel puțin, Maltby avea răspunsul pregătit:

- Soarta unei întregi civilizații este în joc. Poate oare un singur om sau o grupare mică să riște viața cîtorva sute de mii de oameni, mai întîi și apoi a tuturor celor șaisprezece bilioane de locuitori din Fifty Suns? Nu cred. Dar acum trebuie să cobor. Noroc.

Se ridică și sări din aeroglisor. Nu se uită înapoi. Se îndreptă spre bariera de oțel, în spatele căreia se afla una din cele cîteva baza de dimensiuni reduse pe care Flota Spațială le avea pe planeta Lant.

Paznicul îi examină scrisorile de acreditare încruntat și apoi i se adresă pe un ton oficial:

- Căpitane, am ordin să vă escortez în clădirea Capitoliului, unde autoritățile locale se află în conferință cu comandanții militari. Veniți de bună voie?

- Desigur, spuse Maltby, aparent fără nici o ezitare.

Un minut mai tîrziu se afla într-un vehicul militar ce zbura înapoi către oraș.

Situația nu devenise încă fără scăpare, gîndi el. Oricînd ar fi putut să-și concentreze cele două creiere, astfel încît să-l anihileze întîi pe paznicul său și apoi pe pilot.

Se hotărî să nu acționeze încă. O conferință a guvernului local nu însemna neapărat un pericol iminent pentru căpitanul Peter Maltby. De fapt, se aștepta chiar să mai afle ceva.

Naveta ateriză într-o curte, între două clădiri acoperite cu iederă. Maltby fu condus printr-o ușă într-un coridor vast, puternic luminat și introdus într-o sală unde se aflau aproximativ douăzeci de oameni în jurul unei mese de conferințe. Evident, sosirea sa fusese anunțată, căci nimeni nu vorbea cînd păși înăuntru. Aruncă o privire scurtă șirului de fețe ce se întorsese spre el. Cunoștea personal două dintre personajele prezente. Dădură din cap salutîndu-l. Confirmă că-i recunoscuse și el înclinînd capul în direcția fiecăruia.

Pe ceilalți, inclusiv patru bărbați în uniformă, nu-i întîlnise direct. Recunoscu figurile cîtorva conducători guvernamentali și ale cîtorva ofițeri. Erau ușor de deosebit dellienii de non-dellieni. Cei dintîi, rafinați, frumoși, puternici. Ceilalți difereau mult între ei. În picioare în capul mesei, cu fața către ușă stătea un bondoc non-dellian. Maltby îl recunoscu din fotografiile din presă pe Andrew Craig, un ministru de pe această planetă.

- Domnilor, începu Craig, să nu-l luăm pe căpitanul Maltby pe ocolite.

Apoi, adresîndu-se direct lui Maltby:

- Căpitane, tocmai discutam despre amenințarea acestei nave de război pămîntene. Comandanta ei tocmai a făcut cu puțin timp în urmă un anunț pe care probabil l-ai ascultat.

Maltby înclină capul:

- Am auzit.

- Bun. Iată care este situația. S-a stabilit că nu vom desconspira nimic acestui intrus, cu toate ofertele făcute. Au fost cîțiva care au comentat că dacă Pămîntul a ajuns deja în Marele Nor Magellan, descoperirea noastră este inevitabilă mai devreme sau mai tîrziu. Dar pînă atunci mai pot trece cîteva sute de mii de ani. În următorul deceniu putem trimite expediții în galaxia principală, să vedem exact cum stau lucrurile. Apoi vom putea lua hotărîrea definitivă în privința stabilirii contactului. Înțelegeți deci că este o cale riscantă.

Se opri uitîndu-se întrebător către Maltby. Era o doză de neliniște în privirea lui. Maltby spuse pe un ton neutru:

- Neîndoielnic, este o cale riscantă.

Un oftat de ușurare traversă adunarea.

- Oricum, continuă Maltby, puteți fi siguri că localizarea noastră nu va fi dezvăluită navei pămîntene de vreun grup sau de o planetă? Multe popoare sau planete au interese personale.

- Sîntem foarte conștienți de acest lucru, spuse bondocul. De aceea te-am și invitat la această întrunire.

Maltby nu era convins că fusese chiar o invitație, dar nu comentă.

Vorbitorul continuă:

- Am primit mesaje de la toate guvernele din Fifty Suns. Toți sînt de acord că trebuie să rămînem ascunși. Dar toți sînt la fel de convinși că dacă nu realizăm o înțelegere cu dellhibrizii, să nu folosească acest prilej, alianța noastră este zadarnică.

Maltby ghicise în cîteva minute unde voia bondocul să ajungă. Înțelesese criza în care se aflau relațiile dintre dellhibrizi și restul populației din Fifty Suns. Înțelesese că și el trecea printr-un moment de criză.

- Domnilor, spuse, am impresia că mi se cere să intru în legătură cu dellhibrizii. Ca ofițer în armata

acestei civilizații, orice contact mă va pune într-o situație foarte dificilă.

Viceamiralul Dreehan, comandant al navei de război Atmion, unde Maltby era asistent navigator și meteorolog șef, i se adresă:

- Căpitane, poți accepta orice propunere ți se va face aici. Nu te teme, îți înțelegem perfect situația.

- Ar fi preferabil să se consemneze cele ce se vor discuta în continuare.

Craig făcu semn stenografilor:

- Notați, vă rog!

- Vă ascult, spuse Maltby.

- După cum ați bănuit, continuă Craig, am dori să transmiteți propunerile noastre...

Se opri o clipă încruntîndu-se, vizibil încurcat că trebuia să folosească un termen care conferea o aură de legitimitate grupului de proscriși...

- ... Consiliului de conducere al dellhibrizilor. Sîntem încredințați că-ți va sta în putință să realizezi acest contact.

- În urmă cu cîțiva ani, răspunse Maltby, l-am informat pe superiorul meu că am fost abordat de către emisarii dellhibrizilor și că pe fiecare planetă din Fifty Suns există în permanență posibilități de stabilire a legăturii. S-a convenit atunci să nu se dezvăluie nici o informație despre existența acestor agenții, ca și cum activitatea lor ar fi trebuit să se desfășoare în cea mai strictă conspirativitate... Asta-i, nu cred că-mi vor indica unde ar putea fi găsiți.

De fapt, hotărîrea ca Maltby să informeze autoritățile despre existența acestor agenții fusese luată printr-un plebiscit al dellhibrizilor. Simțise că un astfel de contact era suspectat și prin urmare ar fi putut fi chiar acceptat. Consiliul dellhibrizilor considerase că Fifty Suns nu va lovi în aceste agenții decît în situații extreme. Presupunerea se dovedise întemeiată. Dar acum se aflau într-o situație extremă.

- Sincer vorbind, spuse bondocul, sîntem convinși că dellhibrizii văd în această amenințare o

ocazie perfectă să le întărească poziţiile de pe care poartă tratativele.

Se gîndea la şantaj politic, dar faptul că nu se exprimase întocmai spunea multe.

- Sînt împuternicit, continuă Craig să le ofer drepturi cetăţeneşti limitate, accesul pe cîteva planete, eventual dreptul de a locui în oraşe... Urmînd ca întreaga problemă să fie rediscutată la fiecare zece ani cu perspective ca de fiecare dată, în funcţie de comportamentul anterior, să li se acorde şi alte privilegii.

Făcu o pauză. Maltby constată că-l priveau toţi cu un soi de nerăbdare tensionată. Un politician dellian rupse tăcerea:

- Ce părere ai?

Maltby oftă. Înainte de sosirea navei pămîntene, propunerea ar fi fost minunată. Se repeta vechea poveste a concesiilor făcute sub presiuni, în momentul care cei ce le fac nu mai pot controla situaţia. Le spuse toate acestea, fără agresivitate, sincer şi la obiect. În timp ce le vorbea îşi controla cuvintele, i se păreau că sună logic şi cinstit. Cunoscînd ambiţiile unor grupuri de dellhibrizi, considera că orice concesii suplimentare ar fi tot atît de periculoase pentru ei cît le-ar fi şi vecinilor lor împăciuitori. Avînd în vedere trecutul, trebuiau menţinute cîteva restricţii şi se impunea o perioadă de verificare. Astfel, tendinţa lui era să accepte propunerea, recunoscînd în acelaşi timp că în condiţiile date, îi va fi greu să-i convingă. După ce-şi expuse calm punctul de vedere, încheie:

- Vom trăi şi vom vedea.

Se lăsă un scurt moment de linişte, apoi un non-dellian cu figură aspră spuse sever:

- Am sentimentul că pierdem vremea ca nişte fricoşi. Deşi în Fifty Suns pacea domneşte de multă vreme, avem mai mult de o sută de nave de luptă în stare de funcţionare, nemaivorbind de mulţimea de aparate de zbor mai mici. Acolo în spaţiu nu-i decît o navă pămînteană. Eu vă propun să trimitem flotila

s-o distrugă. Astfel vom elimina orice fiinţă omenească ce ştie de existenţa noastră. Zece mii de ani vor mai trebui să se scurgă pînă ne vor descoperi din nou, accidental.

Viceamiralul Drechan luă cuvîntul:

- Am mai discutat acest aspect. Motivul pentru care nu e indicat să procedăm astfel este foarte simplu: este posibil ca pămîntenii să dispună de arme noi cu care ne vor înfrînge. Nu ne vom permite riscul.

- Nu mă interesează ce arme poate avea o navă solitară, zise celălalt categoric. Dacă armata îşi face datoria, toate problemele noastre vor fi rezolvate printr-o mică acţiune decisivă.

Craig îi răspunse tăios:

- Aceasta va fi soluţia pentru ultimă instanţă. Se reîntoarse apoi către Maltby:

- Poţi spune dellhibrizilor că dacă refuză oferta noastră, avem o imensă flotă de război pentru a o folosi împotriva intrusului. Cu alte cuvinte, dacă vor alege calea trădării, s-ar putea să nu cîştige nimic. Te poţi retrage căpitane.

CAPITOLUL II

La bordul navei pămîntene de război, Star Cluster, Amiralul stătea la biroul său aflat pe puntea principală, cu privirea pierdută în întunericul spaţiului şi evalua situaţia. În faţă se afla un ecran multiplan. În spatele lui bezna era ruptă ici colo de strălucirea stelelor. Magnitudinea ecranului era zero, astfel încît erau vizibile doar cîteva stele, pete rare de lumină ce indicau intensitatea spectrală a fiecăruia. Cel mai mare, dar şi cel mai voalat nor de ceaţă argintie, se afla în stînga ei: galaxia principală, în care Pămîntul era o planetă anonimă, aparţinînd unui

sistem solar anonim, un grăunte de nisip în deșertul cosmic.

Femeia îi dădea rareori atenție. Pe parcurs atîtor ani modificarea fantasticului decor deveni parte din viața ei. Vedea și ignora în același tim Acum zîmbea, avea un zîmbet decis; apăsă un buto Pe ecranul din fața sa apăru figura unui bărb căruia i se adresă fără alt preambul:

- Am fost informată, căpitane, că oamenii au început să murmure din cauza deciziei noastre de a rămîne în Marele Nor Magelan în căutarea civilizației Fifty Suns.

Căpitanul ezită un moment, apoi răspunse cu precauție:

- Excelență, am auzit că hotărîrea voastră de a face această cercetare nu întrunește aprobare unanimă.

Modificarea frazei ei din "Decizia noastră" în "hotărîrea voastră" nu-i scăpă femeii.

Căpitanul continuă:

- Bineînțeles, nu pot vorbi în numele întregului echipaj, sînt treizeci de mii de oameni la bord.

- Bineînțeles, spuse ea.

Tonul ei trăda o ironie ascunsă. Ofițerul păru că nu sesizează:

- Mi se pare excelență, că balotajul ar fi o soluție în această problemă.

- Prostii. Toți ar vota să plece acasă. După zece ani în spațiu au devenit niște cîrpe. Au minte puțin și nici un scop. Căpitane...

Vocea îi era în continuare molcomă, dar în privire îi străluceau pumnale:

- Simt în tonul și comportamentul tău un fel de aprobare emotivă față de... acest copilăresc instinct de grup. Ține minte, cea mai veche lege a spațiului spune că trebuie să ai chemarea de a merge mereu înainte. Ofițerii sînt selecționați cu o grijă deosebită tocmai pentru a nu cădea în dorința asta oarbă de-a se întoarce acasă. S-a constatat că cei ce se năpustesc înnebuniți către planeta lor, către căminul lor,

încearcă o satisfacție de moment și apoi, fără preget, se alătură altei misiuni de lungă durată. Sîntem mult prea departe de galaxia noastră pentru a ne lăsa radă unei infantile lipse de disciplină.

Ofițerul răspunse liniștit:

- Sînt obișnuit cu astfel de argumente.

- Mă bucur să aud asta, spuse acru Amiralul Laurr, și întrerupse legătura.

Chemă apoi cabina de navigație, răspunse un ofițer tînăr, căruia îi ordonă:

- Vreau un plan de zbor cu un set de orbite, cu ajutorul cărora să traversăm Marele Nor Magelan în cel mai scurt timp. Vreau să trecem la o distanță de cel puțin cinci sute de ani lumină de fiecare stea din sistem.

Figura tînărului păli puțin:

- Excelență, murmură el, este cel mai uluitor ordin pe care l-am primit vreodată. Acest nor stelar are șase mii de ani lumină în diametru. Cu ce viteză intenționați să ne deplasăm, necunoscînd localizările furtunilor de aici?

Reacția ofițerului o descumpăni. Pentru moment simți îndoiala. Conștientiză imensitatea spațiului pe care intenționa să-l străbată.

Îndoiala trecu. Se îndîrji.

- Cred, spuse ea, că densitatea zonelor de turbulență ne-ar permite înaintarea cu un an-lumină într-o jumătate de oră.

Cu asprime întrerupse discuția:

- Spune-i șefului tău să mă caute cînd vor fi pregătite traiectoriile.

- Prea bine excelență, spuse tînărul. Vocea-i devenise inflexibilă.

Lady Gloria tăie legătura, se lăsă pe spate și manevră un comutator care transformă ecranul din fața sa într-o suprafață reflectantă. Își fixă privirea asupra propriei imagini. Vedea o figură subțire, aspră, frumoasă, ce aparținea unei femei de treizeci de ani. Imaginea îi zîmbea ușor ironică, indicînd satisfacția primilor pași făcuți. Vestea se va răspîndi;

oamenii vor înțelege în sfîrșit la ce se gîndea. La început vor fi disperați, apoi se vor resemna. N simțea nici un regret. Procedase astfel, convinsă fiin că Fifty Suns nu va consimți să deconspire nici măcar o singură planetă.

Prînzi singură pe punte, copleșită de emoție. Bătălia pentru controlul destinului navei era iminentă; știa că trebuie să fie pregătită pentru orice eventualitate. Între timp fusese chemată de trei ori, dar nu răspunse pînă nu-și termină masa. Își activase semnalul automat la "ocupat" ceea ce însemna: "sînt aici dar nu vreau să fiu deranjată decît pentru probleme foarte urgente." Fiecare apel încetase după cîteva secunde.

După masă se întinse pentru o clipă, simțea nevoia să doarmă și să se concentreze. Se ridică apoi brusc și se îndreptă către transmițătorul de materie, Îl reglă... și păși în laboratorul psihologic, aflat la o jumătate de milă depărtare de cartierul ei general.

Locotenent Neslor ieși dintr-o încăpere alăturată și o întîmpină cu căldură. Lady Gloria îi prezentă în linii mari situația.

Responsabila compartimentului psihologic dădu ușor din cap.

- Bănuiam că vei veni să mă vezi, spuse ea. Dacă ai răbdare, îmi plasez pacientul unui asistent și apoi putem sta de vorbă.

Cînd reveni în cameră Amiralul o întrebă furioasă:

- Cîți pacienți ai aici?

Femeia mai vîrstnică o studie gînditoare.

- Oamenii mei efectuează aproape opt sute de ore de terapie săptămînal.

- Pentru posibilitățile voastre, e enorm.

Șefa laboratorului fu de acord.

- Era vorba de cîțiva ani să ne extindem.

Lady Gloria ridică din umeri. Era gata să abandoneze subiectul cînd o izbi un alt gînd.

- Care-i problema? Dorul de casă?

- Da, i se poate spune și așa. Noi avem cîteva denumiri tehnice.

Se întrerupse...

- Ei hai, nu fi așa aspră. E greu pentru oamenii ăștia a căror muncă este doar rutină. Oricît de mare ar fi nava, cu fiecare an ce trece scad posibilitățile de a mulțumi individul.

Prea Onorabila Gloria Cecily deschise gura să spună că și munca ei era tot rutină. Își dădu însă seama că remarca, deși binevoitoare, ar fi sunat fals. Dădu totuși din cap nerăbdătoare:

- Nu înțeleg. Avem la bord tot ce ne trebuie. Femei și bărbați în număr egal, activități multiple, mîncare din belșug și mai multe decît și-ar dori cineva într-o viață de om. Te poți plimba pe sub copaci în floare, pe malul rîurilor ce curg cu adevărat. Te poți căsători și poți divorța, deși bineînțeles nu poți avea copii. Avem băieți veseli la bord, fete de distracție. Fiecare de aici are propria cameră. Fiecare știe că acasă-i crește contul și se poate retrage la sfîrșitul fiecărei călătorii.

Se încruntă.

- Iar acum, descoperirea acestei civilizații din Fifty Suns ar trebui să-i stimuleze.

Cealaltă zîmbi:

- Gloria, draga mea, nu gîndești corect. O fi interesant pentru tine sau pentru mine datorită pozițiilor speciale pe care le deținem. Eu cel puțin încerc să prevăd cum gîndesc și acționează acești oameni. Am studiat istoria acestor așa-ziși roboți dellieni și non-dellieni. E o întreagă lume nouă aici de descoperit, de cercetat... Pentru mine, dar nu și pentru tipul care-mi gătește mîncarea.

Fizionomia Amiralului exprima din nou hotărîre.

- Se pare că nu va avea încotro. Va trebui să îndure. Și acum să trecem la treabă. Avem două probleme: menținerea controlului navei și descoperirea lui Fifty Suns. Cred că aceasta este ordinea priorităților.

Discuția se prelungi mult timp în programul principal de somn (discutară pînă spre miezul nopții deși, evident în spațiu nu se putea spune că exista noapte). Într-un tîrziu, Lady Laurr se întoarse pe puntea principală și trecu în apartamentul său. Convinsă că ambele probleme erau, după cum bănuise, de natură predominant psihologică.

Săptămîna de îngăduință se scurse fără evenimente deosebite. Exact la ora fixată, Amiralul convocă un consiliu la care luară parte toți căpitanii de divizie ai giganticei nave. Lansă atacul de la primele cuvinte, intuind tensiunea ce-i stăpînea pe oamenii din echipaj și pe ofițeri în egală măsură:

- După cum văd, doamnelor și domnilor, sîntem nevoiți să rămînem aici pînă vom descoperi această civilizație, chiar de-ar fi să dureze încă zece ani.

Căpitanii se uitară lung unii la alții, foindu-se neliniștiți pe scaune. Erau treizeci de căpitani, din care majoritatea bărbați.

Prea Onorabila Gloria Cecily Laurr continuă:

- Deci, ținînd cont de acest lucru și acceptînd că se impune o strategie pe termen lung, are cineva în vedere un plan de bătaie?

Căpitanul Wayless, șeful echipajului de comandă a zborului, spuse:

- Personal, mă opun ideii de a continua căutările.

Ochii comandantei se îngustară. Ghici din expresiile celorlalți că Wayless se făcuse purtătorul de cuvînt al unei opinii mult mai hotărîte decît bănuise ea. Vorbi la fel de liniștită ca și el:

- Căpitane, există proceduri de preluare a comenzii din mîna comandantului navei. De ce n-am urma una din aceste căi?

Căpitanul Wayless păli:

- Prea bine, excelență. Invoc articolul 492 din Regulament.

Deși se așteptase, promptitudinea cu care fusese acceptată provocarea o șocă. Cunoștea articolul cu pricina, de vreme ce constituia o limitare a puterii

sale. Nimeni n-ar fi putut avea cunoștință în amănunțime de toate regulile ce guvernau activitatea personalului. Dar le studiase pe cele care se refereau la funcția ei. Cînd era vorba de drepturile individului, fiecare era avocat în spațiu. Chiar și ea...

Dar acum îl asculta lividă pe căpitanul Wayless citind clauza cu voce puternică:

- Limitări... circumstanțe justificate... majoritate... două treimi.. scopul inițial al călătoriei...

Era scris într-adevăr tot acolo, își amintea,... folosit pentru prima dată împotriva ei. Star Cluster fusese trimis într-o expediție de cartografiere. Misiunea fusese îndeplinită. Insistînd în schimbarea țintei, intrase sub incidența regulamentului. Așteptă pînă ce Wayless lăsă cartea jos, apoi spuse cu o voce scăzută:

- Cum votăm?

Erau douăzeci și unu împotriva ei și cinci pentru. Patru ofițeri se abținuseră de la vot. Căpitanul Dorothy Sturdevant, care conducea departamentul echipaj feminin spuse:

- Gloria, trebuia să se întîmple astfel. Sîntem plecați de multă vreme. Lasă pe altcineva să găsească această civilizație.

Amiralul Laurr, lovea nervoasă încet cu creionul în masa lungă și lucioasă. Dar cînd vorbi vocea era stăpînită:

- Articolul 492 îmi dă dreptul să acționez după cum cred de cuviință pe o perioadă ce variază între cinci și zece la sută din durata totală a călătoriei în curs, cu condiția să nu depășească șase luni. Prin urmare, hotărăsc că vom mai rămîne încă șase luni în Marele Nor Magelan. Și acum, să discutăm căile și mijloacele prin care putem localiza o planetă din Fifty Suns. Iată ce plan am...

Calmă, începu să-l prezinte.

CAPITOLUL III

Maltby citea în cabina sa de pe Atmion, nava de război din flota Fifty Suns, cînd sună alarma:

- Personalul la posturi!

Lipsea urletul sirenei, deci nu era alarmă de luptă. Lăsă cartea jos, își puse jacheta și se îndreptă către cabina de navigație. Cîțiva ofițeri, inclusiv cei de la navigație, erau deja pregătiți cînd sosi el. Dădură scurt din cap, conform uzanței. Maltby se așeză la pupitrul său și extrase din buzunar instrumentul său de lucru: un fel de echer cu antenă radio, conectat la cel mai apropiat creier artificial, în acest caz cel al navei.

Tocmai își pregătea creioanele și hîrtia, cînd nava începu să se miște. Simultan fîșîi un difuzor. Vocea inconfundabilă a ofițerului comandant, vice-amiralul Dreehan, se făcu auzită:

- Acest mesaj se adresează numai ofițerilor. După cum știți, acum o săptămînă am fost contactați de Star Cluster, navă de război a Pămîntului... Ni s-a dat un ultimatum al cărui termen a expirat cu cinci ore în urmă. Pînă în prezent cîteva guverne au comunicat că nu au fost recepționate alte mesaje. În realitate, acum trei ore a fost primit un al doilea ultimatum, care conține o surprinzătoare amenințare. Considerăm că nu este cazul să alarmăm populația, anunțînd natura pericolului. Oficial acest al doilea mesaj nu a fost recepționat. Dar pentru informarea voastră personală, iată acest al doilea ultimatum. Urmă o pauză și apoi o voce bărbătească, adîncă, rezonantă și fermă spuse:

- Excelența sa, Prea Onorabila Gloria Cecily, Lady Laurr, Amiral al navei Star Cluster, va transmite cel de-al doilea mesaj către populația din Fifty Suns.

Urmă o pauză. În continuare, în loc de vocea căpitanului Laurr, se făcu din nou auzită vocea vice-amiralului Dreehan.

- Mi s-a spus să vă atrag atenția asupra acestei impunătoare liste de titluri. Se pare că o femeie de

obîrșie aleasă comandă nava inamicului. Faptul că o femeie poate fi comandant pare foarte democratic, sugerînd egalitate între sexe. Dar cum și-a cîștigat postul? Prin rang? În plus, însăși existența rangurilor este o indicație a sistemului de guvernare existent în galaxia principală.

Maltby nu putea fi de acord cu această analiză. Titlurile erau cuvinte care aveau înțelesuri de convenienţă. În Fifty Suns existaseră perioade de totalitarism, cînd liderii se autointitulau "slujbași". Existaseră "președinți" ale căror capricii puteau aduce moartea indivizilor, "secretari" care controlau în mod absolut guvernul; toți persoane foarte periculoase ale căror ranguri, democratice cu numele, acopereau o realitate criminală. Mai mult chiar, atracția pentru simbolul verbal al realizării pe scară socială răzbătea din întreg efortul omenesc, în orice sistem politic. Chiar și acum cînd vorbea, "amiralul" Dreehan își exercita rangul. "Căpitanului" Maltby i se oferise un privilegiu special pentru rangul și poziția sa de a asculta această înregistrare.

"Conducătorul" unei afaceri, "posesorul" unei proprietăți, "expertul" super instruit - fiecare în felul său reprezenta un titlu. Fiecare oferea posesorului un sentiment de satisfacție similar celui obținut prin rangul social. Locuitorii celor cincizeci de sori disprețuiau dictatorii pomeniți de istorie. Această atitudine, fără discernămînt, era la fel de copilărească și condamnabilă ca și extrema sa, cultul conducătorului. În situația disperată în care se aflau, dellhibrizii și-au desemnat fără prea mult entuziasm, un conducător ereditar, pentru a evita veninoasa rivalitate dintre cei mai ambițioși. Planul lor se lovise însă de un obstacol periculos, prin capturarea moștenitorului. Au fost obligați să reconfirme statutul acestuia pentru a pune capăt luptelor pentru putere ce se dezlănțuiseră între timp. Maltby se gîndea cu tristețe că probabil nici un alt om nu s-a simțit mai puțin lider ereditar decît s-a simțit el. Deși copleșit de povara rangului, înțelegea totuși

necesitatea acestui rol. Înțelegea și cît de mare era sarcina ce îi revenea, de a acționa decisiv în momentele de criză. Șirul gîndurilor îi fu întrerupt de "excelența " sa care-și reluă mesajul. Amiralul, Prea Onorabila Gloria Cecily spunea:

- Noi, reprezentanții civilizației Pămîntului luăm act cu regret de atitudinea recalcitrantă a guvernelor din Fifty Suns. Avem ferma convingere că populația a fost indusă în eroare. Autoritatea pămînteană va oferi avantaje atît indivizilor cît și colectivităților de pe Marele Nor Magelan. Pămîntul are multe de oferit. Pămîntul garantează prin lege drepturile de bază ale individului; în același timp garantează drepturile de bază ale grupurilor și prosperitatea economică. Solicită alegerea guvernanților prin vot secret.

Lady Gloria continuă:

- Pămîntul nu permite existența separată a unui stat suveran nicăieri în univers. O astfel de putere militară independentă ar putea lovi centrul galaxiei stăpînite de om, ar putea bombarda planetele mai dens populate. S-a mai întîmplat. Vă puteți imagina ce s-a întîmplat cu conducătorii care au provocat astfel de incidente. Nu ne puteți scăpa. Dacă aveți noroc acum și nu veți putea fi localizați de singura noastră navă, în cîțiva ani vor fi aici zeci de mii de nave în căutarea voastră. În astfel de situații nu ezităm. Din punctul nostru de vedere, este mai sigur să distrugem o civilizație întreagă decît să o lăsăm să se dezvolte ca un cancer în trupul lumii din care a înflorit. Oricum, credem că nu vom da greș, vă vom găsi. Din acest moment, Star Cluster va urma un curs precis prin Marele Nor Magelan. Ne vor trebui cîțiva ani pentru a trece pe lîngă fiecare soare din sistem, la cel puțin cinci sute de ani-lumină. Pe măsură ce vom înainta, vom arunca aleatoriu bombe cu radiații către planetele din majoritatea sistemelor solare întîlnite.

Înțeleg că o astfel de amenințare v-ar putea stîrni neîncrederea în noi, de aceea am și explicat rostul acestei atitudini neîndurătoare. Încă nu este

prea tîrziu pentru a vă dezvălui poziția. Conducerea oricărei planete ne poate comunica oricînd prin radio dacă este dispusă să comunice coordonatele Fifty Suns. Prima planetă care o va face va fi de acum încolo, pentru totdeauna capitala sistemului. Primul individ sau grup care ne va da relații referitoare la poziția unei planete, va primi o recompensă de un miliard de dolari de platină, valabili oriunde în galaxia principală, sau după dorință, suma echivalentă în moneda voastră.

Nu aveți de ce vă teme. Nava mea vă poate apăra împotriva oricărei armate oricît de puternice trimise de Fifty Suns. Și acum, ca dovadă a hotărîrii noastre, navigatorul șef al navei va da citire coordonatelor noastre care vă vor permite să ne urmăriți traiectoria prin Nor.

Mesajul se sfîrși brusc. Se auzi vocea Amiralului Drechan:

- Voi trimite de îndată datele la departamentul navigației, întrucît intenționăm să urmărim Star Cluster și să observăm datele programului anunțat. Mi s-a mai cerut totuși, să vă atrag atenția asupra unei alte consecințe pe care o poate avea pentru noi mesajul transmis de Lady Laurr. Felul de exprimare, tonul și cuvintele sale, sugerează că este comandantul unei nave foarte mari...

Amiralul continuă grăbit:

- Vă rog, nu vă închipuiți că vom trage vreo concluzie. Analizăm doar afirmațiile ei, pretinde că Star Cluster va lansa bombe cu radiații către majoritatea planetelor din Nor. Să presupunem în limitele bunului simț cîte o bombă pentru fiecare o sută de planete. Tot vor fi necesare cîteva milioane de bombe. Propriile noastre fabrici de bombe pot obține o bombă cu radiații doar la fiecare patru zile. O astfel de fabrică ar avea nevoie de o suprafață de cel puțin o milă pătrată. Pe de altă parte, femeia a afirmat că singură nava sa i-ar putea apăra pe trădători împotriva armatei din Fifty Suns. În momentul de față avem mai mult de o sută de nave

de război în dotare, la care se mai adaugă patru sute de nave de croazieră și sute de aparate mai mici. Se ne gîndim și la scopul inițial al călătoriei lui Star Cluster în Marele Nor Magelan. După spusele lor, a fost o expediție de cartografiere. Ori, navele noastre de acest fel sînt modele mici, învechite. E greu de crezut că Pămîntul trimite una din cele mai mari și mai puternice nave ale sale într-o călătorie de rutină.

Amiralul se opri brusc.

- Aș vrea ca toți ofițerii să-mi prezinte în scris părerea personală cu privire la cele arătate aici. Deocamdată atît pentru majoritatea dintre voi. Vom difuza pentru Navigație și Meteorologie datele furnizate de Star Cluster. Ne-au trebuit aproape cinci ore de muncă susținută, atentă, pentru a adapta harta trimisă de Star Cluster la sistemul de cartare al stelelor stabilit din vechime pe Fifty Suns. Se estimează că distanța dintre Atmion și nava pămînteană era la acel moment de o mie patru sute de ani lumină.

Distanța nu conta. Cunoșteau localizarea tuturor tulburărilor meteorologice din Marele Nor Magelan. Au stabilit cu ușurință o traiectorie care le permitea o viteză de aproape o jumătate de an-lumină pe minut.

Efortul prelungit îl obosi pe Maltby. Îndată ce-și îndeplini îndatoririle, se retrase în cabina sa și adormi pe loc.

Fu trezit de țipătul unei sirene de alarmă. Aprinse ecranul conectat la puntea principală. Faptul că imaginea apăru imediat demonstra că li se permitea ofițerilor să urmărească ce se întîmpla. Constată că obiectivul focaliza cu amplificare maximă un punct luminos îndepărtat. Lumina se deplasa, în timp ce imaginea de pe ecran era ajustată în permanență, încercînd să mențină obiectivul în centru.

O voce spuse:

- După rezultatele oferite de computer, Star Cluster se află în acest moment la aproximativ o treime de an-lumină de noi.

Maltby se încruntă, nu avea ce răspunde. Posesorul vocii voia să spună de fapt, că cele două nave se găseau la limita de rezonanță superioară a cîmpurilor, una față de cealaltă, un fenomen secundar în sub-spațiul radio, un fel de ecou înăbușit al domeniului, practic nelimitat, de rezonanță inferioară. Era imposibil de precizat cît de departe se află inamicul. Se știa doar că nu poate fi mai departe de o treime de an-lumină. Putea să se afle chiar la cîteva sute de mile, deși părea greu de crezut. Pentru detectarea obiectelor din spațiu aveau stațiile radar.

Vocea continuă:

- Am redus viteza de deplasare la zece zile lumină pe minut. Întrucît urmăm cursul transmis de pămînteni și nu i-am pierdut, putem presupune că navigăm cu aceeași viteză.

Nici această afirmație nu era exactă. Era posibil să aproximeze viteza navei pămîntene, dar nu puteau naviga cu aceeași viteză cînd se deplasau mai rapid decît lumina. Eroarea va deveni evidentă imediat ce se va pierde contactul dintre cele două cîmpuri de rezonanță superioară.

Abia-și termină Maltby gîndul, că spotul de pe ecran începu să clipească și apoi dispăru. După un minut de așteptare, vocea reveni nefericită:

- Nu vă alarmați, vă rog. Mi s-a spus că probabil în cîteva minute contactul va fi restabilit.

Trecu o oră și punctul luminos nu mai apăru. Maltby încetase demult să mai privească cu atenție ecranul. Îi arunca din cînd în cînd cîte o privire. Se gîndea la ce spusese Vice-amiralul Dreehan despre mărimea lui Star Cluster. Înțelese că ofițerul comandant le prezentase cinstit situația. Pericolele care-i amenințau erau nenumărate. O navă de dimensiunile celei descrise de Amiralul Laurr părea imposibilă. Prin urmare pămîntenii blufaseră. Una

dintre dovezi ar fi fost numărul bombelor aflate la bordul navei.

Timp de șase zile, Atmion a tot intrat în rezonanță cu cîmpul nave pămîntene. A încercat să mențină contactul cît mai mult cu putință. Verificau cu această ocazie traiectoria dușmanului, examinînd și planetele din jurul stelelor învecinate. O singură dată au dat peste dovezi de distrugere. Părea că bomba fusese lansată greșit, lovise o planetă periferică din sistemul solar respectiv, mult prea rece și îndepărtată de soarele său pentru a putea adăposti viața. Acum nu mai era rece, era un iad clocotind de energie nucleară, ce topise crusta de stîncă și pătrunsese pînă în miezul metalic. Strălucea ca un soare în miniatură. Probabilitatea ca o bombă dintr-o sută să lovească o planetă populată era din punct de vedere matematic atît de apropiată de zero, încît vederea planetei incadescente nu alarmă pe nimeni de pe Atmion.

În cea de-a șasea zi de căutare, ecranul lui Maltby se aprinse. Imediat apăru în imagine figura Vice-amiralului Dreehan:

- Căpitane Maltby, te rog, vino la mine în birou.

- Da, domnule.

Maltby se prezentă imediat. Adjutantul de serviciu îl salută și-l pofti în cabina lui Dreehan. Ofițerul comandant era așezat într-un fotoliu, studiind ceva ce părea a fi o radiogramă. Lăsă documentul din mînă, cu fața în jos și-l invită pe Maltby să ia loc pe scaunul din fața biroului său.

- Căpitane, ce statut ai printre dellhibrizi?

Ajunseseră deci, în sfîrșit, la întrebarea capitală. Maltby nu se alarmă. Îl privi lung pe ofițer, afișînd o expresie de nedumerire. Dreehan era un dellian de vîrstă mijlocie, posedînd un fizic plăcut; era o prezență agreabilă, ca toți cei din rasa sa.

Maltby spuse:

- Nu vă pot spune exact cum sînt privit de ei. Într-o oarecare măsură, ca un trădător, cred. De cîte ori mă contactează, - iar eu am raportat de fiecare

dată superiorilor mei cînd s-a întîmplat - îl somez pe omul de legătură să transmită superiorilor săi că eu recomand o politică de conciliere și menținerea integrității sistemului.

Dreehan păru că meditează la cele auzite, apoi spuse:

- Ce gîndesc ei despre această poveste?

- Nu sînt sigur. Contactele mele sînt destul de vagi.

- Totuși ai o idee probabil...

- Din cîte am înțeles, spuse Maltby, un grup minoritar consideră că, mai devreme sau mai tîrziu, Pămîntul va descoperi Fifty Suns, deci, argumentează ei, în momentul de față ar putea fi obținute cîteva avantaje. Ceilalți, majoritatea, obosiți să trăiască ascunzîndu-se, au votat categoric să ni se alăture.

- În ce proporție?

- Mai mult de patru la unu.

Maltby trînti minciuna fără să clipească.

Dreehan ezită, apoi zise:

- Există vreo posibilitate ca minoritatea să acționeze unilateral?

Răspunsul lui Maltby sosi repede:

- S-ar putea să dorească acest lucru, dar nu poate... așa mi-a spus.

- De ce nu poate?

- Pentru că nu au printre ei nici un meteorolog spațial calificat.

Și asta era o minciună. Problema era mult mai profundă decît existența specialiștilor în fiecare din cele două grupuri. Hunston dorea să capete puterea asupra dellhibrizilor prin mijloace legale. "Atîta vreme cît este convins că poate acționa prin cadru legal, Husnton va fi corect.", îl informaseră pe Maltby oamenii săi. Pe baza acestor informații își țesea acum păienjenișul de minciună și adevăr.

Dreehan cîntărea spusele lui Maltby. Într-un tîrziu spuse:

- Conducătorii noștri sînt speriați că acest ultimatum - pe care l-ai auzit deja - ar putea oferi un

prilej ideal dellhibrizilor. Ne-ar putea trăda schimbul unor avantaje, la fel de mari ca cele pe ca le-ar fi obținut dacă ar fi cîștigat războiul cu generație în urmă.

Maltby nu găsi nimic de răspuns decît să repe într-o altă formă minciuna anterioară:

- Există șanse de patru la unu să cîștige cei preferă să rămînă alături de Fifty Suns.

Se lăsă din nou o tăcere grea. Maltby se între ce se află de fapt în spatele acestor întrebări. Era cl că nu se puteau baza pe asigurările venite de căpitanul Peter Maltby. Dreehan își drese glasul:

- Căpitane, am auzit multe despre așa-zis creier dublu al dellhibridului, fără să obțin însă vre explicație despre cum funcționează și ce face. Mă po lămuri?

- Este absolut lipsit de interes.

Maltby trînti cea de-a treia minciună la fel liniștit:

- Cred că frica de creierul dublu a determinat mare măsură ferocitatea cu care s-au purtat ultime lupte din războiul trecut. Cunoașteți cum este alcătu un creier normal: nenumărate celule, fiecare în part capabilă să se conecteze la cele învecinate. La ace nivel, creierul dellhibridului nu se deosebește de vostru. Coborînd la alt nivel, fiecare celulă creierului conține o serie de molecule mari, **proteic** perechi. Ale voastre nu sînt pereche, ale lui da.

- Dar ce rol au?

- Dellhibridul are abilitatea dellianului de rezista la tentativele de forțare asupra creierului său și pe altă parte a potențialului non-dellianului pentr munca de creație.

- Asta-i tot?

- Asta-i tot ce cunosc eu, domnule, min Maltby.

- Dar zdrobitoarea forță hipnotică ce li s atribuie? Nu există date despre felul cu funcționează?

- Am înțeles că folosesc **dispozitive** hipnotice, ceea ce e cu totul altceva. Generează o teroare confuză a necunoscutului.

Drehan păru că ia o hotărîre. Ridică radiograma și i-o înmînă lui Maltby.

- A sosit pentru tine, spuse.

Apoi adăugă cu franchețe:

- Dacă-i codificată, n-am reușit să descifrăm codul.

Bineînțeles că era codificată. Maltby constată acest lucru chiar de la prima vedere.

Mesajul de război spunea:

CĂTRE: CĂPITAN PETER MALTBY
NAVA DE RĂZBOI ATMION

Guvernul dellhibrizilor dorește să vă mulțumească pentru activitatea desfășurată ca mediator în negocierile cu conducătorii din Fifty Suns. Vă rugăm să fiți convins că înțelegerile noastre vor fi respectate întocmai și că dellhibrizii sînt nerăbdători să obțină privilegiile promise.

Nu era semnat. Însemna că apelul de ajutor fusese trimis prin sub-spațiul radio și transmis direct către Atmion.

Maltby trebuia să se prefacă, desigur, că nu înțelegea ce era cu acest mesaj, pînă nu se hotăra cum să procedeze. Spuse cu un ton nedumerit:

- Constat că nu-i semnat. Intenționat, oare?

Vice-amiralul Dreehan era dezamăgit:

- Nici eu nu știu.

Pentru o clipă, lui Maltby i se făcu milă de ofițer. Nici un dellian sau un non-dellian nu ar fi putut sparge codul acestui mesaj! Aflarea secretului depindea de existența a două creiere antrenate să lucreze împreună. Antrenamentul era foarte important în educația unui dellhibrid. Maltby își desăvîrșise educația înainte de a fi capturat, cu mai bine de douăzeci de ani în urmă.

Ideea de bază a acestui mesaj era că minoritatea își anunțase intenția de a contacta nava Star Cluster

și de o săptămînă începuse o campanie pentru capta sprijinul celorlalți. Programul lor avertiza numai cei ce vor susține vor beneficia de fructe trădării.

Era nevoit să se ducă la ei. Dar cum? Ochii i dilatară cînd își dădu seama că singurul mijloc transport aflat la îndemînă era chiar nava s Înțelese că trebuia s-o facă. Începu să-și încordez mușchii în stil dellian. Simți excitarea electric produsă prin această stimulare. Într-o clipă, cel două creiere ale sale deveniră suficient de puternice.

Percepu în imediata apropiere prezența unei alt minți. Așteptă pînă senzația păru că devine parte di propriul său corp și comandă în gînd: "Vidare! Pentru un moment alungă orice gînd conștient di minte. În sfîrșit se ridică.

Vice-amiralul Dreehan se ridică și el, exact cu aceleași mișcări, în același timp, de parcă mușchi erau controlați de creierul lui Maltby. Ceea ce se și întîmpla. Se îndreptă către panoul instrumentelor și atinse un comutator:

- Dați-mi camera motoarelor, spuse.

Cu voce și mișcări controlate de voința lu Maltby, dădu ordinele necesare pentru a stabili nav Atmion pe cursul ce conducea către capital dellhibrizilor.

CAPITOLUL IV

Amiralul Laurr citi înștiințarea de contestare și rămase pentru cîteva minute neschimbată, cu pumnii strînși de furie. Își recăpătă stăpînirea de sine și făcu legătura cu căpitanul Wayless. Fața ofițerului se crispă cînd văzu cine-l chemase.

- Căpitane, intră direct în subiect Lady Gloria, tocmai am citit documentul vostru, semnat de douăzeci și patru de persoane.

- E legal, după părerea mea, răspunse el, cu un ton oficial.

- Da, sînt convinsă, i-o întoarse ea.

Se opri brusc și apoi continuă:

- Căpitane, ce înseamnă fixația aceasta disperată de a vă întoarce imediat acasă? Viața e mai de preț decît legalitatea. Am pornit într-o mare aventură. Sînt sigură că simțiți și voi ceva asemănător.

- Doamnă, sosi distantă replica, nutresc deopotrivă admirație și afecțiune pentru dumneavoastră. Capacitatea organizatorică de care dispuneți este remarcabilă, dar aveți în vedere numai ideile personale și vă uimește, chiar vă rănește, cînd alții gîndesc diferit. Aveți dreptate atît de des încît uitați că s-ar putea cîndva să și greșiți. Acesta este și motivul pentru care pe o navă mare ca aceasta există treizeci de căpitani cu care să vă consultați și cu care, în situații critice, de fapt oricînd, au puterea de decizie conform regulamentului. Credeți-mă, ținem foarte mult la dumneavoastră, dar ne cunoaștem datoria față de ceilalți oameni aflați la bord.

- Dar vă înșelați. Putem obliga această civilizație să ni se supună.

Ezită puțin, apoi continuă:

- Căpitane, nu vreți să mergeți alături de mine, măcar de această dată?

Era o rugăminte personală și regretă aproape imediat că o făcuse. Cererea făcu să-l mai destindă pe Wayless. Îl pufni rîsul, încercă să se abțină dar izbucni din nou.

- Vă cer iertare, nobilă doamnă, spuse el într-un tîrziu. Vă rog să mă scuzați.

- Ce te-a amuzat? întrebă ea țeapănă.

Căpitanul își recăpătase aerul sobru.

- Expresia "măcar de această dată". Lady Laurr, de cîte ori ne-ați solicitat pînă acum să vă susținem în planurile dumneavoastră, mai țineți minte?

- De două-trei ori, poate.

Tonul ei devenise brusc precaut, încerca să-și amintească...

- Nu am ținut o statistică, spuse Wayless, dar cu aproximație, pot spune că ne-ați cerut sprijinul fie pe considerente personale, fie folosindu-vă de prerogativele legale ale comandantului, de cel puțin o sută de ori în această călătorie, pentru a vă impune părerile. Acum, pentru prima oară, legalitatea este utilizată împotriva dumneavoastră și resimțiți acest lucru cu amărăciune.

- Nu sînt amărîtă, sînt...

Se întrerupse o clipă:

- Oh, înțeleg că nu pot discuta cu voi. Dintr-un motiv sau altul ați hotărît că șase luni înseamnă o eternitate.

- Nu e vorba de timp, ci de scop. Fără nici o dovadă credeți că puteți găsi cincizeci de sori împrăștiați printre alți o sută de milioane. O navă uriașă ca a noastră nu-și poate permite să încerce o șansă la două milioane. Dacă nu puteți înțelege acest lucru, sîntem nevoiți să ne impunem în situația dată, în pofida afecțiunii ce o avem pentru dumneavoastră.

Amiralul ezită. Argumentele erau împotriva ei. Simți nevoia să-și susțină cu mai multă grijă cauza. Începu să vorbească rar, cu voce scăzută:

- Căpitane, nu se pune problema de posibilități tehnice. Dacă ar fi să depindem doar de noroc, atitudinea voastră este cît se poate de justificată. Speranța noastră stă în factorul psihologic.

- Lucrurile nu sînt chiar atît de simple spuse liniștit Wayless. Noi, cei care am semnat "contestarea" deciziei dumneavoastră, am luat în discuție și aspectul psihologic.

- Și pe ce v-ați bazat respingerea planului meu? Pe ignoranță?

Era o remarcă usturătoare și văzu că-l iritase. Răspunsul lui veni protocolar:

- Doamnă, am remarcat tendința dumneavoastră de a vă baza deciziile aproape exclusiv pe sfaturile oferite de Locotenent Neslor. Întîlnirile pe care le aveți cu ea sînt între patru ochi. Nu ni se aduce la

cunoștință ce discutați, în schimb luați brusc hotărîri în funcție de cele dezbătute împreună.

Fu uimită puțin de felul în care fusese pusă problema.

- Recunosc că nu m-am gîndit la asta. Am fost să discut cu ea doar în calitatea de psiholog șef, numit oficial la bordul acestei nave.

Căpitanul Wayless continuă:

- De ce nu este avansată la gradul de căpitan, dacă sfatul ei este atît de valoros, permițîndu-i să-și expună opiniile în fața celorlalți căpitani.

Ridică din umeri, aproape îi ghicise gîndurile. Înainte ca ea să poată spune un cuvînt, el îi spuse:

- Vă rog, nu-mi răspundeți că veți semna imediat numirea. O astfel de promovare are nevoie de cel puțin o lună pînă la ieșirea deciziei, chiar dacă nu se opune nimeni; apoi noul căpitan trebuie să asculte în tăcere dezbaterile timp de alte două luni, pentru a-și însuși procedura întrunirilor consiliului.

Lady Laurr spuse cu asprime:

- Și nu-mi veți acorda această întîrziere de trei luni?

- Nu.

- Nu puteți renunța la procedura ordinară pentru astfel de numiri?

- Ba da, dar numai în situații critice. Dar acum este vorba doar de ideea dumneavoastră de a găsi o civilizație rătăcită undeva prin spațiu. Va fi căutată și chiar găsită, eventual, de o expediție pregătită pentru acest scop.

- Deci susțineți în continuare "Contestarea"?

- Da.

- Foarte bine. Voi da ordin să se organizeze un plebiscit de azi în două săptămîni. Dacă votul va fi împotriva mea și nu va mai apare nimic nou între timp, vom pleca spre casă.

Întrerupse legătura.

Se gîndea la situația ei, conștientă că se angajase într-un război pe două fronturi. Pe de-o parte lupta împotriva lui Wayless și a celor trei pătrimi

majoritare care-l susțineau pentru a impune plebiscitul, pe de altă parte ducea bătălia pentru a forța Fifty Suns să iasă la lumină... În ambele direcții, războiul tocmai se declanșase.

Chemă Comunicațiile. Îi răspunse căpitanul Gorson.

- Mai sîntem în legătură cu nava de pe Fifty Suns care ne urmărea? întrebă Lady Gloria.

- Nu, v-am raportat cînd am pierdut contactul. Nu s-a restabilit încă. Ne vor lua urma probabil din nou, mîine, cînd vom transmite coordonatele noastre din momentul respectiv.

- Anunță-mă!

- Bineînțeles.

Ea tăie legătura și chemă compartimentul armament. Răspunse un soldat. Amiralul așteptă cu răbdare pînă cînd fu chemat căpitanul de serviciu și-l întrebă:

- Cîte bombe ați aruncat?

- Șapte în total.

- Trimise toate la întîmplare?

- E cea mai sigură metodă, doamnă. Probabilitatea ne împiedică să lovim planete capabile să adăpostească viață.

Ea încuviință din cap, dar rămase încruntată, nerăbdătoare. După un timp spuse, simțind parcă nevoia să exprime din nou situația.

- Din punct de vedere logic sînt de acord cu metoda. Dar emoțional...

Se opri.

- O singură greșeală căpitane, și Curtea Marțială ne așteaptă pe amîndoi dacă se va afla vreodată.

Căpitanul zise aspru:

- Cunosc legea, excelență. Cînd ești de serviciu la armament, decide hazardul.

Ezită o clipă, apoi continuă:

- Am impresia că amenințarea făcută de dumneavoastră este foarte periculoasă... pentru noi, asta e! Oamenii n-ar trebui să fie supuși unei astfel de tensiuni.

- Aceasta e responsabilitatea mea, răspunse ea tăios și întrerupse legătura.

Se ridică și făcu cîțiva pași prin cameră. Două săptămîni! Era imposibil să intervină ceva într-un timp așa de scurt. În două săptămîni, după planul ei, presiunea psihică asupra dellienilor și non-dellienilor abia ar începe să se manifeste.

Rămase cu gîndul la ei. Se îndreptă încet către teleportor, îl reglă... și păși în biblioteca centrală, aflată la o treime de milă de cartierul său general.

Se afla în biroul personal al bibliotecarei șefe, care stătea la masă și scria. Lady Laurr i se adresă fără introducere:

- Jane, ai obținut informațiile despre afacerea Dell?

Bibliotecara tresări, se ridică pe jumătate de pe scaun, apoi se reașeză. Oftă:

- Gloria, tu mă bagi în mormînt. Trebuie neapărat să dai buzna așa aici?

Lady Laurr spuse vinovat:

- Îmi pare rău. Eram preocupată. Dar ai... ?

- Da, am. Dacă ai fi așteptat încă zece minute ți-ar fi parvenit pe cale oficială. Ai mîncat de prînz?

- Prînzul? Nu, bineînțeles că nu.

- Îmi place felul cum îmi spui asta. Și cunoscîndu-te, știu exact ce înseamnă. Bun, vii cu mine să mîncăm. Și nu vom vorbi despre dellieni și non-dellieni cît timp stăm la masă.

- Imposibil, Jane. Nu am timp acum...

Femeia mai în vîrstă se ridică de pe scaun. Ocoli biroul și o luă hotărîtă pe Lady Laurr de braț.

- Nu poți? Ia aminte: nu capeți nici o informație de la mine pînă nu mănînci. N-ai decît să-ți invoci legile și regulamentele, să vezi dacă-mi pasă! Haide!

O clipă opuse rezistență apoi spuse istovită:

- Blestematul ăsta de factor uman! E atît de greu să-i faci pe oameni să înțeleagă!

Încordarea i se spulberă deodată. Se văzu, severă și preocupată, de parcă soarta întregului univers îi apăsa pe umeri. Încet, se relaxă.

- Îţi mulţumesc, Jane, spuse. Mi-aş dori un pahar de vin şi ceva de mîncare.

Nu uita însă că avea dreptate. Chiar dacă s-ar putea destinde pentru o oră, realitatea rămînea aceeaşi. Trebuia neapărat să găsească Fifty Suns pentru un motiv care se contura tot mai pregnant în mintea ei, perspectivele puteau fi fatale.

După masă, discutară despre civilizaţia Fifty Suns pe un fundal muzical discret. Rezumatul cronologic al istoriei fu prezentat de bibliotecară într-o maniera extrem de simplă şi fără ascunzişuri.

În urmă cu cincisprezece mii de ani, Joseph M. Dell descoperise o deviaţie infimă a transmiţătorului de materie. Maşina presupunea sinteza mecanică a unui anumit tip de ţesut, în special al glandelor endocrine, care nu putea fi controlată, adecvat de către om. Cînd acesta a putut păşi la un moment dat într-un capăt al acestei maşini şi a apărut aproape instantaneu la o mie de mile distanţă, sau chiar mai mult, nu au fost sesizate imediat modificările extrem de subtile ce avuseseră loc asupra individului.

Nu se putea spune că le lipsea ceva în mod special, deşi în timp, dellienii au pierdut mult din capacitatea creativă. În anumite privinţe se părea că avuseseră de cîştigat chiar. Dellianul se dovedi tot mai puţin supus stressului şi dominaţiei mintale exterioare. Forţa sa depăşea de departe orice vis al omului. Se putea concentra pentru a putea susţine un efort supraomenesc, printr-un proces curios de mărire treptată a tensiunii musculare.

Normal, iar cînd ajunse aici tonul bibliotecarei deveni ironic, în aceste condiţii au fost numiţi "roboţi" de către oamenii înspăimîntaţi. Numele nu-i deranja pe dellieni, dar îi tulbura pe oameni, a căror ură teribilă nu a fost sesizată imediat de către autorităţi.

Urmă o perioadă cumplită, în care bande furioase bîntuiau străzile, linşîndu-i pe dellieni. Prietenii-oameni ai dellienilor reuşiră să convingă

guvernul să-i lase să emigreze. Pînă acum nimeni nu aflase unde se stabiliseră.

Prea Onorabila Gloria Cecily rămase gînditoare pentru o vreme, după ce bibliotecara încheiase prezentarea raportului. Într-un tîrziu rosti:

- Nu prea mi-ai fost de ajutor. Ştiam toate acestea cu excepţia cîtorva detalii.

Era conştientă de privirea pătrunzătoare, de gheaţă, cu care o studiau ochii albaştri ai femeii din faţa ei.

- Gloria, ce urmăreşti de fapt? De obicei cînd vorbeşti astfel încerci să susţii o teorie personală.

Remarca fusese bine ţintită. Amiralul văzu că ar putea deveni periculos pentru ea să recunoască acest lucru. Persoanele care încearcă să forţeze faptele pentru a le adapta teoriilor personale, nu pot gîndi ştiinţific. Fusese de multe ori foarte aspră cu ofiţerii care încercaseră să emită cea mai vagă opinie. Rosti rar:

- Pur şi simplu am nevoie de toate informaţiile care le putem obţine. Cînd s-a produs o mutaţie, ca cea a dellienilor, în urmă cu o sută cincizeci de secole, trebuie luate în considerare toate posibilităţile de evoluţie. Iar atitudinea mea înseamnă că nu putem rata ocazia de a afla, dacă ne stă la îndemînă.

Jane încuviinţă. Privind-o, Lady Laurr înţelese că explicaţia se dovedise satisfăcătoare; şi mai înţelese că trecătoarea putere de pătrundere a bibliotecarei se topise în clipa confruntării cu agerimea celeilalte.

Se ridică. Nu putea risca o altă revelaţie. A doua ar fi fost mult mai greu de reparat. Spuse un "noapte bună" nepăsător şi se întoarse în cabina de comandă. După cîteva minute de gîndire, apelă la laboratorul de biologie:

- Doctore, ţi-am trimis mai devreme date despre dellieni şi non-dellieni, locuitori din Fifty Suns. După părerea ta ar fi posibil ca un cuplu format dintre un dellian şi un non-dellian să aibă copii?

Biologul nu se putea mîndri cu o minte ageră. Rosti cu voce tărăgănată:

- Istoria spune că nu.
- Dar tu ce spui?
- Eu aș putea s-o fac.
- Asta-i ceea ce voiam să aud, spuse Amiral triumfătoare.

Emoția produsă de această veste nu se topi n cînd se strecură în așternut, cîteva ore mai tîrzi Stinse lumina și rămase o vreme fixînd întunericul spațiului. Peisajul exterior se schimbase puțin. Punctele de lumină erau aranjate altfel, dar fără amplificare nu avea dovada vizuală că se afla în Marele Nor Magellan. Se vedeau cel puțin o sută de stele individualizate. Ici-colo cîte o sclipire, ca un fulg de lumină, indica prezența altor sute de mii de stele, milioane , poate.

Se întinse către panoul de control vizual și mări amplificarea la maxim.

Splendoare!

Bilioane de sori sclipeau în fața ochilor ei. Privea apropiata strălucire a nenumăratelor stele din Nor, ampla spirală a galaxiei principale, marcată de puncte luminoase, mai multe decît ar fi putut socotite vreodată. Iar ceea ce vedea era abia o mică pată pe harta cosmică. De unde veneau? Zeci de mii de generații omenești trăiseră și muriseră și nu fusese găsit un răspuns satisfăcător.

Reduse din nou amplificarea la zero și aduse iar universul la nivelul propriilor percepții. Cu ochii larg deschiși se gîndi: "Presupunînd că ar fi reușit să încrucișeze dellieni cu non-dellieni... cu ce m-ar ajuta pe mine în două săptămîni?"

Nu-și putea imagina. Adormi neliniștită.

Dimineață... În timp ce-și lua anemicul m dejun, realiză brusc că mai are numai două săptămîn Se ridică de la masă deprimată, conștientă că trăi într-o lume a visului. Dacă nu lua măsurile necesar marea aventură în care se lansase semeața navă se v spulbera. Se îndreptă hotărîtă către puntea d comandă și chemă Comunicațiile.

- Căpitane, se adresă ea ofițerului care-i răspunse, am intrat în contact de rezonanță cu nava din Fifty Suns care ne însoțea pînă acum?
- Nu, doamnă.

Fu dezamăgită. Acum cînd luase în sfîrșit o decizie, orice întîrziere o irita. Ezită, apoi oftă, acceptînd realitatea.

- În momentul în care realizați contactul, anunțați Armamentul, spuse ea.
- Am înțeles, doamnă.

Tăie legătura și chemă Armamentul. Trufașul ofițer, comandant al acestui compartiment, înghiți în sec cînd auzi ce i se cerea.

- Dar, doamnă, asta înseamnă să desconspirăm arma noastră cea mai puternică. Presupunînd că...
- Nu presupui nimic! se înfurie ea brusc. În această clipă nu mai avem nimic de pierdut. Am eșuat în ademenirea flotilei din Fifty Suns. Îți ordon să capturezi această navă izolată. Toți ofițerii de la bord vor primi, probabil ordin să se sinucidă, dar ne vom descurca.

Ofițerul se încruntă, gînditor, apoi aprobă:

- Marele pericol este ca cineva din afara cîmpului să-l detecteze și să-l analizeze. Dar dacă credeți că ne putem asuma acest risc...

Prea Onorabila Gloria își îndreptă apoi atenția către alte probleme, dar o parte din gîndurile ei nu puteau părăsi comanda pe care tocmai o dăduse. Deveni tot mai neliniștită, timpul trecea și nu venea nici un apel. Chemă din nou comunicațiile, dar nu aveau nici ei nici o veste. Nava de pe Fifty Suns era prin preajmă.

Trecu astfel o zi, apoi încă una. În continuare nici un semn.

În a patra zi, Amiralul de pe Star Cluster devenise o persoană foarte dificilă, cu care nu se mai putea înțelege nimeni. Și ziua aceea trecu și ea fără vreun incident.

CAPITOLUL V

- Planetă dedesubt! anunță vice-amiral Dreehan.

Maltby, care dormea iepureşte, se dezmeti tresărind, se ridică în picioare şi se îndreptă sp panoul de control.

La comanda sa, nava se deplasă rapid de la zec mii de mile deasupra planetei la o mie şi apoi la m puțin de o sută de mile. Mări amplificarea şi examin terenul. Deşi nu mai văzuse locul acesta pînă atunc memoria lui sortă imediat hărți fotografiate ce- fuseseră arătate în trecut.

Atmion se îndrepta cu cea mai mare iuțeal către cea mai largă gură de peşteră ce conducea î jos, către capitala ascunsă a dellhibrizilor. Ca măsur de prevedere finală, mai verifică o dată ca ofițerii ma mici în funcție să nu poată vedea pe ecranele lor c se întîmpla afară (toți cei paisprezece ofițeri superior aflîndu-se sub controlul lui). Dirijă apoi nava cu îndrăzneală, prin deschidere.

Aştepta cu încordare. Liderii care-l susțineau fuseseră anunțați că se îndreaptă către ei. chemaseră din nou să-l asigure că totul va fi î regulă. Era posibil însă să se fi întîmplat cev neprevăzut. Iar aici, la intrare, nava sa era la discreția apărării antiaeriene.

Tenebrele peşterii se închiseră în jurul lui. Stătea cu mîna pe comutatorul luminii de căutare, privea noaptea din fața sa. Deodată, clipi o lumină undeva, departe, sub el. Maltby aşteptă puțin, se convinse că aceasta nu avea de gînd să dispară şi întoarse comutatorul.

Imediat izbucniră luminile de căutare, iluminînd peştera din tavan pînă în podea şi mult în față. Nava zbura înainte şi treptat în jos. Trecu astfel o oră şi nu

apăru nici un indiciu că se apropia de sfîrşitul călătoriei.

Peştera se ondula şi se răsucea, în jos şi lateral. De cîteva ori avu senzația că se întorceau pe drumul pe care veniseră. Ar fi putut urmări traseul pe monitorul automat, dar i se ceruse să n-o facă, încă înainte ca Atmion să se apropie de planetă. I se spusese că nici o ființă vie nu ştia cu exactitate unde era localizată capitala sub crusta planetei. Alte oraşe ale delhibrizilor de pe alte planete erau ascunse în acelaşi fel.

Trecură douăsprezece ore. În două rînduri Maltby trecuse comanda vice-amiralului, în timp ce el se odihni. Se întoarse la comandă pentru a-l înlocui pe Dreehan ce moțăia pe un pat de campanie într-un colț.

Treizeci de ore! Uimit şi extenuat în acelaşi timp, Maltby îl trezi pe vice-amiral şi se întinse el în locul lui. Abia închisese ochii, cînd ofițerul îl trezi spunîndu-i:

- Clădiri în fața noastră, căpitane! Lumini...

Maltby făcu un salt către panoul de control; cîteva minute mai tîrziu dirija nava către un oraş cu o populație de aproape optzeci de mii de locuitori. I se spusese că nici o navă de dimensiunile lui Atmion nu pătrunsese vreodată în peşteri. Astfel că urma să devină centrul atenției tuturor. Deschise o stație radio normală şi roti discul de acord pînă captă o voce.

- ... Şi Peter Maltby, spunea vocea, conducătorul nostru moştenitor, a luat cu împrumut nava de război Atmion, încercînd să discute personal cu cei care...

Maltby închise radioul. Locuitorii tocmai erau înştiințați de sosirea lui. Căută pe ecran cartierul general al lui Hunston. Recunoscu clădirea după descrierea pe care o primise prin radio şi opri nava chiar deasupra acesteia.

Lansă un paravan energetic în mijlocul străzii, la un bloc distanță. Apoi, uşor, coborî şi alte paravane pînă zona fu blocată complet. Oamenii puteau

pătrunde în zona îmbrăcată de ecranele energetice fără a obsevra că intră într-o capcană, dar nu o mai puteau părăsi. Invizibilă din exterior, bariera avea o tentă purpurie privită dinspre interior. Producea un puternic şoc eléctric oricui ar fi atins-o dinăuntru.

Era foarte probabil ca Hunston să fi fost prins şi el în această capcană, de vreme ce locuia chiar în cartierul general. Maltby nu se amăgea, ştia că acţiunea nu putea fi decisivă. Lupta se dădea pentru controlul politic, putea fi influenţată de forţă, e drept, dar nu putea fi rezolvată numai cu ajutorul ei. În această bătălie, însăşi metoda folosită pentru a ajunge pe această planetă, dădea duşmanilor săi un argument puternic împotriva lui."Iată, ar fi putut spune ei, un singur delihibrid a fost în stare să pună mîna pe o navă de război, dovada superiorităţii noastre." Era o momeală grasă pentru un popor a cărui ambiţie era stimulată după un sfert de secol.

Zări pe ecran mica aeronavă ce se apropia. Îi contactă pe ocupanţi prin radio, se convinse că fac parte din tabăra lui şi urmări cum ofiţerul comandant în persoană îi întîmpina prin trapa deschisă a navei. Cîteva minute mai tîrziu strîngea mîinile unor bărbaţi pe care nu-i mai văzuse niciodată.

Imediat trecură la discuţiile despre tactica şi strategiile ce trebuiau adoptate. Cîţiva vizitatori propuseră ca Hunston să fie executat. Majoritatea erau de părere că ar trebui întemniţat. Maltby asculta neliniştit ambele grupuri, conştient că ei cunoşteau situaţia direct şi erau cei mai buni judecători. Pe de altă parte însă, vecinătatea pericolului îi crispa. Era foarte posibil ca el, care urmărise lucrurile de la distanţă, să aibă cea mai detaşată şi în consecinţă cea mai sănătoasă atitudine. Era doar o bănuială şi nu-i acordă o prea mare atenţie. Oricum, începu să creadă că juca rolul unui arbitru, cînd brusc, ambele grupuri începură să-i pună întrebări.

- Putem avea certitudinea că Fifty Suns va rămîne în continuare ferm în refuzul de a stabili contactul cu nava pămînteană?

- Ai văzut sau ai auzit ceva care să pară o dovadă de slăbiciune din partea lor?

- De ce a fost ţinut ascuns al doilea mesaj faţă de populaţie?

- Atmion era singura navă desemnată să urmărească pe Star Cluster?

- Există cumva scopuri ascunse în spatele acestei urmăriri?

- Ce poziţie ar trebui să adoptăm în cazul în care Fifty Suns hotărăşte brusc să se predea?

Pentru scurtă vreme, Maltby fu copleşit. Apoi, constatînd că întrebările urmau un şablon în spatele căruia se ascundea o falsă implicaţie, ridică mîna şi spuse:

- Domnilor, se pare că teoria voastră este: dacă un alt guvern îşi schimbă cumva hotărîrea, să dăm şi noi năvală poate obţinem nişte avantaje. Nu este aşa. Vom rămîne ferm alături de Fifty Suns, indiferent ce decizii va lua. Vom acţiona solidar cu ceilalţi. Nu urmărim alte privilegii speciale în afara celor oferite în propunerea ce ni s-a făcut.

Încheie cu un ton mai personal şi mai puţin sever:

- Înţeleg că asupra voastră s-au făcut presiuni uriaşe. Vă rog să mă credeţi că apreciez atitudinea voastră, atît ca indivizi cît şi ca grup. Dar sîntem datori să ne menţinem integritatea. Nu avem nevoie să devenim oportunişti în aceste momente de criză.

Oamenii se uitară unul la celălalt. Unii, mai ales cei tineri, păreau nemulţumiţi de parcă fuseseră obligaţi să înghită o pilulă amară. Dar în final acceptară cu toţii să susţină acest plan pentru viitor.

Urmă întrebarea crucială:

- Ce facem cu Hunston?

Maltby spuse cu răceală:

- Aş vrea să stau de vorbă cu el.

Collins, cel mai bătrîn dintre prietenii intimi ai tatălui lui Maltby, îl privi pe căpitan cîteva secunde şi se duse în cabina de transmisiuni radio. Era palid cînd se întoarse:

- Refuză să vină aici. Spune că dacă ai chef să vezi poți coborî la el. Peter, e jignitor !

- Spune-i, răspunse Maltby hotărît, că voi coborî imediat.

Aruncă un zîmbet către fețele întunecate ce-l înconjurau.

- Domnilor, spuse el cu o voce răsunătoare, individul ăsta se află în mîinile noastre. Transmiteți-i că voi coborî de dragul unei înțelegeri, necesare acum în vreme de criză. Fără să exagerați, încercați să sugerați că ar fi posibil să se recurgă la violență.

Își încheie expunerea:

- Bineînțeles, nu se va întîmpla nimic, atîta vreme cît nava domină întreaga zonă. Totuși, dacă nu mă voi întoarce într-o oră și jumătate, încercați să luați legătura cu mine. Mai faceți apoi cîte un pas, începeți cu amenințări, pînă ajungeți să deschideți focul.

În pofida încrederii sale, din momentul în care-și oprise nava deasupra acoperișului lui Hunston avea un sentiment ciudat de deșertăciune și singurătate.

Hunston, era un tip înalt, cu un aer sarcastic în jur de treizeci și cinci de ani. Cînd îl văzu pe Maltby intrînd în biroul său, se ridică și-i ieși în întîmpinare cu mîna întinsă. I se adresă cu o voce plăcută, calmă:

- Am vrut să te scot din adunătura aceea de găini moarte de frică, ce domnesc peste cotețul din vale. Nu intenționam să comit o crimă de lesmajestate. Voiam să-ți vorbesc, în speranța că te pot convinge.

Își susținu pledoaria cu voce scăzută, dar foarte aprins. Argumentele sale erau prăfuite deja, se bazau pe superioritatea demonstrată a dellhibridului. El credea cu toată tăria în propriile-i teorii. În final Maltby ajunse la concluzia că cel mai mare defect al interlocutorului său era lipsa de informare generală și specifică asupra lucrurilor din afară. Trăise prea mult în spațiile înguste ale acestor orașe ascunse, risipise prea mulți ani vorbind și gîndind fără a

cunoaște cu adevărat realitatea. În pofida inteligenței sale scînteietoare, Hunston gîndea ca un provincial.

Liderul rebel își încheie monologul cu o întrebare:

- Crezi că Fifty Suns va putea rămîne ascuns pămîntenilor?

- Nu, răspunse Maltby cu sinceritate. Cred că e inevitabil să ne descopere într-un tîrziu.

- Și totuși îi susții în amăgitoarea lor tentativă de a rămîne ascunși?

Eu susțin unitatea în rezolvarea acestor situații. Consider că ar fi înțelept să fim prudenți în acceptarea acestui contact. Există chiar posibilitatea de a întîrzia desconspirarea noastră încă o sută de ani, dacă nu mai mult.

Hunston rămase tăcut. Figura lui plăcută se întunecase.

- Constat, spuse el în cele din urmă, că punctele noastre de vedere sînt opuse.

Maltby spuse rar, fixîndu-l cu privirea:

- Intențiile noastre pe termen lung sînt probabil aceleași. Poate doar planurile pentru atingerea țelurilor propuse sînt diferite.

Fața lui Hunston se lumină, pupilele i se dilatară imperceptibil. Spuse cu înfocare:

- Excelență, dacă aș putea să cred acest lucru...Se opri, ochii i se îngustară brusc:

- Aș vrea să-ți ascult părerea despre rolul în viitor al dellhibrizilor, în cadrul civilizației.

- Cînd se va ivi ocazia, folosind căi legale, spuse Maltby, vor fi propulsați inevitabil către înalte funcții de conducere. Vor domina pentru început Fifty Suns, și apoi întreaga galaxie, fără a profita în mod neloial, față de capacitatea lor de a controla gîndurile celorlalți. Dacă vreodată în drumul lor către putere vor folosi forța, vor fi distruși pînă la ultimul, bărbat sau femeie sau copil. Ochii lui Hunston străluceau:

- Și cît crezi că va dura acest proces?

- Ar putea începe curînd. Ne vor trebui cel puțin o sută de ani, în funcție de cît de rapid,

dellienii și non-dellienii vor începe să aibă copii... după cum știi, astfel de mariaje nu au dreptul la moștenitori...

Hunston încuviință încruntat.

- Am fost informat greșit despre atitudinea ta, spuse el. Ești alături de noi într-adevăr.

- Nu, zise ferm Maltby. Te rog, nu confunda un plan de viitor cu o atitudine pe termen scurt. În această situație, diferența este ca între moarte și viață. Dacă ne-am limita numai să așteptăm pentru a cîștiga în final puterea, i-am alarma pe ceilalți. Guvernele i-au prevenit deja să manifeste față de noi o prietenie precaută. În schimb, dacă ne dovedim acum alături de ei în această încercare, ar putea însemna un prim pas spre țelul propus. Dacă sîntem doar niște oportuniști, atunci această mică super rasă, din care facem parte amîndoi, va fi distrusă mai devreme sau mai tîrziu.

Hunston se ridică.

- Excelență, sînt de acord. Merg alături de tine. Vom aștepta evoluția situației.

Era o victorie neașteptată pentru Maltby, care venise pregătit să folosească forța. Oricum, în pofida convingerii personale că Hunston era sincer, nu avea de gînd să se bazeze prea mult pe cuvîntul acestuia. Bărbatul din fața lui își putea schimba hotărîrea imediat ce amenințarea lui Atmion se va îndepărta. Îi aruncă în final cu franchețe:

- În condițiile date, sînt nevoit să-ți cer să accepți o întemnițare de șase luni, undeva unde să nu poți intra în legătură cu suporterii tăi. Va fi un soi de arest la domiciliu. Îți poți lua cu tine soția. Vei primi toate onorurile și vei fi eliberat imediat, dacă între timp se stabilește contactul între nava pămînteană și Fifty Suns. Statutul tău va fi mai curînd de ostatic decît de prizonier. Îți dau douăzeci și patru de ore să te hotărăști.

Hunston se predă singur, cînd cele patruzeci și patru de ore se scurseră. Avu o singură pretenție: să

fie difuzate prin radio condițiile acestui arest la domiciliu.

Astfel, Fifty Suns era protejat pentru moment de o descoperire iminentă. Era evident că o singură navă n-ar fi putut găsi, fără ajutor din afară, nici măcar o planetă a acestei civilizații atît de bine ascunse. Maltby era convins de acest lucru. Rămînea totuși inevitabilă, problema descoperirii lor în cîțiva ani, cînd vor sosi și alte nave din galaxia principală. Era ciudat, începuse să se îngrijoreze după ce trecuse pericolul cel mare. În timp ce-și conducea nava înapoi spre cursul inițial, Maltby era preocupat cum să asigure și în viitor securitatea Marelui Nor Magellan.

Cineva trebuia să afle cît de mare era primejdia. Doar gîndul la ceea ce ar fi de făcut îl cutremură. Cu fiecare ceas, era tot mai convins și mai hotărît că el era persoana cea mai potrivită pentru această misiune.

Maltby, cufundat în gînduri, căuta o soluție ca nava sa să poată fi capturată. Brusc alarma începu să urle.

- Lady Laurr, am stabilit contactul de rezonanță cu o navă a acestui sistem.

- Prindeți-o!

CAPITOLUL VI

Maltby nu avea o idee clară despre condițiile în care fusese capturat. La început își dorise chiar el să fie făcut prizonier. În timp ce razele tractoare îl înhățau pe Atmion era deja prea tîrziu să analizeze cum reușise nava invadatoare să-i absoarbă.

Ceva se întîmplase, avea senzația că e supt de un vîrtej, percepea o tensionare și o răsucire a propriului său corp, de parcă materia era supusă unui efort deosebit. Orice ar fi fost el ceva, se întrerupse

brusc cînd nava fu înșfăcată de acele gheare invizibile, ce începură să o tîrască prin beznă către cealaltă navă, ascunsă încă în depărtare.

Nerăbdător, Maltby supraveghea instrumentele de măsură, de la care spera să obțină, măcar cu aproximație, dimensiunea celeilalte nave. Pe măsură ce minutele se scurgeau unul după altul, înțelese că de fapt, era improbabil să vadă mașinăria dușmană. De jur împrejur noapte, cele mai apropiate stele păreau niște confuze puncte de lumină.

Caracteristicile oricărui obiect puteau fi determinate numai după un timp considerabil. Un lucru atît de mic cum era nava pămînteană era ca un fir de praf rătăcit în întunericul fără sfîrșit. Bănuielile i se adeveriră. Cînd Atmion se afla numai la cîteva minute-lumină de răpitorul său, o durere feroce se înșurubă în mușchii lui Maltby. Avu timp doar să înțeleagă: raze paralizante. În momentul următor se zvîrcolea pe podeau, din cabina de comandă, învăluit de beznă.

Cînd își reveni, era încordat, îngrijorat, hotărît să preia controlul situației cu orice preț. Bănuia că pămîntenii dețineau metode destule pentru a-i supune voința, forțîndu-l să le dea informații. Trebuia să presupună chiar că puternicul său creier dublu ar fi putut fi învins, dacă i-ar fi fost cunoscute capacitățile.

Deschise puțin ochii, relaxă mușchii pleoapelor. Fusese ca un semnal. De undeva din apropiere cineva șopti într-o engleză ciudată, dar inteligibilă:

- Gata, ajutați-o să treacă prin trapă.

Maltby închise ochii nu înainte de a-și da seama că se află la bordul lui Atmion și că, aparent, răpirea acestei mașini de luptă era ținută secretă. Faptul că zăcea în același loc unde căzuse, în cabina de comandă, părea să indice că nici ofițerii, nici echipajul de pe Atmion nu fuseseră interogați încă.

Il străbătu un fior. Era oare chiar așa de simplu? Era oare posibil? I-ar fi fost de ajuns să testeze prudent cu cele două creiere ale sale lumea

din jur, ca să poată supune orice ființă omenească pe care ar fi contactat-o? Și astfel să supună întregul echipaj de la bord? Chiar era în stare de acest lucru?

Era. Și-l înfăptui.

Maltby se alătură celorlalți membri ai echipajului de pe Atmion, înșiruiți deja pe coridor. Pămîntenii, bărbați și femei, pășeau înarmați de-a lungul și în fruntea șirului de captivi.

Era o iluzie. Adevărații prizonieri erau ofițerii însărcinați să-i păzească pe prizonieri. La momentul potrivit comandantul, un tip viguros de vreo patruzeci de ani, ordonă calm grupului principal de captivi să-și continue înaintarea pe coridor. Maltby, însă, și ceilalți ofițeri de la Navigație și Meteo fură împinși într-un culoar lateral și apoi într-un vast apartament ce conținea șase dormitoare.

Ajunși aici, ofițerul de pe Star Cluster le comunică:

- Vă veți simți bine aici. Vă vom aduce uniforme adecvate și vă puteți plimba pe navă oricît doriți, cu condiția să nu discutați prea mult cu oamenii noștri. Avem la bord o mulțime de dialecte dar nici unul nu seamănă cu al vostru. Nu vrem să fiți remarcați, așa că aveți grijă!

Maltby nu era îngrijorat. Singura lui problemă era să se familiarizeze cu nava și cu obiceiurile ei.

Era deja evident că dimensiunile ei erau impresionante. Se aflau prea mulți oameni la bord pentru a putea fi controlați direct de o singură persoană. Bănuia de asemenea că existau capcane și pentru intruși. Dar merita riscul. Îndată ce-și va forma o imagine generală despre navă și compartimentele ei funcționale, va trece la explorarea pericolelor.

Cînd "temnicerii" se îndepărtară, se alătură celorlalți ofițeri de la navigație într-un raid prin bucătărie. După cum se aștepta, întîlni multe similarități în alimentație. Dellienii aduseseră cu ei, cu milenii în urmă, o mulțime de animale domestice. Iar acum descoperiră în încăpătoarele congelatoare

friptură de vită, hălci de carne friptă de porc sau de miel și o enormă diversitate de orătănii originare de pe Pămînt, păstrate fiecare în pungi vidate.

Oamenii săi mîncară pe săturate. Maltby discută foarte serios cu ei misterul acestui tratament special ce li se aplica. Era conștient că începuse un lucru foarte primejdios. Oamenii săi aveau mintea ascuțită, iar dacă vreunul din ei ar fi făcut legătura între aceste întîmplări neobișnuite și frica locuitorilor din Fifty Suns față de dellhibrizi, raportul acestuia i-ar fi înspăimîntat pe superiori, mult mai mult decît o făcuse nava pămînteană. Respiră ușurat cînd ofițerul asupra căruia își exercit deja controlul, se întoarse cu un braț de uniforme.

În fața oamenilor de pe Fifty Suns, problema controlului asupra creierului cuiva era extrem de delicată. "Sclavul" era convins că acționa călauzit de rațiuni personale. Motivul pentru care pămînteanul acceptase colaborarea era sentimentul acestuia că se supunea ordinelor de a cîștiga încrederea celor mai valoroși ofițeri de pe nava capturată. Mai mult chiar, avea impresia că n-ar fi fost înțelept să comunice imediat această informație superiorilor săi și, mai ales, să discute cu ceilalți ofițeri de pe navă. Prin urmare, era pregătit să furnizeze mijloacele care să le permită lui Maltby și colegilor lui să se miște, e drept, limitat, la bordul lui Star Clusțer. Pămînteanul nu era însă pregătit să le ofere prea multe date despre navă. Atîta vreme cît se mai aflau și ceilalți prin preajmă, Maltby acceptă această piedică. Dar mai tîrziu, cînd ofițerul plecă, - cu conștiința datoriei împlinite - Maltby îl însoți. Spre dezamăgirea lui, creierul omului se dovedi inexpugnabil cînd ajunse la informațiile despre navă. Deși ar fi vrut, nu putea furniza aceste date. Ceva mai presus de voința lui, de natură hipnotică poate, îl proteja. În final i se contură clar lui Maltby concluzia că trebuia să afle ceea ce dorea de la un ofițer superior, cu posibilitate de decizie. Gradele inferioare, după cum constatase, nu aveau libertate de opțiune, iar el nu-și putea

pierde timpul să analizeze și deactiveze sistemul folosit pentru protejarea informațiilor.

Bănuia că autoritățile navei descoperiseră deja că lipseau navigatorii și meteorologii de pe Atmion. Probabil cineva se ocupa acum de acest lucru în maniera severă și hotărîtă, specifică unei gîndiri militare. Dacă ar putea să vorbească direct femeii care comanda nava.... Dar acest lucru îl obliga apoi la alți pași importanți. Să evadeze?

Deși era în criză de timp, mai pierdu două ore pentru a supune voinței sale ofițerii însărcinați cu paza echipajului de pe Atmion și a navei. Trebuia ca la semnalul său, aceștia să-și coordoneze acțiunile pentru a le înlesni evadarea. Pentru fiecare dintre ei era necesar un ordin, real sau iluzoriu, venit de la un superior care să impună obediență automată individului. Ca măsură de precauție, Maltby pregăti explicația că eliberarea lui Atmion era un gest de amiciție față de autoritățile din Fifty Suns.

Odată planul pregătit, Maltby reuși să-i transmită unui ofițer de rang mai înalt că Amiralul ținea neapărat să-i vorbească. Cum urmau să decurgă lucrurile, Maltby nu avea nici cea mai vagă idee.

Locotenentul Neslor sosi pe punte și-și depuse corpul subțire într-un fotoliu. Oftă:

- Ceva nu-i în regulă, spuse ea.

Amiralul se întoarse dinspre panoul de control și o studie gînditoare pe femeia din fața ei. Ridică apoi din umeri cu o izbucnire de furie și-i spuse iritată:

- Cîțiva din acești locuitori de pe Fifty Suns trebuie să știe unde se află planetele lor, sînt convinsă.

Cealaltă dădu din cap:

- N-am găsit nici un ofițer navigator la bord. Ceilalți prizonieri au fost la fel de mirați ca și mine.

Lady Laurr se încruntă.

- Nu înțeleg, spuse ea silabisind.

- Erau cinci ofițeri, îi explică Neslor. Toți au fost văzuți cu cîteva minute înainte ca Atmion să fi fost capturat. Acum nu mai sînt.

Tînăra spuse imediat:

- Căutați peste tot! Sună alarma generală!

Se întoarse pe jumătate către uriașul tablou de lîngă ea, dar se opri. Gînditoare, o privi pe psiholoagă.

- Înțeleg că nu ești de acord cu metoda asta.

- Avem deja experiența celuilalt dellian, sosi răspunsul.

Lady Gloria se cutremură imperceptibil. Imaginea supraveghetorului de pe Gisser, capturat în stația de pe meteorit, nu fusese încă ștearsă din memoria ei. Într-un tîrziu spuse:

- Ce propui?

- Așteaptă! Și-au făcut deja un plan pentru a scăpa de sub controlul nostru energetic. Aș vrea să văd încotro încearcă să fugă, ce-au de gînd să facă.

- Înțeleg...

Comandanta navei nu mai făcu alt comentariu. Privea în gol, undeva, departe.

- Bineînțeles, continuă cealaltă, va trebui să fii protejată. Voi avea grijă personal.

Lady Laurr ridică din umeri.

- Nu-mi vine să cred că un nou sosit la bordul acestei nave ar putea spera să-mi găsească vreodată apartamentul. Nu mi-aș dori să calculez cum să mă întorc aici, în cazul în care m-aș rătăci...

Se întrerupse.

- Asta-i tot ce-mi propui? Să așteptăm și să vedem ce mai urmează?

- Atît.

Tînăra dădu din cap.

- Pentru mine nu-i de ajuns, draga mea. Presupun că ordinele mele anterioare privitoare la siguranța navei au fost executate și sînt încă în vigoare.

Se întoarse brusc spre panoul de control. Puțin mai tîrziu, pe ecran apăru un chip.

- Ah, căpitane, spuse Gloria, ce-ți fac oamenii din gardă în acest moment?

- Patrulează, veni răspunsul.

- Au găsit ceva?

- Nava este perfect apărată împotriva exploziilor accidentale. Bombele au fost inventariate, iar la intrările depozitului există sisteme de supraveghere la distanță. Nu putem avea vreo surpriză.

- Bine, spuse Amiralul Laurr. Aveți grijă în continuare.

Tăie legătura și căscă.

- Cred că-i timpul să mergem la culcare. La revedere, draga mea.

Locotenent Neslor se ridică.

- Sînt ferm convinsă că vei dormi în siguranță.

Plecă. Tînăra își petrecu următoarea jumătate de oră dictînd instrucțiuni cîtorva departamente, modifică planul de comunicare al fiecăruia. Apoi se băgă în pat îmbrăcată. Adormi aproape instantaneu.

Se trezi cu o senzație bizară de nemulțumire. Cu excepția strălucirii palide a tabloului de bord, puntea era în întuneric, dar după o clipă gîndi uimită: "E cineva aici în cameră."

Rămase în continuare întinsă, adulmecînd primejdia, amintindu-și ce spusese Locotenent Neslor. Părea incredibil ca cineva nefamiliarizat cu uriașa navă să-i poată descoperi reședința atît de repede. Ochii i se obișnuiră cu întunericul, putînd distinge silueta vagă a unui bărbat ce stătea la cîțiva metri de patul ei.

Așteptase probabil ca ea să-l descopere. Știuse cumva că femeia se trezise deoarece îi șopti:

- Nu aprinde lumina. Și ai grijă!

Vocea îi era foarte blîndă, aproape drăgăstoasă; și totuși era convinsă că cel ce-i vorbea era un om extrem de periculos. Ordinul lui o ținut în pat, înțepenindu-i mîna în loc, pe cearceaf, nemișcată. Simți chiar primul junghi de teamă, înțelegînd că putea fi moartă înainte de a-i veni cineva în ajutor.

Spera doar că Locotenent Neslor era trează și o păzea.

Intrusul i se adresă din nou:

- Nu ți se va întîmpla nimic dacă faci exact ce-ți spun eu.

- Cine ești?

Din tonul ei răzbătea puternică, dorința de a afla.

Maltby nu-i răspunse. Observă un scaun, se așeză, dar situația nu-l mulțumea. Erau prea multe dispozitive tehnice pentru el, la bordul acestei nave de luptă, pentru a se simți cît de cît în siguranță în acțiunile sale. Putea fi amenințat, chiar distrus, fără a ști măcar ce i se întîmplă. Își dădea seama că în acel moment putea fi ținut sub observație de către o sursă îndepărtată, peste puterea lui de control. Vorbi cu glas scăzut:

- Doamnă, nu ți se va întîmpla nimic, dacă nu faci mișcări bruște. Mă aflu aici în speranța că voi găsi răspuns la cîteva întrebări. Pentru lămurire, țin să vă spun că sînt unul dintre navigatorii de pe Atmion. Nu vreau să intru în detalii asupra felului în care am reușit să scăpăm de plasa voastră. Mă aflu aici din cauza propagandei voastre. Ați avut dreptate să bănuiți disensiuni printre locuitorii celor cincizeci de sori. Unii sînt gata să accepte asigurările voastre, alții se tem. Bineînțeles cei mai speriați erau în majoritate și au avut cîștig de cauză. Întotdeauna pare mai sigur să aștepți și să speri.

Făcu o pauză, își ascultă din nou vorbele cu urechea minții: deși i se părea că ar fi putut să le formuleze mai bine, în esență sunau corect și cinstit. Dacă oamenii de pe navă ar fi putut fi convinși de ceea ce spunea el în acest moment, i-ar face să creadă că atît el cît și camarazii săi erau încă nehotărîți. Maltby continuă în aceeași manieră, fără grabă, precaut:

- Reprezint o colectivitate care are o poziție privilegiată. Doar navigatorii și meteorologii [illegible]itelor planete și cei de pe nave pot cunoaște

poziția lumilor locuite. Există probabil zeci de mii de trădători potențiali care și-ar vinde pe dată poporul pentru avantaje personale, dar nu și din cadrul personalului antrenat și disciplinat al administrației sau al armatei. Sînt convins că înțelegi ce vreau să spun.

Făcu o pauză, lăsîndu-i parcă vreme să priceapă.

Pe măsură ce Maltby continua să vorbească, femeia se relaxă treptat. Vorbele lui păreau corecte, iar intențiile, deși ciudate, plauzibile. O deranja în schimb un lucru minor: cum găsise drumul spre apartamentul ei? Oricine, mai puțin familiarizat decît ea cu labirinturile navei și comenzile acesteia, ar fi putut accepta prezența lui acolo și n-ar fi dat importanță. Era ca și cum el ar fi pătruns într-un oraș străin cu o populație de treizeci de mii de locuitori și fără să fi fost îndrumat, se îndreptase direct către casa celui căutat. Dădu din cap ușor, refuzînd explicația ce-i venea în minte. Așteptă oricum nerăbdătoare ca el să continue. Cuvintele lui îi garantaseră siguranța, iar cu fiecare minut ce trecea, era tot mai convinsă că Locotenent Neslor era la datorie. Ar fi putut afla ceva interesant chiar din această discuție.

Maltby continuă:

- Era necesar să obținem cîteva informații. Încercăm să amînăm pe cît posibil hotărîrea pe care vreți să ne-o impuneți prin forță. Pentru noi ar fi mult mai simplu dacă v-ați întoarce în galaxia principală și ați trimite alte nave ceva mai tîrziu. Am avea vreme să ne obișnuim cu inevitabilul și nimeni n-ar trebui să-și asume rolul infam de a-și trăda poporul.

Gloria dădu din cap, în întuneric. Putea înțelege acest punct de vedere. Spuse:

- La ce întrebări ai vrea să-ți răspund?

- De cît timp vă aflați în Marele Nor Magellan?

- De zece ani.

- Cît intenționați să mai rămîneți? continuă Maltby.

- Această informație nu este disponibilă, spuse cu voce hotărîtă Amiralul.

O izbi faptul că afirmația era reală și în ceea ce o privea pe ea. Peste două zile avea să aibă loc referendumul.

Maltby îi spuse:

- Vă sfătuiesc sincer să-mi răspundeți la întrebare.

- Ce se va întîmpla dacă nu răspund?

În timp ce vorbea, mîna ei, care se mișcase încetișor către un mic panou aflat la marginea patului, își atinse scopul. Triumfătoare apăsă unul dintre butoane. Aproape instantaneu se relaxă și ea. Din întuneric, Maltby îi spuse:

- M-am gîndit să te las să faci asta. Sper că te face să te simți mai în siguranță.

Calmul lui o deconcentră, dar se întrebă dacă el înțelesese exact ce făcuse. Îi explică distantă că acționase un sistem cunoscut sub numele de lumină senzitivă. Din acel moment erau urmăriți de nenumărați ochi electronici. Orice încercare din partea lui de a folosi o armă energetică ar fi fost împiedicată. Era adevărat că nici ea n-ar fi fost lăsată să folosească vreo armă, dar nu consideră înțelept să-i comunice și acest lucru.

Maltby îi spuse:

- N-am intenția să folosesc o armă energetică. Aș vrea însă să-mi mai răspundeți la cîteva întrebări.

- S-ar putea s-o fac.

Vorbise cu un ton potrivit, dar începuse să o enerveze Locotenent Neslor. Se impunea o inițiativă din partea acesteia.

- Cît de mare e această navă, continuă Maltby.

- Are cinci sute de metri în diametru și transportă un echipaj complet de trei mii de oameni, ofițeri și personal auxiliar.

- Măricică, se miră Maltby.

Era impresionat. Se întreba cît de mult exagerase femeia.

Amiralul nu comentă. Dimensiunile erau de zece ori mai mari decît cele recunoscute de ea. Dar ceea ce conta cu adevărat nu era dimensiunea navei, ci calitatea conținutului acesteia. Era aproape sigură că interlocutorul ei nici nu bănuia măcar extraordinarul potențial ofensiv și defensiv al enormei mașinării pe care o comanda ea. Dintre ofițerii superiori aflați la bord doar cîțiva erau în măsură să înțeleagă natura anumitor forțe ce puteau fi aruncate în joc. În acel moment ofițerii respectivi erau supravegheați în permanență prin camerele spion de luat vederi.

- Sînt nedumerit, cum ați reușit să ne capturați? Îmi puteți explica?

Ajunsese și aici, în sfîrșit. Lady Laurr ridică glasul:

- Locotenent Neslor!

- Da, nobilă doamnă.

Replica sosi prompt de undeva din întuneric.

- Nu crezi că această comedie durează cam mult?

- Ba da. Să-l omor?

- Nu. Vreau să-mi răspundă el la niște întrebări.

Maltby îi supuse creierul în timp ce se îndrepta către teleportor. În spatele lui...

- Nu trage! țipă Gloria. Lasă-l să plece!

Nici atunci, nici mai tîrziu nu-și puse serios problema comenzii sau impulsului ce o determinase să reacționeze astfel. Explicația pe care și-o oferi singură după un timp era: de vreme ce intrusul n-o amenințase și pe deasupra, mai era și unul dintre mult vînații navigatori, distrugerea lui în scopul de-a nu-l lăsa să scape, undeva tot în interiorul navei, părea un act irațional.

Prin urmare, Maltby părăsea puntea nevătămat și gata să dea semnalul de eliberare a navei sale. Pe măsură ce Atmion se îndepărta de nava pămînteană, supunîndu-se ultimului ordin al lui Maltby, ofițerii de pe Star Cluster începură să uite contribuția personală a fiecăruia la evadare.

Asta fusese tot ce reușise Maltby. Să intre i vasul dușman și să iasă din nou. Părea cu adevărat aventură periculoasă. Ce aflase însă, nu-l mulțume deloc, știa doar că avea de-a face cu o navă foar mare. Chiar dacă la confruntarea cu o flotilă întreag Star Cluster ar fi fost obligată să acționeze pruden Maltby era convins că existau la bordul său arm capabile să distrugă deodată cîteva nave de luptă di Fifty Suns.

Iar ce-l preocupa în mod deosebit, era reacți ofițerilor săi, a echipajului de pe Atmion, locuitorilor de pe Fifty Suns în general. Era u proces prea complicat pentru a putea fi evaluat d mintea unui om. Și ce era și mai greu de explica atitudinea lui la bordul lui Star Cluster.

Bineînțeles că reacțiile nu vor apărea imedia Maltby era la curent cu raportul făcut de vice amiralul Dreehan. Două zile nu se întîmplă nimic.

În cea de-a treia, comunicatul zilnic transmis d la bordul lui Star Cluster indică o modificare drastic de curs. Motivele acestei schimbări erau ascunse.

În ziua a patra, pe ecranul lui Maltby se aprins imaginea lui Dreehan. Ofițerul comandant spuse c gravitate:

- Acesta este un anunț general pentru toat gradele. Tocmai am primit un mesaj de la statu major al flotei noastre.

Liniștit, dădu citire mesajului: "Prin următoarele declarăm că între locuitorii din Fifty Suns și nav terestră Star Cluster s-a declanșat războiul. Flotil noastră trebuie să taie calea inamicului și să deschid focul. Navele avariate sau în pericol de a fi capturat au obligația să distrugă hărțile stelare; iar ofițerilo navigatori și meteorologi aflați la bordul unor astfe de nave li se cere în mod patriotic să se sinucidă Politica declarată a guvernului nostru este distrugere totală și cît mai rapidă a invadatorilor."

Maltby asculta palid și încordat, cînd Dreeha schimbă tonul comunicatului, devenind ma confidențial:

- Dețin o informație personală că autoritățile noastre au ajuns la concluzia că Star Cluster ne-a abandonat deoarece n-a îndrăznit să stîrnească mînia poporului nostru. De aici și din alte date obținute, șefii au hotărît că nava pămînteană poate fi distrusă de un atac concertat. Dacă urmăm exact instrucțiunile primite, inamicul n-ar avea nici un avantaj de pe urma capturării unor nave de-ale noastre. Am desemnat oamenii care să asigure executarea ordinului de către ofițerii din toate compartimentele de Navigație și Meteorologie, în cazul în care aceștia nu mai sînt în măsură să dispună de ei în momente cruciale. Vă rog să notați.

Căpitanul Peter Maltby, meteorolog șef și navigator asistent pe Atmion constată scîrbit că fusese și el trecut pe listă. Inițiase o politică de solidaritate în acțiuni cu guvernul din Fifty Suns, nici nu putea fi vorba ca tocmai el să abandoneze pripit, din motive personale, această atitudine. Singura lui speranță era ca lupii spațiului, cum erau numite navele de război, să termine repede cu nava pămînteană solidară, printr-o acțiune concentrată.

Porniseră în urmărirea unui tigru.

CAPITOLUL VII

Pierduse referendumul cu o majoritate ce-i zdrobea inima: nouă voturi din zece. Ordonă sever modificarea cursului navei spre casă. Tîrziu, în aceeași "zi", fu chemată de compartimentul Comunicații:

- Mai continuăm transmiterea coordonatelor?

Cel puțin atîta lucru îi mai rămăsese în putere să comande.

- Bineînțeles, spuse ea tăios.

În după-amiaza următoare, se deșteptă din moțăială în sunetul sirenei de alarmă.

- Avem în față mii de nave! îi raportă căpitanul comandant al sectorului operativ.

- Încetiniți pentru acțiune! comandă ea. Ocupați posturile de luptă!

Cînd ordinele-i fură îndeplinite, se adresă căpitanilor din consiliu:

- Ei bine, doamnelor și domnilor, spuse cu plăcere nedisimulată, aș avea nevoie de permisiunea de a începe lupta împotriva autorităților recalcitrante, care ne demonstrează acum că sînt capabile să întreprindă acțiunile cele mai ostile împotriva civilizației Pămîntului.

- Gloria, spuse una dintre femei, nu mai insista, te rog. Ai avut și de această dată dreptate.

Se votă în unanimitate pentru intrarea în luptă. Se punea însă întrebarea:

- Îi distrugem sau îi facem prizonieri?

- Vor fi capturați.

- Toți?

- Toți.

Flota din Fifty Suns era despărțită de nava pămînteană de aproximativ patru sute de milioane de mile, cînd Star Cluster generă un cîmp care ocupă o felie groasă din spațiu.

Era un univers în miniatură, puternic curbat. Navele care urmaseră o traiectorie aparent rectilinie, se treziră întorcîndu-se în același punct. Încercările de a ieși din capcană folosind viteze mai mari decît aceea a luminii se dovediră zadarnice.

O ploaie de torpile îndreptate spre sursa cîmpului, devie puternic și au fost explodate în spațiu, pentru a evita distrugerea propriilor nave.

Se dovedi imposibilă și comunicația cu orice planetă din Fifty Suns. Subspațiul radio era tăcut ca moartea.

După aproape patru ore, Star Cluster trimise o serie de raze tractoare. Inexorabil, una după alta, navele erau absorbite de către uriașa mașină de război. În acel moment sosi ordinul pentru toți

ofițerii meteorologi și navigatori să se sinucidă imediat.

La bordul lui Atmion, Maltby făcea parte din micul grup de bărbați care își strîngeau mîinile cu vice-amiralul Dreehan; imediat, în prezența ofițerului comandant, își îndreptă distrugătorul către tîmplă.

În acest penultim moment ezită. "Aș putea să-l domin acum, chiar în clipa asta și să-mi salvez viața." Își spuse furios că întreaga acțiune fusese zadarnică și inutilă. Descoperirea civilizației lor devenise inevitabilă în sensul că se va întîmpla mai devreme sau mai tîrziu, indiferent de ce ar fi făcut el în clipa aceea.

Apoi se gîndi: "De fapt asta am susținut eu printre dellhibrizi. Trebuie să fim alături de grup, și în moarte dacă este nevoie."

Momentul de ezitare se sfîrși. Apăsă butonul de activare al armei sale.

După ce fuseseră inspectate primele nave capturate de către echipele de tehnicieni, o anunțară despre sinucideri și pe tînăra comandantă a celei mai mari nave ce pătrunsese vreodată în Marele Nor Magellan, care era în al nouălea cer de bucurie.

Fu cuprinsă de milă.

- Să fie regenerați toți! ordonă ea. Nu-i nevoie să moară cineva.

- Cîțiva sînt spulberați de-a binelea, i se răspunse. Au folosit detonatoare.

Se încruntă la auzul acestei vești. Asta însemna o muncă suplimentară imensă.

- Nebuni! spuse ea. Aproape că-și merită moartea.

Se întrerupse.

- Aveți mare grijă! Dacă e necesar treceți toate navele prin teleportor, accentuînd sinteza țesuturilor avariate și a organelor.

Începuse de mult perioada de somn, dar ea continuă să rămînă în biroul său primind rapoartele. Fuseseră aduși în fața ei cîțiva navigatori reînsuflețiți;

cu ajutorul Locotenentului Neslor de la compartimentul Psihologic îi interogă.

Se retrase mulțumită la culcare: fusese descoperită o civilizație nouă.

CAPITOLUL VIII

Gazul se împrăștia de mii de ani de-a lungul a mii și mii de kilometri. Materie risipită din zece mii de stele, o ceață difuză de explozii demult consumate, de flăcări de infern. Furia sutelor de milioanelor de sclipiri cuprinse de turbare... fără formă, fără țel.

Era doar începutul.

Materia gazoasă se furișa prin beznă. Conținea calciu, sodiu, hidrogen; aproape toate elementele... iar viteza de alunecare putea ajunge pînă la douăzeci de mile pe secundă.

Pentru un moment, infinit de scurt, forța de gravitație își îndeplini funcția. Masa difuză se concentră. Stropi mari de gaz căpătară forme separate între ele prin întinse porțiuni de neant, și alunecau, alunecau... Ajunseseră în zona unde cîndva demult, o mie de sori incadescenți de seetee "traversaseră" șuvoiul de stele din materie terrenă. Traversaseră și lăsaseră în urmă excrementele gazoase.

Prima ciocnire grăbi mișcarea uriașelor mase gazoase. Ceața electronică terrenă se afundă ca o herghelie de armăsari sălbatici, gonind spre adîncurile la fel de violente în reacție, ale negurei pozitronice de materie antiterrenă. Instantaneu, se produse izbucnirea luminoasă a unei radiații puternice, generate de electronii și protonii cu masă orbitală mică.

Începuse furtuna.

Nucleele de seetee, dezbrăcate de învelișurile lor, purtau acum fantastice sarcini negative

necompensate, respingeau electronii dar aveau tendința de a atrage nucleele atomilor de materie terrenă. La rîndul lor nucleele jumulite de materie terrenă tindeau să atragă materia anti-terrenă. Rezultatul anulării de sarcini era de o violență ce depășea orice imaginație. Cele două mase opuse se umflară și se răsuciră. Se îndreptară în direcții opuse. Învălmășeala sporea tot mai mult, era ca un vîrtej nebun de apă.

Noul curs, nesigur la început se stabiliză; apoi frontul lat de nouă ani lumină al furtunii se îndepărtă către destinația sa, deplasîndu-se cu o viteză apropiată de cea a luminii.

Stelele erau înghițite pentru cincizeci de ani și aruncate apoi în urma șuvoiului. Doar izbucnirea de raze cosmice trăda faptul că mai fuseseră obiectul unei invizibile și impalpabile devastări atomice.

Începu să se miște!

În cel de-al patru sute nouăzecilea an sideral de existență, furtuna se intersectă cu orbita unei nove în momentul străfulgerării acesteia.

Pe harta tridimensională a centrului meteorologic de pe planeta Kaider III, furtuna era colorată în portocaliu, ceea ce însemna că era cea mai mare dintre cele patru sute de furtuni neobișnuite ce bîntuiau dezlănțuite în zona Fifty Suns a Marelui Nor Magellan.

Apărea ca o pată ciudată situată la latitudinea 473 longitudinea 228 și central, 190 de parseci. Dar sistemul de coordonate era specific pentru Fifty Suns, nu avea nici o raportare la centrul magnetic al Norului Magellan privit ca tot unitar.

Datele despre nová nu fuseseră încă înregistrate pe hartă. Culoarea furtunii ar fi trebuit să devină un roșu violent.

Se opriseră să privească harta. Maltby stătea alături de membrii consiliului în fața uriașei ferestre, privind fix către nava pămînteană. Mașina era doar un disc argintiu atîrnat de cer. Dar vederea ei părea

să producă o atracție fatală asupra celor mai în vîrstă.

Maltby era distant, hotărît și în același timp sardonic. Era de-a dreptul caraghios: oamenii aceștia, în ceasul în care plana asupra lor primejdia, trimiseseră tocmai după el.

Își dezlipi ochii de navă, și-și fixă privirea ca de oțel asupra unui individ grăsuț, transpirat în permanență, președintele sfatului de pe Kaider III. Concentrîndu-se, îl sili pe dolofan să se uite spre el. Consilierul, nedîndu-și seama că fusese obligat să facă această mișcare spuse:

- Ai înțeles instrucțiunile, căpitane Maltby?

- Da, încuviință el.

Mai mult chiar, accepta atitudinea lor, scopurile lor ca parte din credința sa că numai deplina cooperare ar fi putut permite dellhibrizilor să-și ocupe locul meritat în cultura din care răsăriseră. Rezistența poporului său în acest ultim ceas părea o speranță zadarnică. Ca ofițer însă nu era în măsură să cîntărească logica guvernului.

Replica scurtă trebuia să sugereze celuilalt o imagine clară asupra situației. Fața grăsanului se încreți ca o meduză paralizată și explodă apoi într-un șuvoi de sudoare.

- Căpitane Maltby, spuse el, nu ai voie să dai greș. Ne-au cerut un navigator care să-i conducă spre Cassidor VII unde se află guvernul central. Nu trebuie să ajungă acolo. Îi vei călăuzi spre marea furtună de la 473. Te-am ales pentru această misiune întrucît poți uza de cele două creiere ale dellhibridului. Ne pare rău că n-am apreciat întotdeauna cum trebuia serviciile dumitale în trecut. Dar trebuie să admiți că după războaiele cu dellhibrizii, era natural să fim bănuitori...

Maltby reteză șirul neconvingător de scuze.

- Nu contează, spuse el. Din cîte știu, dellhibrizii sînt la fel de implicați în povestea asta ca și dellienii sau non-dellienii. Vă pot asigura că voi face tot ce-mi stă în putință să distrug această navă.

- Fii atent! îl îndemnă speriat președintele. Ne-ar putea distruge, ar putea nimici această planetă, acest soare într-o clipă. Nu ne-am închipuit vreodată că Pămîntul ar fi putut ajunge atît de departe față de noi, să producă o astfel de mașinărie devastatoare. În definitiv non-dellienii și bineînțeles dellhibrizii care ni s-au alăturat sînt capabili să ducă o activitate de cercetare; cei dintîi s-au străduit cu ardoare mii de ani în șir. În fine, ține minte, nu ți se cere să te sinucizi. Nava este invincibilă. Doar că nu ni s-a spus cum va supraviețui într-o furtună adevărată, cînd ni s-a prezentat nava. Dar va supraviețui. Oricum, toți cei aflați la bord vor cădea în nesimțire. Fiind dellhibrid, vei fi primul care îți vei reveni. Flota noastră combinată, care după cum știi a fost eliberată, va aștepta pregătită de abordare în momentul în care vei da semnalul. E clar?

Fusese clar de prima dată cînd i se explicase, dar acești non-dellieni aveau prostul obicei de a repeta, de parcă mai întîi trebuiau să-și clarifice lor ideile.

Cînd Maltby închise ușa după el, unul dintre membrii consiliului îl întrebă pe vecinul său:

- I s-a spus că în mijlocul furtunii se găsește nova?

Grăsanul dădu din cap. Ochii îi străluceau în timp ce vorbea liniștit:

- Nu. De altfel, este un dellhibrid. Nu putem avea prea multă încredere în el, indiferent ce scrie în dosarul lui.

CAPITOLUL IX

Rapoartele continuară să sosească toată dimineața. Unele indicau un anumit progres, altele dimpotrivă. Dar buna ei dispoziție nu putea fi împrăștiată de eșecuri. Adevărul era că norocul ținuse cu ea. Sosiră și informațiile așteptate: populația de

pe Kaider III, două miliarde o sută de milioane de locuitori, din care două cincimi dellieni, restul non-dellieni. Primii mai erau numiți și roboți.

Dellienii erau din punct de vedere fizic un tip superior, dar le lipsea talentul creator. Non-dellienii predominau în laboratoarele de cercetare.

Celelalte patruzeci și nouă de sisteme solare locuite se numeau, în ordinea alfabetică: Assora, Atmion, Bresp, Buraco, Cassidor, Corrab... Poziția lor în spațiu era:

1-Assora: latitudine 931, longitudine 27, centru 21 parseci.

2-Atmion...

Și așa mai departe. În jurul prînzului constată ușor mirată că tot nu sosise nimic privitor la starea meteo, absolut nimic despre furtuni. Făcu legătura și întrebă:

- Ce se întîmplă locotenent Cannons? Asistenții dumitale au făcut înregistrări și duplicate ale multor hărți de pe Kaider. N-ați găsit nimic?

Bătrînul meteorolog dădu din cap.

- Vă amintiți nobilă doamnă, că atunci cînd am capturat robotul acela în spațiu, a avut totuși vreme să transmită un semnal de alarmă. Imediat, pe toate planetele din Fifty Suns au fost distruse toate hărțile, navele comerciale spațiale au fost deposedate de aparatele radio capabile să comunice prin sub-spațiu și au primit ordin să se îndrepte către cea mai apropiată planetă, oricare ar fi fost ea, unde vor rămîne pînă la noi ordine. După părerea mea, aceste măsuri au fost luate înainte de a fi priceput clar că flota lor nu avea nici o șansă în fața noastră. Acum sînt pe cale să ne trimită un meteorolog, dar sîntem nevoiți să ne bazăm pe detectorul de minciuni pentru a afla dacă ne spune sau nu adevărul.

- Înțeleg, zîmbi femeia. Nu vă temeți. Nu vor îndrăzni să ni se opună fățiș. Nu există îndoială că au pus ceva la cale împotriva noastră, dar nu-și pot pune planul în aplicare știind că putem utiliza oricînd forța pentru a ne realiza dorința neclintită. Indiferent pe

cine vor trimite, acesta va spune adevărul. Anunțați-mă cînd sosește.

Sosi vremea prînzului. Mîncă în cabina de comandă privind imaginile fulgerătoare de pe ecran, ascultînd murmurul vocilor, memorînd fapte, impresii generale.

- Fără îndoială căpitane Turgess, comentă ea deodată cuprinsă de furie, am fost mințiți în stil mare. Dar fie și așa. Putem folosi testele psihologice pentru verificarea detaliilor vitale. Deocamdată, important este să le înlăturăm temerile. Trebuie să-i convingem pe acești oameni că Pămîntul îi va accepta ca pe niște egali, fără idei preconcepute sau prejudicii de orice fel din cauza originii lor robo....

Își mușcă buzele.

- E un cuvînt urît. Trebuie să-l înlăturăm din gîndurile noastre.

- Mă tem, ridică ofițerul din umeri, că din minte nu se poate.

Ea îl privi lung, îngustîndu-și ochii, apoi tăie furioasă legătura. O clipă mai tîrziu se adresa prin transmițătorul general:

- Este interzisă folosirea cuvîntului robot pentru toți membrii echipajului, sub pedeapsa cu amenda...

Închise și trimise semnalul de ocupat pe celălalt receptor. Chemă apoi laboratorul psihologic. Figura locotenentului Neslor își făcu apariția pe ecran:

- Am auzit ordinul de adineauri, nobilă doamnă, spuse el. Mă tem că avem de-a face totuși cu cele mai adînci instincte ale animalului - om - frica sau ura pentru străini, pentru necunoscuți. Excelență, provenim dintr-un lung șir de strămoși care la vremea lor s-au simțit superiori datorită unei minore diferențe de pigmentare a pielii. Sînt înregistrate decizii istorice egoiste, influențate de culoarea ochilor. Am navigat în ape adînci și tulburi, și ar fi încununarea vieții noastre ca umanitate, dacă am ieși la liman în mod onorabil.

Din vocea psihologului răzbătea un entuziasm înfocat, iar Lady Laurr simți ecoul ca un fior de

bucurie. Apreciase întotdeauna gîndirea pozitivă, genul de om care ia în piept toate obstacolele, stăpînit de un elan tineresc și de dorința de a învinge. Continuă să zîmbească și după ce întrerupse legătura.

Bucuria îi păli. Analiză gînditoare problema ei. Era o problemă. A ei. Toți ofițerii aristocrați aveau mandat în alb, ce le dădea dreptul să rezolve orice dificultate, chiar de ar fi implicat întreaga colectivitate a unui sistem planetar.

După un minut chemă din nou cabina meteo:

- Locotenent Cannons, cînd va sosi ofițerul meteorolog aș vrea să folosiți următoarea tactică...

Maltby făcu un semn de concediere cu mîna către conducătorul navetei de salvare cu care venise. Mașina își desprinse cablul de ancorare, în timp ce Maltby rămase cu privirea încruntată, ațintită asupra barierei strălucitoare de energie care bloca înaintarea în lungul străzii, în direcția din care venise. Într-un tîrziu se uită din nou că re nava pămînteană.

Era chiar deasupra capului său. Străbătuse atîtea mile prin oraș pentru a ajunge lîngă ea. Era nemaipomenit de sus, o lungă și întunecată formă fuziformă, aproape invizibilă în ceața depărtării. Dar chiar așa sus cum era, tot era cu mult mai mare decît orice altceva văzut în Fifty Suns, o creație metalică incredibilă, venită dintr-o lume atît de îndepărtată, încît se crezuse că era doar un mit.

Aici se afla însă realitatea. Îi vor face teste, se gîndi el, nenumărate teste, înainte de a accepta vreo traiectorie propusă de el. Nu se îndoia de abilitatea creierului său dublu de a depăși orice fel de test, dar era totuși bine să-și amintească de înspăimîntătoarea prăpastie de timp care separa cunoștințele pămîntenilor de cele ale locuitorilor celor cincizeci de sori, și care deja le făcuse surprize neplăcute. Maltby se scutură cu asprime și-și concentră atenția către capătul străzii.

Spre est se înălța un evantai roz de artificii, aruncate de două mașini ce stăteau în mijlocul

străzii. Flacăra era de un trandafiriu palid, perfect transparent. Părea mortală, de natură electronică. În spatele acestui evantai mișunau niște bărbați în uniforme argintii. Cîțiva intrau și ieșeau din clădirile învecinate. La trei blocuri mai jos pe șosea se aprinse o a doua perdea de flăcării rozalii.

Păreau că nu dădeau atenție la ce se întîmpla în jurul lor. Cei pe care-i putea vedea se arătau încrezători, în largul lor. Se auzeau murmure de conversații, rîsete înfundate și după cum observase și cînd fusese ultima oară, la bordul lui Star Cluster nu erau numai bărbați. Maltby înaintă. Două fete drăguțe, în uniformă, coborîră treptele clădirii rechiziționate, din apropiere. Unul din paznicii de lîngă flamă spuse ceva. Răsună un clinchet dublu de rîs argintiu. Se îndepărtară cu pași mari, rîzînd în continuare.

Rămase impresionat. Era ceva nedeslușit în aceste ființe sosite de departe, din lumi minunate și îngrozitoare, dincolo de cele mai îndepărtate orizonturi ale liniștitului Fifty Suns. I se făcu frig, apoi cald. Privi din nou în sus către imensa navă și senzația de frig reveni. O singură navă, gîndi el, dar atît de mare, atît de puternică, încît flotila ce reprezenta un popor de treizeci de bilioane de oameni se dovedise neajutorată în fața ei.

Își dădu seama că unul dintre strălucitor împodobiții gardieni îl privea fix. Omul vorbi într-o stație radio pe care o ținea la încheietura mîinii stîngi și după cîteva momente, un al doilea individ își întrerupse conversația cu un soldat și se apropie. Se uită prin perdeaua luminoasă la Maltby.

- Doriți ceva? Sau doar priviți?

Vorbise cu un ton scăzut, aproape prietenos, atent. Lăsă impresia de naturalețe, de firesc, o impresie generală care făcea plăcere. De fapt, gîndi Maltby, nu-i era frică de acești oameni. Planul său de distrugere a navei se baza pe convingerea că "roboții' erau indestructibili, nimeni nu i-ar fi putut desființa vreodată complet.

Calm, Maltby își explică prezența.

- Ah, da, dădu celălalt din cap, vă așteptam. Mi s-a spus să vă conduc imediat în camera meteo a navei. Un moment...

Flacăra barierei coborî și Maltby fu condus într-una dintre clădiri. Se afla într-un coridor, asupra căruia fusese focalizat probabil teleportorul, deoarece se trezi dintr-o dată într-o cameră foarte mare. În scobiturile antigravitaționale, în număr de șase, pluteau hărțile tridimensionale. Pereții împrăștiau lumina provenită din milioanele de surse punctiforme. Pretutindeni se aflau mese cu tăbliile încrustate cu contururi curbe, difuze și adînci, din lumină.

Călăuza lui Maltby nu se vedea nicăieri. În schimb, se îndrepta către el un bărbat în vîrstă, înalt și bine făcut, care-i întinse mîna.

- Mă numesc Cannons, meteorologul șef al navei. Dacă vreți să luați loc aici, putem începe să calculăm o orbită și apoi nava va putea fi pe drum în mai puțin de o oră. Amiralul este foarte nerăbdător să pornim.

Maltby aprobă nepăsător. Era însă rigid, în alertă. Se ridică liniștit, cercetînd în jur cu mintea sa pătrunzătoare, cea de-a doua minte a sa, delliană, căutînd focare de energie care să trădeze tentative mascate de a-i supraveghea creierul. Nu găsi nimic de acest fel. Zîmbi imperceptibil. Să meargă totul chiar așa de ușor? Se părea că da.

CAPITOLUL X

Cînd se așeză, Maltby se simți dintr-o dată mulțumit și plin de viață. Bucuria de a trăi ardea în el ca o torță. Recunoștea în el emoția dinaintea bătăliei, era fericit că i se dăduse această ocazie.

De cînd era în armată întîmpinase ostilitatea și suspiciunea celorlalți pentru că era dellhibrid. Și de aceea se simțise legat de mîini și de picioare. Acum avea de-a face cu o ostilitate cu mult mai profundă, deși cumva voalată, și cu o suspiciune ce mocnea ca un jăratic. Iar de această dată putea lupta. Îl putea privi drept în ochi pe bătrînelul aceasta vorbăreț, prietenos, bine pregătit și..

Prietenos?

- Cîteodată îmi vine să rîd, spuse bătrînelul, cînd mă gîndesc la aspectele neștiințifice ale orbitei pe care sîntem puși s-o calculăm acum. De exemplu, la cît timp sosesc rapoartele despre furtuni aici?

Maltby nu-și putu ascunde un zîmbet. Deci locotenentul Cannons vroia să afle ceva? La drept vorbind nu era o introducere proastă. Adevărul era că singurul mod de a pune o întrebare era, în fine, s-o și pui.

Maltby spuse:

- Trei, patru luni. Nimic neobișnuit. Fiecare meteorolog spațial are nevoie de acest interval de timp pentru a verifica marginile unei furtuni din zona sa, apoi întocmește raportul, iar noi modificăm hărțile. Din fericire... și-și activă cel de-al doilea creier trîntind marea minciună, nu avem furtuni importante între Kaider și Cassidor.

Alunecînd pe deasupra minciunii ca un țipar ce se strecoară pe deasupra unei stînci ude, Maltby continuă:

- Oricum, cîțiva sori ne împiedică să adaptăm o traiectorie rectilinie. Deci, dacă-mi arătați cîteva din orbitele voastre pentru o distanță de două mii cinci sute de ani-lumină, aș putea să le aleg pe cele mai bune.

Își dădu seama imediat că celălalt n-o să treacă așa de ușor peste această problemă capitală.

- Nu există furtuni pe parcurs? spuse bătrînul.

Își încreți buzele. Liniile plăcute ale feței sale păreau să se adîncească. Părea cu adevărat perplex.

Nu era nici o îndoială că nu se aşteptase la o declaraţie atît de directă.

- Hm... nu sînt furtuni. Asta simplifică lucrurile, nu-i aşa?

Se opri brusc.

- Ştiţi, lucrul cel mai important între doi... ezită asupra cuvîntului, apoi continuă... doi oameni, care au fost educaţi în două lumi diferite, cu standarde ştiinţifice diferite, este să se convingă întîi că abordează un subiect din acelaşi unghi. Chiar şi în acest sistem solar relativ mic, Marele Nor Magellan este atît de vast încît depăşeşte imaginaţia noastră. Noi, cei de pe Star Cluster am petrecut zece ani cercetîndu-l şi ne putem lăuda acum că am aflat că măsoară două sute şaizeci de bilioane de ani lumină şi conţine o sută de milioane de stele. Am descoperit centrul magnetic al Norului şi am luat ca origine a sistemului cea mai luminoasă stea mare, S. Doradus; iar acum, cred că se găsesc destui fraieri care consideră că avem aceste informaţii stocate în cutiuţele noastre craniene.

Maltby rămase tăcut, era şi el unul din acei fraieri. Era un avertisment. I se spusese cu alte cuvinte că erau în măsură să verifice orice altă orbită pe care le-ar fi propus-o el, raportată la stelele din jur.

Şi mai însemna ceva. Însemna că Pămîntul era pe cale să-şi extindă dominaţia asupra Marelui Nor Magellan. Distrugerea navei urma să lase un răgaz de cîţiva ani preţioşi celor din Fifty Suns, timp în care ar fi putut hotărî ce era de făcut.

Dar numai atît. Ar fi apărut într-un tîrziu alte nave. Inexorabila presiune a ciudatelor populaţii din galaxia principală va penetra tot mai adînc în spaţiu. Ţinute permanent sub control, păstorite de puternice, invincibile nave de luptă, marile convoaie urmau să înainteze tot mai mult în Nor, iar fiecare planetă întîlnită în cale era obligată să recunoască suveranitatea Pămîntului. Imperiul nu accepta naţiuni independente sub nici un motiv, nicăieri. Dellienii,

non-dellienii, dellhibrizii, toţi deopotrivă aveau nevoie de fiecare zi cîştigată, de fiecare ceas.

Rezultatele inspecţiei lor de zece ani fuseseră salvate pe suport magnetic şi cuprindeau informaţii despre toţi sorii din Nor. Dar nu aveau date despre localizarea furtunilor. O singură navă nu era capabilă să detecteze poziţiile acestora nici în zece, nici într-o sută de ani. Zona investigată avea peste două mii cinci sute de ani-lumină în diametru. În aceste condiţii, Maltby îşi putea duce la îndeplinire sarcina primită, în speranţa că psihologii de pe navă n-ar fi descoperit calităţile speciale ale creierului său dublu. Se îndoia însă că acest lucru ar fi fost posibil.

În acest timp locotenentul Cannons începuse să manevreze comenzile tabelelor pe orbite.

Linii luminoase alergau pe ecran, se aprindeau şi se stingeau. Se stabilizară, în fine, asemeni unor bile pe masa de biliard. Maltby alese şase dintre ele care duceau direct în marea furtună. Zece minute mai tîrziu simţi o zguduitură, dovadă că nava începuse să se mişte. Se ridică încruntat. Era ceva ciudat, acţionau fără să-i verifice indicaţiile... Maltby gîndi repede: nu putea fi chiar atît de simplu. În orice clipă trebuia să înceapă presiunea asupra lui şi...

Gîndul i se rupse brusc.

Era în spaţiu. Undeva foarte, foarte departe dedesubt, descreştea planeta Kaider III, îndepărtîndu-se. În dreapta lui lucea carena uriaşă, întunecată, cenuşie a navei; în rest, de jur împrejur, deasupra şi dedesubt, numai stele, separate de tenebrele spaţiului. În pofida voinţei sale, impactul asupra lui fu nespus de violent. Mintea activă, non-delliană i se tulbură. Se clătină; ar fi căzut ca o fiinţă neajutorată dacă în mişcarea sa de a încerca să se ţină pe picioare n-ar fi constatat că era în picioare.

Întreaga fiinţă i se încordă. Instinctiv îşi stimulă cel de-al doilea creier, îl activă. Încercă să folosească toate calităţile forţelor sale delliene pentru a se apăra de oricine ar fi intreprins ceva împotriva lui.

Undeva în ceața întunericului, o voce de femeie, vibrantă și clară, spuse:

- Ei, Locotenente Neslor, surpriza a dat roade psihologice?

Replica sosi după o secundă, aparținea unei femei mai în vîrstă:

- După trei secunde, nobilă doamnă, rezistența lui a făcut un salt la I.Q.900. Asta înseamnă că ne-au trimis un dellian. Excelență, credeam că ați cerut în mod clar ca reprezentantul lor să nu fie un dellian.

Maltby spuse imediat către noaptea ce-l înconjura:

- Greșiți. Nu sînt dellian. Vă asigur că îmi pot slăbi rezistența pînă la nivel zero, dacă doriți. Am reacționat instinctiv la surpriză, destul de firesc.

Se auzi un clic. Iluzia spațiului și a stelelor dispăru. Maltby zări ceea ce începuse deja să bănuiască. Se aflase tot timpul în cabina meteorologică. Alături se afla bătrînul, zîmbind. Pe un podium ascuns parțial în spatele unui pupitru cu instrumentație de măsură, stătea o tînără deosebit de frumoasă.

Bătrînul îi spuse cu un ton protocolar:

- Vă aflați în prezența Amiralului, Prea Onorabila Gloria Cecily, Lady Laurr. Vă rog să țineți cont de aceasta.

Maltby se înclină, dar nu spuse nimic. Amiralul se încruntă, impresionată de apariția lui. Înalt, superb clădit, puternic, figură extrem de inteligentă. Dintr-o singură privire observă trăsăturile specifice oamenilor de condiție socială înaltă și.... roboților.

Populația asta poate fi mult mai periculoasă decît își închipuise ea. Vorbi cu o asprime neobișnuită pentru ea:

- Sîntem nevoiți să te interogăm, după cum știi. Aș vrea să nu te simți jignit. Ne-ai spus că planeta capitală din Fifty Suns, Cassidor VII se află la două mii cinci sute de ani lumină de aici. În mod normal, un astfel de drum, acoperă un gol imens într-un spațiu necartografiat de noi pînă acum. Trebuie să

fim convinși că orbitele propuse sînt corecte, propuse fără viclenie sau fără gînduri rele. În acest scop îți cerem să-ți deschizi mintea și să ne răspunzi la întrebări sub strictă supraveghere psihologică.

- Am ordin, spuse Maltby, să cooperez cu voi pe toate planurile.

Se întrebase cum se va simți cînd se va confrunta cu momentul decisiv. Constata că nu se întîmplase nimic anormal. Corpul îi era puțin mai încordat, dar creierele sale... Își retrăsese conștiința în planul secund și lăsase mintea delliană să se descurce cu întrebările ce urmau. Păstra în mod deliberat creierul dellian departe de gîndurile sale personale. Un creier ciudat, care nu avea voință proprie, dar care reacționa cu capacitatea maximă la comenzile din afara lui, la un coeficient de I.Q.191.

Uneori îl mira chiar și pe el această a doua minte. Nu avea o abilitate creatoare, dar memoria ei era prodigioasă, se putea compara cu cea a unui calculator, iar rezistența la presiuni externe, după cum analizase rapid psihologul navei, era peste 900. Mai exact era echivalentă cu I.Q.917.

- Cum vă numiți?

Așa începea: numele, gradul... Răspunse la toate întrebările, concret, fără ezitări. În încheiere jură pentru adevărul fiecărui cuvînt despre furtuni. Se lăsă un lung moment de tăcere apăsătoare. Apoi o femeie de vîrstă mijlocie păși înăuntru prin peretele din apropiere. Îi indică un scaun lui Maltby și cînd acesta se așeză, femeia îi înclină capul, începînd examinarea. O făcu cu multă blîndețe. Degetele-i erau mîngîietoare ca ale unui îndrăgostit. Dar cînd își ridică privirea, vorbi cu asprime:

- Nu sînteți nici dellian, nici non-dellian. Iar structura moleculară a creierului și a corpului este cea mai curioasă din cîte am văzut vreodată. Toate moleculele sînt perechi. Am văzut o dispunere similară o dată, într-o structură electronică artificială, cînd s-a făcut o tentativă de echilibrare a unei rețele instabile. Paralela nu este tocmai corectă dar... Hm!

Trebuie să-mi amintesc ce rezultat a avut în final experimentul.

Se opri brusc.

- Ce explicație aveți? Ce sînteți?

Maltby oftă. Era hotărît să spună doar o singură minciună importantă. Nu pentru că ar fi avut mustrări de conștiință. Dar minciunile produceau mici variații în presiunea sîngelui, creea spasme neurale și perturba intensitatea concentrării musculare. Nu-și putea permite riscul unei noi minciuni, dacă nu era absolut necesar.

- Sînt un dellhibrid, explică el.

Descrise pe scurt cum încrucișarea între dellieni și non-dellieni atîta vreme imposibil de realizat, devenise realitate cu o sută de ani în urmă, cînd fusese descoperită metoda de presurizare rece...

- O clipă, spuse femeia în vîrstă.

Dispăru. Cînd păși din nou prin peretele teleportor era îngîndurată.

- Se pare că spune adevărul, mărturisi ea, fără tragere de inimă.

- Ce înseamnă asta? izbucni comandanta navei. De cînd am pus mîna pe primul individ din Fifty Suns, departamentul psihologic a cîntărit fiecare afirmație a acestuia. Am crezut că psihologia este singura știință perfectă. Spune sau nu spune adevărul acest om?

Cealaltă părea amărîtă. Se uită fix multă vreme la Malby, părea dezorientată de privirea lui calmă, rece și în fine, se întoarse către șefă spunînd:

- Structura aceasta moleculară, dublă, mă încurcă. În afară de asta, nu văd de ce n-ai ordonat viteza maximă.

În timpul acesta Gloria se gîndea: "Asta era! Asta am căutat atîta vreme. Există deci urmași din căsătoriile dintre dellieni și non-dellieni."

Nu avea o idee prea clară despre ce ar putea însemna acest lucru. Spuse cu voce tare, zîmbind ușor:

- Îl invit pe căpitanul Maltby la masă. Sînt convinsă că după aceea va accepta să colaboreze și la alte experimente, pe care ai timp să le pregătești pînă atunci. Între timp cineva să-l conducă într-un apartament potrivit.

Se întoarse și vorbi către un microfon:

- Camera motoarelor, măriți viteza la jumătate de an-lumină pe minut, urmînd traiectoria următoare...

Maltby asculta, calculînd. Jumătate de an-lumină pe minut. Va dura ceva pînă vor atinge această viteză, dar... în opt ore se vor izbi de furtună.

În intervalul ăsta trebuia să ia masa cu Amiralul.

Opt ore!

După ce plecă el, Lady Laurr își studie prost dispusă însoțitoarea.

- Ei bine, ce părere ai?

- E greu de crezut că vor îndrăzni să încerce să ne tragă pe sfoară.

Vocea psihologului trăda furia înăbușită.

Comandanta spuse încet:

- Au un sistem foarte complicat aici. Singurele hărți importante se află doar pe planete. Cei care știu să le interpreteze sînt pe nave. Folosind cuvinte de cod, date de persoane care nu știu să citească hărțile, navigatorii își fac calculele respective. Singurul mod de a afla dacă Maltby spune adevărul, sînt testele psihologice. Ca întotdeauna, mă bazez pe priceperea ta. Neîndoielnic, se pune ceva la cale, dar nu ne putem lăsa copleșiți de frică. Trebuie să presupunem că în orice capcană vom cădea, vom putea ieși, chiar folosind numai puterea mecanicii, dacă nu mai avem altceva. Între timp caută bine. Supraveghează-l mereu pe omul acesta. Trebuie să aflăm totuși cum a evadat cu Atmion.

- Mă voi strădui, spuse locotenentul Neslor cu severitate.

CAPITOLUL XI

Mareea uriașă de materie antiterrenă a novei izbindu-se de masa gazoasă de materie terrenă, deja înfuriată de seetee, deveni de-a dreptul nebună... Lua naștere o nouă furtună de o violență ieșită din comun.

Imensul soare a adăugat prin explozia sa forța materiei difuze înnebunite. Și mai adăugase ceva și mai periculos. Viteză! Tumultul creștea în salturi, în momentele de vîrf ale vitezei. În rapidele prăbușiri depresionare, furtuna dansa și ardea cu furie îndrăcită. Succesiunea fenomenelor era accelerată, aproape peste limita suportabilă de către materie. Lumina novei alerga cel mai iute, împrăștiindu-și avertismentul orbitor cu mai bine de o sută optzeci și șase de mii de mile pe oră, către toți cei ce înțelegeau că aceasta izbucnea din marginea unei furtuni interstelare.

Dar avansul avertismentului strălucitor era anulat de colosala viteză a furtunii însăși. De săptămîni și luni alerga prin noapte cu o viteză comparabilă cu a luminii.

Vesela fusese strînsă de pe masă. Maltby se gîndea: "Într-o jumătate de oră... **o jumătate de oră!**"

Se întreba ce se va întîmpla cu o navă confruntată brusc cu mii de gravitații de decelerare. Spuse cu voce tare:

- Ce-am făcut azi? Am stat în bibliotecă. Eram interesat de istoria recentă a colonizării interstelare pămîntene. Sînt curios să văd ce se întîmplă cu grupuri izolate, cum e cazul dellhibrizilor. V-am mai spus, după războiul în care au fost înfrînți, mai ales din cauza numărului lor redus, dellhibrizii se ascund

de autoritățile din Fifty Suns. Eu am fost printre copii capturați, care....

Fu întrerupt de un strigăt venit din panoul de comunicații:

- Nobilă Doamnă, am găsit!

Se scurse o clipă pînă cînd Maltby recunoscu vocea psihologului șef. Aproape uitase că ea trebuia să-l supravegheze. Următoarele cuvinte îi produseră frisoane.

- Două creiere! Adineaori mi-am dat seama, este înzestrat cu dispozitiv dublu de supraveghere... Întreabă-l, întreabă-l despre furtuni. Între timp oprește nava! Imediat!

Privirea întunecată a lui Maltby se ciocni de cea fulgerată de ochii îngustați, de culoarea oțelului a Amiralului. Fără ezitare, își concentră cele două creiere asupra ei, obligînd-o să rostească:

- Nu te prosti, Locotenente. O persoană nu poate avea două creiere. Te vei explica mai tîrziu.

Spera într-o întîrziere cît mai mare. Aveau la dispoziție zece minute în care s-ar fi putut salva. Trebuia să lupte pentru fiecare secundă din acest răstimp, să reziste la toate eforturile lor, să preia controlul asupra situației. Dacă ar fi putut folosi puterea sa hipnotică specială, tridimensională, prin comunicator...

Dar nu mergea. Chingi luminoase se aruncară asupra lui dinspre perete și se încrucișară în jurul corpului său, îl țintuiră în scaun ca niște cabluri invincibile. În timp ce era legat de mîini și de picioare de această formă de energie palpabilă, un al doilea complex de forțe se ridică în fața sa, barînd calea gîndurilor sale către Amiral, și în final acest ecran fu condus în jurul capului său, ca o cască.

Era prins atît de bine, de parcă asupra lui ar fi tăbărît o duzină de bărbați ce-l apăsau cu întreaga lor forță. Maltby se relaxă și începu să rîdă:

- Prea tîrziu, își bătu el joc. Aveți nevoie de o oră cel puțin pentru ca nava să-și reducă viteza pînă la limita de siguranță; iar la această viteză nu puteți

vira, pentru a evita cea mai mare furtună din acest colț de univers.

Nu era chiar adevărat ce spusese. Mai era încă timp și spațiu să devieze din calea furtunii ce înainta spre ei. Imposibil era să evite coada furtunii sau marginile ce continuau să se bombeze.

Gîndurile îi fură întrerupte de primul strigăt al tinerei femei, un strigăt pătrunzător:

- Motoarele centrale! Reduceți viteza! Imediat!

Urmă un șoc ce zgudui pereții și o forță imensă îi răsuci mușchii. Maltby își reveni și-și fixă privirea asupra tinerei. Aceasta zîmbea, o mască înghețată a zîmbetului, și vorbi printre dinții încleștați:

- Locotenent Neslor, folosește orice mijloc fizic sau de altă natură, numai să-l faci să vorbească. Trebuie să afli ceva.

- Al doilea creier al său este cheia, sosi vocea psihologului. Nu este dellian. Rezistența sa este în limitele normalului. Îl voi supune celor mai puternice concentrări și sugestionări care au fost ațintite vreodată asupra unui creier uman, pe două direcții: sex și logică. Va trebui să mă ajutați, Nobilă Doamnă, ca obiect al afecțiunii sale.

- Repede! spuse tînăra.

Vocea îi era ca de metal.

Maltby se afla într-o ceață confuză, mentală și fizică. Adînc în minte, avea senzația că era o entitate pe care aceste mașinării se străduiau s-o modeleze. Rezistă. Rezistența sa era la fel de puternică precum viața însăși, tot atît de intensă pe cît puteau suporta bilioanele și trilioanele de impulsuri ce-i străbăteau corpul.

Dar gîndul din afară, presiunea acestuia, crescu în intensitate. Ce prostie din partea lui să reziste Pămîntului, cînd această minunată pămînteancă îl iubea. Îl iubea. Îl iubea... Era măreață această civilizație a Pămîntului și a întregii galaxii principale. Trei sute de milioane de bilioane de locuitori! Numai atingerea ei ar fi întinerit Fifty Suns. Ce frumoasă este; trebuie s-o salvez! Înseamnă totul pentru mine.

Ca de la distanță, începu să-și audă propria voce, explicînd ce trebuie făcut, cît trebuie să vireze nava, în ce direcție, cît timp mai avea. Încerca să se oprească, dar inexorabil vocea lui continua să se audă, rostind cuvintele ce semnau a doua înfrîngere pentru Fifty Suns.

Ceața începu să pălească. Teribila presiune asupra creierului său supraîncordat slăbi. Blestematul șuvoi de cuvinte încetă să se mai scurgă printre buzele sale. Se ridică în picioare, conștient că legăturile sale energetice și casca energetică fuseseră îndepărtate. O auzi pe comandant spunînd către un post de comunicație:

- Cotind la 0100 vom evita furtuna la o distanță de șapte săptămîni-lumină. Admit că este o curbă îngrozitor de strînsă, dar cred că trebuie să ne punem măcar la acest adăpost.

Se întoarse către Maltby, fixîndu-l cu privirea:

- Pregătește-te și tu. La o viteză de jumătate de an-lumină pe minut, chiar și a suta parte dintr-un grad viraj îi poate face pe mulți să amețească.

- Nu e cazul meu, spuse Maltby, și-și încordă mușchii dellieni.

Ea leșină în trei rînduri pe parcursul următoarelor patru minute, în timp ce el o urmărea cu privirea. De fiecare dată Lady Laurr își reveni în cîteva secunde.

- Noi, ființele omenești, spuse ea palidă, sîntem slabe. Dar cel puțin știm să suportăm.

Minutele înfiorătoare abia se tîrau. Maltby începu să simtă apăsarea acelei întoarceri infinitezimale. Se gîndi în cele din urmă:

"Cum ar putea spera acești oameni să supraviețuiască unei lovituri directe a furtunii?"

Fu întrerupt brusc. O voce bărbătească se auzi liniștită, calmă:

- Am urmat cursul prescris, Nobilă Doamnă, și sîntem în afară de orice per...

Se opri speriat:

- Căpitane, în direcția furtunii a fulgerat lumina unei nove.

CAPITOLUL XII

În minutele care precedară lovitura dezastrului, nava Star Cluster licărea ca un briliant imens. Strălucirea ce venea amenințătoare dinspre nová declanșă un vuiet inimaginabil de strigăte alarmate pe toate cele o sută douăzeci de punți ale navei. Luminile de avertizare scînteiau înnebunite pretutindeni la bord. Ardeau în șiruri drepte, una lîngă alta, de-a lungul celor o mie trei sute de metri, cît era lungimea navei, scăpărînd puternic, asemeni fațetelor unor nestemate. Reflectînd lumina, muntele întunecat al carenei semăna cu fabuloasa planetă Cassidor, către care se îndreptau, așa cum se vedea ea de departe în întunericul nopții, presărată cu diamantele strălucitoare ale orașelor.

Tăcută ca o nălucă, uriașă și superbă, depășind orice imaginație, impunătoare prin forța ei, marea navă aluneca în beznă pe fluviul de timp și spațiu, pe traiectoria aleasă.

Nici cînd pătrunseră în marea furtună nu putură vedea nimic. Spațiul dinaintea lor părea la fel de gol ca orice alt colț al universului. Masa gazoasă din care se născuse furtuna era atît de plăpîndă încît nava ar fi putut trece prin ea fără s-o ia în seamă, dacă ar fi călătorit cu viteză mică, indiferent cît de violentă ar fi fost dezintegrarea materială în această perturbație cosmică, unica sursă de raze cosmice în zonă. Dar imensa, catastrofala amenințare pentru Star Cluster rezulta direct din viteza ei înspăimîntătoare.

Izbirea de această masă de gaze cu o jumătate de an-lumină pe minut. Era asemeni unei tentative de a trece printr-un perete solid, de grosime infinită. Uriașa navă se zgîlțîi din toate încheieturile cînd

decelerarea începu s-o răsucească cu furie. În cîteva secunde folosi toată gama de sisteme de frînare cu care fusese echipată din proiectare.

Începuse să se descompună...

Totul se desfășura însă conform planului inițial, studiat cu grijă de firma constructoare. Odată atinsă o limită de efort, nava se dizolva în nouă mii de secțiuni separate.

Modulele aveau o formă aerodinamică, asemănătoare unor ace uriașe, lungi de o sută douăzeci și cinci de metri și late de cincisprezece metri; țăndările se insinuau viclean prin gaz, lăsînd presiunea enormă a acestuia să se prelingă pe suprafețele lor netede. Și totuși nu era de ajuns... Metalul gemea sub tortura frînării. În camerele de decelerare, bărbați și femei zăceau întinși, la limita inconștienței, suportînd aproape insuportabilul. Sute de secțiuni se înclinau în spațiu, evitîndu-se una pe alta cu ajutorul ecranelor de protecție automată.

În ciuda menținerii îngrozitoarei viteze, masa de gaze nu fusese încă traversată. Mai aveau cîțiva ani -lumină de furtună în față.

Încă o dată limitele rezistenței umane erau pe cale de a fi depășite. Acțiunea finală era de ordin chimic, directă, asupra acelor trei mii de ființe omenești. Ființe pentru protecția cărora, ca unic scop fuseseră concepute și construite toate acele dispozitive extraordinare de siguranță. Plăpînde și fragile ființe omenești, care dintotdeauna continuau să moară peste un anumit prag de presiune, ceva mai puțin de cincisprezece atmosfere.

La comanda promptă a automatelor, podelele basculară, cufundînd toate persoanele de la bord în camerele de decelerate ale fiecărei secțiuni. Operația de salvare se înteți, camerele respective fură umplute instantaneu cu un gaz special. Era umed gazul... și lipicios. Se depunea ca o peliculă pe îmbrăcămintea oamenilor, era absorbit apoi pînă la piele și prin piele de întreg organismul.

Somnul venea ușor, și cu el o destindere minunată. Sîngele devenea imun la șoc; mușchii, care cu un minut mai devreme erau contractați dureros, se relaxară; creierul, impregnat cu chimicalele dătătoare de viață ce-l eliberaseră, nu mai era tulburat nici măcar de vise. Toți deveniseră extraordinar de flexibili sub presiunea gravitației - 100, 150 de atmosfere de decelerare. Viața triumfase.

Marea inimă a Universului bătea în continuare.

Furtuna clocotea în albia sa, din care nu se putea evada, dînd strălucire vieții, curățînd întunericul de propria-i otravă... În cele din urmă, micile navete, urmînd traiectorii diferite, sparseră pereții laterali ai furtunii.

Începură să se adune, să se caute una pe cealaltă, de parcă ar fi fost stăpînite de o pasiune irezistibilă, care cerea neapărat intimitatea unirii. Alunecau apoi automat, fiecare în pozițiile avute anterior; nava de război Star Cluster începea să capete din nou formă. Dar mai rămăseseră goluri. Se pierduseră segmente.

În cea de-a treia zi, comandantul provizoriu, Marele Căpitan Operativ Rutgers, îi chemă pe căpitanii supraviețuitori pe puntea din față, unde-și stabilise temporar cartierul general. După ședință fu transmis un comunicat întregului echipaj:

"În dimineața aceasta, la ora 008 a fost recepționat un mesaj de la Amiralul, Prea Onorabila Gloria Cecily, Lady Laurr, I.C.., C.M., G.K.K..A fost aruncată pe o planetă cu un soare alb-gălbui. Nava s-a strivit la aterizare și este irecuperabilă. Cum toate comunicațiile cu ea s-au făcut prin sub-spațiul radio non-direcțional, și cum este absolut imposibil să detectăm un astfel de soare printre milioane de sori de același tip, Sfatul Căpitanilor anunță cu regret că numele Nobilei Noastre Stăpîne va fi adăugat pe cea mai lungă listă a pierderilor navale cosmice: lista celor pierduți pentru totdeauna în timpul serviciului.

Luminile amiralității vor arde albastru pînă la noi ordine."

CAPITOLUL XIII

Stătea cu spatele către el cînd se apropie. Maltby ezită, apoi se concentră și o țintui acolo, lîngă bucata de navă ce fusese cîndva puntea principală a lui Star Cluster.

Lunguiața formă metalică zăcea arsă, pe jumătate îngropată în solul mlăștinos al unei văi întinse. Coada modulului se înfipsese în apele strălucitoare, adînci, de un negru gălbui, ale unui rîu ce se scurgea leneș. Maltby se opri la cîțiva pași de femeia înaltă și subțirică. Era în continuare în puterea lui, nu-i sesiza prezența. Acesta examină încă o dată decorul ce urma să fie de acum încolo căminul lor. Burnița întunecată, ce-l urmărise pe parcursul expediției sale de explorare a împrejurimilor, se retrase către marginea gălbuie a văii, înspre "vest". Un mic soare galben se ivi din spatele perdelei de nori, de un ocru întunecat. Strălucirea sa era de-a dreptul orbitoare. Dedesubt se afla o junglă sălbatică ce licărea ciudat în galben și cafeniu. Pretutindeni același brun întunecat și galben intens, aproape lichid.

Maltby se întoarse către tînără, sugestionînd-o să nu-l vadă, în timp ce el, ocolind-o, se opri în fața ei. Se gîndise mult la Prea Onorabila Gloria Cecily în timpul acestei plimbări. Deși, normal, problema unui bărbat și a unei femei destinați să-și petreacă restul vieții împreună, singuri pe o planetă îndepărtată, era foarte simplă. Mai ales cînd unul dintre cei doi fusese condiționat să-l iubească pe celălalt. Zîmbi amar. Își dădea seama de originea artificială a acestei iubiri, dar asta nu-l putea ajuta să se debaraseze de ea.

Mașina de condiționat îl afectase în adîncul inimii. Din nefericire, n-o influențase și pe ea; iar după două zile de singurătate îi apăru clară situația:

Lady Laurr nici pe departe nu se gîndea să se supună cerințelor impuse de situație. Sosise momentul să fie atenționată, nu pentru că o soluție imediată era necesară, sau doar de dorit ci pentru că trebuia ca ea să priceapă că problema exista. Făcu un pas înainte și o luă în brațe.

Era o femeie înaltă, plină de grație; se cuibări în brațele lui de parcă ar fi aparținut dintotdeauna acelui loc. Faptul că se mai afla încă sub controlul lui o făcu să-i întoarcă sărutul. Căldura acestui sărut avu un efect mai presus de intențiile lui. Intenționase să-i elibereze gîndurile în mijlocul sărutului.

N-o făcuse.

Cînd o eliberă într-un tîrziu, fu doar o eliberare fizică. Mintea ei era în continuare complet sub dominația lui. Un scaun de metal fusese scos din modulul spațial și rezemat de una dintre uși. Maltby se îndreptă către el, se așeză și rămase cu ochii ațintiți asupra ei. Începuse să tremure. Flacăra dorinței ce ardea în el, era o dovadă grăitoare a sugestionării căreia îi fusese supus. Era mai mult decît presupusese analiza anterioară a propriilor sentimente. Crezuse că autocontrolul mai funcționa încă, dar nu era așa. Își închipuise că sarcasmul, ușoara detașare, obiectivitatea lui îi vor domina reacțiile în această situație; realitatea nu se potrivea însă cu ce-și imaginase el. Mașina de condiționat lucrase cu conștiinciozitate.

O iubea pe această femeie cu violență, simpla ei atingere era suficientă pentru a-i împrăștia gîndurile. Inima i se mai liniști în timp ce o studia pe Lady Laurr, cu aparentă detașare. Era de o frumusețe impunătoare, deși aproape toate femeile din rasa dellienilor arătau cu mult mai bine. Buzele ei, deși de grosime medie, trădau o oarecare notă de cruzime; și mai era ceva în privire care-i accentua aerul crud. Emoțiile ascunse în adîncurile sufletului ei, nu s-ar obișnui prea ușor cu ideea de a fi părăsită pentru tot restul vieții pe o planetă necunoscută. Trebuia să se mai gîndească la acest lucru. Pînă atunci...

Maltby oftă și o eliberă din vraja hipnotică, tridimensională, impusă de creierul lui dublu. Își luase precauția s-o îndepărteze de el. O privea curios cum sta cu spatele spre el, pentru o clipă foarte liniștită. Apoi, ea se îndreptă către un mic pîlc de copaci aflați pe un dîmb, deasupra terenului umed, păstos. Urcă în vîrful acestei movilițe și-și îndreptă privirea în direcția din care venise el cu cîteva minute în urmă. Era evident că-l căuta. Se întoarse, în sfîrșit, apărîndu-și ochii cu mîna de strălucirea soarelui galben, ce apunea. Coborî de pe colină și-l zări.

Se opri. Ochii i se îngustară. Continuă să pășească încet; vorbi cu o intonație ciudată în voce:

- Nu te-am auzit cînd ai venit. Ai făcut probabil un ocol și te-ai apropiat dinspre vest.

- Nu, spuse el deliberat, am rămas în est tot timpul.

Ea păru să mediteze la cele spuse, privind ușor încruntată. Într-un tîrziu strînse din buze, avea acolo o vînătaie care o duru probabil, fiindcă tresări, apoi spuse:

- Ce ai descoperit? Ai găsit ceva?...

Tăcu brusc. Probabil în acel moment conștientizase existența vînătăii de pe buză. Cînd degetele îi atinseră mica pată, ochii i se aprinseră cu violență. Înainte de a scoate un cuvînt, el îi spuse:

- Da, așa este.

Rămase privindu-l fix. Era încordată de furie înăbușită. Se relaxă apoi și spuse cu voce tăioasă:

- Dacă mai încerci asta vreodată, voi fi nevoită să te împușc.

Maltby dădu trist din cap:

- Și-ți vei petrece restul vieții singură aici? O să înnebunești.

Văzu însă că furia ei este prea mare pentru acest model de logică, așa că adăugă iute:

- În plus, va trebui să mă împuști pe la spate. Nu mă îndoiesc că ai putea face acest lucru în timpul serviciului. Dar nu din motive personale.

Spre uimirea lui, ochii femeii se umplură de lacrimi. Lacrimi de furie, evident. Dar, totuși, lacrimi! Făcu un pas repede spre el și-l pălmui peste față:

- **Robotule!** hohoti ea.

O privi cu tristețe; apoi izbucni într-un hohot de rîs, spunîndu-i cu o urmă de batjocură în glas:

- Dacă-mi amintesc bine, doamna care tocmai a vorbit, este aceeași persoană care a transmis prin radio un mesaj pompos adresat tuturor planetelor din Fifty Suns, jurînd că în cei cincisprezece mii de ani oamenii de pe Pămînt au uitat toate prejudecățile împotriva "roboților". E posibil, sfîrși el, ca problema să se dovedească mult mai dificilă la o cercetare mai de aproape?

Nu primi răspuns. Prea Onorabila Gloria Cecily trecu pe lîngă el și dispăru în interiorul navei. Ieși din nou după cîteva minute, cu un aer liniștit. Înlăturase și urmele lacrimilor. Vocea-i sună calmă cînd îl întrebă:

- Ce-ai descoperit? Mi-am amînat apelul către navă pînă la întoarcerea ta.

Maltby spuse:

- Aveam impresia că ți-au cerut să-i chemi la ora 010.

Femeia ridică din umeri. Era o notă de aroganță în glasul ei cînd răspunse:

- Vor primi apelurile mele cînd le voi face. Ai găsit vreun semn de viață inteligentă?

Îl năpădi un sentiment de compătimire pentru ființa umană din fața lui, care mai avea încă multe șocuri de primit.

- În mare parte, înspre vale zona este mlăștinoasă, iar dincolo este jungla, foarte bătrînă. Cîțiva copaci sînt imenși, deși în secțiune nu se observă inele de creștere... Mai sînt și niște animale interesante. Am văzut o ființă cu patru picioare și cu două brațe, ce mă urmărea de la distanță. Purta o suliță, dar era prea departe de mine pentru a încerca să-l hipnotizez. Trebuie să fie un sat pe aici prin apropiere. Probabil pe malul văii. În lunile

următoare voi încerca să desfac nava bucăți și s-o transport pe un teren mai uscat. Cît despre informațiile pe care le putem oferi oamenilor de știință, acestea ar fi: ne aflăm pe o planetă ce aparține unui soare de tip G. Soarele este mai mare decît majoritatea din această clasă. Mai mare și mai fierbinte, deoarece, deși e foarte departe, este suficient de cald pentru a menține în emisfera tropicală, o climă subtropicală. Soarele se afla puțin spre nord la prînz, dar acum se deplasează înapoi spre sud. Pot spune fără șovăială, că planeta are o înclinație de aproape patruzeci de grade, ceea ce înseamnă că va veni o iarnă geroasă, deși nu prea se potrivește cu vîrsta și tipul vegetației.

Lady Laurr se încruntă.

- Nu pare prea mult, spuse ea. Dar bineînțeles, eu sînt doar un executant.

- Iar eu doar un meteorolog.

- Exact. Hai înăuntru. Poate astrofizicianul meu se lămurește mai bine.

- Astrofizicianul tău! spuse Maltby, cu voce scăzută.

O urmă în modul și închise ușa.

Examină interiorul punții principale cu un zîmbet trist, în timp ce ea se așeză în fața monitorului. Strălucirea impresionantă a tabloului de bord ce ocupa cîndva un perete întreg, era acum aproape ironică. Întreaga mașinărie pe care o controlase, se afla acum undeva, departe, în spațiu. Cîndva dominase întregul Nor Magelan; acum pistolul lui Maltby era cel mai puternic instrument din preajmă. Își dădu seama că Lady Laurr îl privea.

- Nu înțeleg ce se întîmplă, spuse ea. Nu răspund.

- Poate, și Maltby nu-și putu stăpîni o vagă notă sarcastică în glas, poate aveau motive întemeiate cînd ți-au cerut să-i chemi la 010.

Ea făcu o mișcare ușor exasperată, mușchii feței i se crispară puțin, dar nu răspunse nimic. Maltby continuă cu răceală:

- Oricum, nu contează. Îndeplinesc doar un program de rutină, au gijă numai să nu fie încuiată nici o portiță de salvare. Nu văd prin ce miracol ne-ar mai putea găsi cineva.

Femeia părea că nu-l asculta. Se încruntă și spuse:

- Cum se face că n-am auzit niciodată o transmisiune din Fifty Suns? Intenționam să te întreb mai demult. Nici măcar odată în zece ani n-am prins vreo șoaptă în domeniul radio.

Maltby ridică din umeri.

- Toate aparatele radio lucrează cu frecvențe ce variază extrem de complicat. Se modifică la fiecare douăzecime de secundă. Instrumentele voastre au înregistrat doar un ticăit la fiecare zece minute și...

Fu întrerupt de o voce venită dinspre monitor. Apăru imaginea unui bărbat, Căpitanul Operativ Rutgerș.

- În sfîrșit, căpitane, i se adresă femeia. Ce s-a întîmplat?

- Sîntem pe cale sa debarcăm armata pe Cassidor VII, sosi răspunsul. După cum știți, regulamentul cere ca Amiralul...

- Da, da. Acum sînteți disponibil?

- Nu. Mi-am îngăduit un răgaz să văd dacă totul este în regulă cu dumneavoastră. Îi voi ceda legătura căpitanului Planston.

- Cum merge debarcarea?

- Perfect. Am luat legătura cu guvernul. Par resemnați. Trebuie să plec acum. Vă las cu bine, doamnă.

Imaginea clipi și figura căpitanului dispăru. Ecranul rămase orb. Fusese cel mai scurt salut pe care-l primise cineva vreodată. Dar Maltby, scufundat în gîndurile sale nu sesizase.

Totul era deci sfîrșit. Planul disperat al liderilor din Fifty Suns, tentativa lui de a distruge uriașa navă, se dovediseră zadarnice, împotriva unui dușman invincibil. Se simțea înfrînt, cu toate implicațiile ce decurgeau de aici. Înțelese într-un tîrziu, că de fapt,

lupta nu mai însemna nimic în viața lui, de cîtva timp. Dar gîndul acesta nu reuși să-i alunge tristețea.

Zări cum pe fața fină și voluntară a Prea Onorabilei Glora Cecily se amestecau buna dispoziție cu supărarea. Nu era nici un dubiu, nu se simțea... ruptă de importantele evenimente ce se desfășurau acolo, în spațiu. Nu-i scăpaseră nici implicațiile întreruperii bruște a convorbirii.

Ecranul se lumină din nou și apăru un alt chip, pe care Maltby nu-l mai văzuse pînă atunci. Era al unui bătrîn fălcos, care li se adresă cu o voce greoaie:

- Am onoarea, nobilă doamnă. Sperăm să aflăm ceva ce ne va ajuta să vă salvăm. Să nu-ți pierzi speranța, se spune, pînă nu este bătut ultimul cui în coșciugul tău.

Urmă un chicotit. Femeia îi spuse:

- Căpitanul Maltby îți va da informațiile pe care le are, și apoi, fără îndoială, îi vei putea da cîteva sfaturi, căpitane Planston. Din nefericire, nici eu și nici el, nu sîntem astrofizicieni.

- Nu putem fi experți în toate, pufni căpitanul Planston. Ei, căpitane Maltby, ce ai să ne spui?

Maltby îi transmise datele, scurt și concis, apoi ascultă instrucțiunile pe care i le dădu celălalt. Nu erau prea multe:

- Află care este durata anotimpurilor. Ne interesează efectul acela gălbui al luminii solare și predominanța brunului. Fă fotografiile necesare, folosind un filtru ortosensibil. Folosește trei tipuri de filtre, sensibile la roșu, albastru și galben. Ne interesează o analiză a spectrului. Vreau să verific dacă nu cumva avem de-a face cu un soare intens albastru, ultravioletele fiind oprite de atmosfera încărcată, toată căldura și lumina parvenind prin intermediul luminii galbene. Nu vă pot da speranțe, după cum știți Marele Nor este întesat cu sori albaștri, din care aproape cinci sute de mii mai puternici decît Sirius. Încercați deci să obțineți informațiile despre anotimpuri de la băștinași. Concentrați-vă în această direcție. Noroc!

CAPITOLUL XIV

Băştinaşul era circumspect. Se retrăgea mereu înspre junglă, ascunzîndu-se. Cele patru picioare ale sale îi ofereau un avantaj de viteză, de care părea conştient, pentru că revenea din nou, obsedant. Femeia îl privi la început amuzată, apoi exasperată.

- Ce-ar fi, sugeră ea, să ne despărţim şi să-l împing în direcţia ta?

Îl văzu pe Maltby încruntîndu-se cînd acceptă propunerea, fără tragere de inimă. Vocea lui era dură, trăda încordarea.

- Ne poate atrage într-o capcană. Activează-ţi senzorii din cască şi ia-ţi arma cu tine. Nu te pripi să tragi, dar dacă eşti ameninţată, nu ezita. O suliţă poate produce o rană foarte urîtă, iar noi nu avem la dispoziţie mijloacele necesare pentru a trata ceva de genul acesta.

Ordinele lui o iritară pe moment. Parcă Maltby nu înţelegea că era şi ea la fel de conştientă ca şi el de imperativele situaţiei. Lady Laurr oftă. Dacă erau obligaţi să rămînă pe această planetă, se impuneau modificări majore de gîndire, şi nu numai din partea ei, gîndi ea cu amărăciune.

- Acum! spuse Maltby, lîngă ea. Repede. Remarcă felul în care se bifurcă valea îngustă. Am trecut pe aici ieri. Cele două crăpături se întîlnesc la vreo sută de metri mai încolo. El a apucat-o pe braţul din stînga, eu voi pleca spre dreapta. Tu te opreşti aici, îl laşi să treacă să vadă ce se întîmplă şi apoi îl împingi spre mine.

Maltby se îndepărtă ca o umbră pe poteca întunecată ce şerpuia acoperită de frunziş. Se lăsă liniştea.

Ea aştepta. După un minut se simţi copleşită de singurătate, într-un decor galben-negru, lipsit de viaţă

parcă de la facerea lumii. Înţelese la ce se gîndise Maltby cînd îi spusese cu o zi în urmă că n-ar îndrăzni să tragă în el, riscînd să rămînă singură. Ieri nu ştiuse ce voia să spună. Azi aflase. Singură, pe o planetă fără nume ce se rotea în jurul unui soare mediocru. O femeie ce se trezea în fiecare dimineaţă pe o epavă pe cale de dezmembrare, ce-şi odihnea metalul inert pe un sol întunecat, noroios, o pastă gălbuie.

Se opri gînditoare. Fără îndoială, problema dellienilor, a dellhibrizilor şi oamenilor trebuia rezolvată şi aici, ca şi aiurea.

Un zgomot o trezi din visare. Alarmată, zări un cap ca de pisică ce se iţi prevăzător dintr-un şir de tufişuri, aflat la vreo treizece de metri dincolo de luminiş. Era un cap interesant. Ferocitatea era una din calităţile cele mai fascinante ale apariţiei. Trupul gălbui era ascuns de peria vegetaţiei, dar ea avusese de mai multe ori ocazia să-l zărească pînă atunci. Se încadra în tipul CC, din familia aproape universală a Centaurului. Corpul i se legăna nehotărît pe picioarele din faţă şi pe cele din spate.

O privea. Ochii lui negri, mari şi scînteietori, erau dilataţi de uimire. Îşi sucea capul dintr-o parte în cealaltă. Evident, îl căuta pe Maltby. Gloria ridică arma şi făcu un pas înainte. Creatura dispăru imediat. O putea auzi cu senzorii din cască, fugea îndepărtîndu-se. Deodată paşii îi încetiniră. Apoi nu se mai auzi nici un sunet.

"L-a prins", gîndi ea.

Era impresionată. Mintea dublă a dellhibridului era cutezătoare şi capabilă. Ar fi fost într-adevăr păcat ca prejudecata să împiedice acest popor să se alăture civilizaţiei galactice a Imperiului Pămîntului. Cîteva minute mai tîrziu îl privea încercînd să dialogheze cu creatura, folosind blocul de comunicaţii al navei. Ridicînd privirea, Maltby dădu cu ochii de ea. Clătină din cap, zăpăcit parcă:

- Spune că întotdeauna a fost cald ca acum, iar el trăieşte de o mie trei sute de luni. O lună are

patruzeci de sori - patruzeci de zile. Aș vrea să ieșim mai departe de vale. Trebuie să încercăm niște acțiuni de apropiere și...

Se opri brusc. Înainte ca ea să priceapă ce se întîmpla, mintea îi fu supusă, mușchii i se galvanizară. Fu aruncată, în lateral, către sol, atît de brutal, încît contactul cu pămîntul îi pricinui un adevărat șoc.

Rămase întinsă, năucită. Cu coada ochiului zări sulița înfiptă în locul unde stătuse ea mai devreme, se răsuci, rostogolindu-se din proprie voință de această dată, îndreptîndu-și arma în direcția din care venise sulița. Un al doilea centaur se îndepărta în fugă de-a lungul malului dezvelit de vegetație. Degetul ei apăsă butonul de comandă și...

- Nu!

Era Maltby. Continuă cu o voce mai coborîtă:

- Era doar un cercetaș trimis de ceilalți în față, pentru a vedea ce se întîmpă. Și-a făcut datoria. S-a terminat acum.

Ea coborî arma și constată nemulțumită că-i tremura mîna, tot corpul îi tremura. Deschise gura pentru a rosti:

- Îți mulțumesc că mi-ai salvat viața!

Apoi se închise la loc. Pentru că vorbele i-ar fi tremurat și ele. Și pentru că... I-a salvat viața! Gîndurile i se opriră în pragul confuziei totale, șocată de această revelație. Era incredibil, nu fusese niciodată amenințată direct de vreo creatură singulară. Cînd nava ei fusese obligată să treacă printre franjele unui soare; apoi venise catastrofa furtunii prin care tocmai trecuse. Dar acestea fuseseră pericole impersonale, rezolvabile prin mijloace tehnice și îndelungata ei experiență de serviciu. Acum fusese altceva, cu totul diferit.

Tot timpul cît dură drumul înapoi către navă încercă să-și explice în ce consta diferența. I se păru că descoperi într-un tîrziu.

Maltby transmise datele obținute.

- Lipsit de spectru. Nu există linii întunecate; două benzi galbene sînt atît de puternice încît mi-au rănit ochii. După cum ați sugerat, aparent avem de-a face cu un soare albastru, a cărui puternică radiație ultravioletă este oprită de atmosferă. Oricum, acest efect nemaiîntîlnit, este generat de densitatea atmosferică mare a planetei. Alte întrebări?

- Nu... Astrofizicianul părea îngîndurat. Și nici nu mai am alte instrucțiuni să-ți dau. Trebuie să examinez acest material. Vrei s-o rogi pe Lady Laurr să preia legătura? Aș vrea să-i spun ceva personal, dacă nu ai nimic împotrivă.

- Bineînțeles.

Cînd se apropie femeia, Maltby ieși din navă. Privea răsăritul lunii. Întunericul, remarcase el noaptea trecută, împrăștia pretutindeni o ceață vagă, violetă. Acum se explica!

Dacă ar fi fost reală culoarea aparentă a soarelui, temperatura pe această planetă, corespunzătoare înclinației axiale, ar fi fost -118 C și nu 27 C cît avea în realitate. Un soare albastru, unul din cinci sute de mii... Interesant, dar... Maltby zîmbi sarcastic. Se explicau și cuvintele căpitanului Planston: "Nu mai am alte instrucțiuni!"...

Involuntar se cutremură. Încercă să se închipuie peste un an, stînd în aceeași poziție, privind către o lună ce nu se schimba. Zece ani, douăzeci...

Își dădu seama că Lady Laurr ieșise în prag și-l privea lung. Maltby se uită în sus, către ea. Dîra de lumină ce venea din interiorul navei imprima pe chipul ei o expresie stranie, îi dădea o înfățișare lividă, ciudată, după galbenul ce păruse culoarea ei naturală în cursul zilei.

- Nu vom mai primi nici un apel astro-radio, spuse ea, se răsuci și intră în navă.

Maltby dădu din cap, ca pentru el, parcă nepăsător. Era dură și brutală această întrerupere bruscă a comunicației. Dar prevederile regulamentului pentru astfel de cazuri erau foarte drastice. Naufragiații trebuiau să înțeleagă cu cea mai

deplină claritate, fără false iluzii sau iluzii stimulate de comunicațiile radio, că erau pierduți pentru totdeauna. Singuri pentru totdeauna.

Ei bine, fie! Aceasta era realitatea, trebuia întîmpinată cu hotărîre. Găsise un capitol ce se referea la naufragiați, în cărțile citite în biblioteca navei. Se afirma acolo că nouă sute de milioane de ființe omenești fuseseră declarate pierdute pe parcursul întregii istorii cosmice, pe planete pînă atunci nedescoperite. Majoritatea acestor planete au fost găsite apoi din întîmplare. Nu mai puțin de zece mii dintre ele adăposteau mari civilizații născute din nucleul originar al naufragiaților. Legea prevedea că un naufragiat nu se putea sustrage participării la creșterea demografică, indiferent de rangul deținut anterior.

Era obligat să lase deoparte considerațiile sentimentale și individualismul, și să se privească drept un instrument de expansiune al rasei sale. Erau prevăzute chiar și penalizări, bineînțeles inoperabile dacă indivizii respectivi nu erau găsiți, dar fără milă în cazul în care recalcitranții erau descoperiți.

Era de imaginat că judecătorii puteau considera cazul lor - o ființă omenească și... un "robot" - un caz special. Trecuse probabil o jumătate de oră de cînd ședea acolo. Se ridică, în sfîrșit, conștient că i se făcuse foame. Uitase cu totul de cină. Avu mustrări de conștiință. Fir-ar să fie, nu părea să fie momentul potrivit s-o preseze pe Lady Laurr. Mai devreme sau mai tîrziu trebuia ca ea să înțeleagă să-și ia în primire sarcinile bucătăriei.

Dar nu în noaptea asta.

Intră grăbit, îndreptîndu-se direct către bucătăria compactă cu care era echipat fiecare segment al marii nave. Pe coridor se opri. O dungă de lumină ieșea pe sub ușa bucătăriei. Cineva fluiera ușor, în surdină, dar bine dispus. Se simțea miros de legume gătite și de friptură proaspătă.

Aproape se ciocniră în ușa bucătăriei.

- Tocmai voiam să te chem, spuse ea.

Cina se desfășură în tăcere și o sfîrșiră destul de iute. Puseră vasele în mașina automată de spălat vesela și se așezară apoi, amîndoi pe o canapea. Maltby văzu că femeia îl studia cu o privire ușor amuzată.

- Există vreo șansă, spuse ea deodată, ca un dellhibrid și o femeie să poată avea un copil?

- Sincer, mărturisi Maltby, mă îndoiesc.

Se lansă în descrierea procesului de presurizare rece prin care se modela protoplasma pentru obținerea dellhibridului. Cînd își încheie expunerea, constată că unda de amuzament din privirea ei dispăruse. Cu un ton ciudat, îi spuse lui Maltby:

- Mi s-a întîmplat astăzi un lucru foarte curios, după ce a trecut pe lîngă mine sulița aceea. Am înțeles..., pentru o clipă păru că nu-și găsește cuvintele. Am înțeles că în ceea ce mă privește, cel puțin, am rezolvat problema "roboților". Bineînțeles, încheie ea liniștită, îmi cunosc datoria. Dar e agreabil să descopăr că-mi placi fără... rezerve.

CAPITOLUL XV

Un soare albastru ce părea galben. În dimineața următoare, Maltby, așezat într-un scaun, încerca să înțeleagă fenomenul. Se aștepta la o vizită a băștinașilor, așa că se hotărîse să rămînă în preajma navei. Privirea-i urmărea crestele dezgolite, marginea văii, potecile ce duceau spre junglă, dar...

Era o lege, își aminti el, care explica devierea luminii către alte lungimi de undă, spre galben de exemplu. Destul de complicat și ținînd cont că instrumentele de la bord erau de fapt doar comenzile instrumentelor înseși, era obligat să folosească doar matematica pentru a-și imagina tipul soarelui ce strălucea deasupra capului său. Cea mai mare parte din căldură era degajată de ultraviolete probabil. Dar

era o presupunere ce nu putea fi verificată. Așa că o lăsă baltă.

Intră în navă. Gloria nu se vedea nicăieri, iar ușa de la dormitorul ei era încuiată. Găsi un bilețel.

Se întoarse în scaunul său și începu să calculeze. O oră mai tîrziu se uita nedumerit la rezultat: un milion trei sute de mii de milioane de mile. Cam o cincime dintr-un an-lumină. Îl pufni rîsul. Asta era culmea! Avea nevoie de mai multe date sau...

Sau ce?

Cîntărea situația. Înțelegerea uluitorului adevăr țîșni în el ca un fulger. Cu un strigăt sări în picioare. Se repezi către ușă, în timp ce o umbră prelungă, întunecată alunecă pe deasupra lui. Umbra era atît de mare, acoperind instantaneu întreaga vale, încît involuntar Maltby se opri și ridică ochii.

Nava de luptă Star Cluster atîrna deasupra junglei galben-maronie. Tocmai ejecta o navă de salvare ce licări galben-argintiu cînd întîlni razele soarelui. Aceasta începu să coboare, mai avea cîteva clipe pînă să ajungă la sol.

- Cînd te gîndești, spuse el, că tocmai acum descoperisem și eu adevărul...

Ea nu se uită spre el. Ochii îi erau ațintiți în gol. Maltby continuă:

- Cît despre celelalte, presupun că cea mai bună metodă este să mă bagi într-o cameră de condiționare și...

Continuînd să nu-l privească, îl întrerupse:

- Nu fi ridicol. Nu trebuie să-ți închipui că mă simt jenată că m-ai sărutat. Te voi primi mai tîrziu la comandament.

O baie, haine noi... și într-un tîrziu Maltby pătrunse cu ajutorul teleportorului în compartimentul astrofizicienilor. Înțelesese în mare parte adevărul, îi lipseau însă detaliile.

- Ah, Maltby!

Șeful departamentului îi ieși în întîmpinare și-și strînseră mîinile.

- Ce soare v-ați găsit și voi! L-am bănuit din prima clipă după descrierile tale ce menționau culorile predominante, galben și negru. Bineînțeles că nu vă puteam lăsa să vă faceți speranțe. E interzis, știi doar! Înclinarea axială, lungimea aparentă a unei veri pe parcursul căreia copacii de mari dimensiuni nu formează inele de creștere, toate erau sugestive. Spectrul incomplet din care lipsea componenta întunecată era chiar concluziv. Dovada finală a fost că filmul ortosensibil era supraexpus, în timp ce filmele sensibile la albastru și roșu erau subexpuse rău de tot. Acest tip de stea este extraordinar de cald, încît, practic, întreaga radiație energetică se află undeva departe către ultravizibil. O radiație secundară, un fel de fluorescență, chiar în atmosfera stelei respective, produce galbenul vizibil. O minusculă fracțiune din teribila radiație ultravioletă este transformată într-o lungime de undă mai, mare de către atomii de heliu. O lampă fluorescentă, dacă vrei, dar de o violență ce depășește media cosmică. Radiația totală ce ajunge pe planetă este enormă. După ce trece prin mii de mile de ozon absorbant, vapori de apă, dioxid de carbon și alte gaze, radiația ajunge la suprafața planetei, alterată.

Nu-i de mirare că băștinașii spun că a fost întotdeauna cald. Vara durează patru mii de ani.

Radiația normală a acestui tip îngrozitor de soare - rata de radiație fiind infinită - este aproape echivalentă cu cea a unei supernove în momentul catastrofic de maxim al violenței. Radiația are o perioadă de cîteva ore și este egală cu cea a o sută de milioane de sori normali. Noi numim această stea, cea mai luminoasă dintre toate, Nova 0; iar în Marele Nor Magellan există numai una singură, uriașa S. Doradus. Cînd ți-am cerut s-o chemi pe Lady Laurr și i-am spus că dintr-o sută de milioane de stele ea a ales...

În acest moment Maltby îi tăie vorba.

- Un moment, spui că ai vorbit cu Lady Laurr noaptea trecută?

- Era noapte acolo jos? se interesă căpitanul Planston.

- Bine, bine... continuă el, era să uit. Căsătoria nu este un lucru important pentru mine, avînd în vedere că sînt un om bătrîn acum. Dar felicitări.

Conversația era prea rapidă pentru Maltby. Creierele sale mai analizau încă prima afirmație. Aceea că ea știuse tot timpul. Începea să înțeleagă, mai bîjbîia încă puțin, cînd percepu cuvintele care urmaseră.

- Felicitări? îngînă el.

- Era timpul să-și găsească un soț, bubui căpitanul. A fost o comandantă deosebită, conștiincioasă, să știi. Și în plus, va avea un efect încurajator asupra celorlalți "roboți"... scuză-mă. Fii convins că pentru mine denumirea nu înseamnă nimic. Oricum, Lady Laurr însăși a făcut anunțul acum cîteva minute, așa că te mai aștept pe aici.

Se întoarse făcîndu-i un semn de salut cu mîna lui groasă.

Maltby se îndreptă către teleportorul cel mai apropiat.

Ea-l aștepta probabil. Nu voia s-o dezamăgească...

CAPITOLUL XVI

Globul împrăștia o lumină palidă. Avea cam un metru în diametru. Stătea atîrnat în aer, aproximativ în centrul camerei, iar arcul inferior era la nivelul bărbiei lui Maltby. Încruntîndu-se, acesta își încordă cele două creiere, se ridică din pat, își puse papucii și păși încet în jurul formei luminoase. Cînd trecu de obiect, acesta se evaporă. Se întoarse repede și... obiectul apăru din nou.

Maltby zîmbi. Era exact ce-și imaginase: o proiecție prin sub-spațiu, fixată deasupra monitorului.

neavînd o existență materială în cameră. De aceea nu putea fi văzut și din spate. Se încruntă și mai mult, nedumerit. Dacă n-ar fi știut că ei nu posedau un astfel de sistem de transmisiuni, ar fi putut crede că era un avertisment pentru el să treacă la acțiune.

Spera din tot sufletul să nu fie așa. Era mai nehotărît ca niciodată. Și totuși cine altcineva ar fi încercat să-l contacteze? Avu impulsul să atingă butonul, ce ar fi conectat centrul de control al marii nave de război la cele ce se întîmplau în camera lui.

N-ar fi vrut ca Gloria să-și închipuie că se află în contact secret cu cei dinafară. Dacă ar deveni vreodată bănuitoare, nici măcar faptul că era soția lui nu i-ar putea salva cele două creiere de la o investigație profundă din partea psihologului șef al navei. Locotenent Neslor.

Și totuși mai avea și alte îndatoriri decît căsnicia. Se așeză pe marginea patului, uitîndu-se bănuitor către obiectul acela ciudat și spuse:

- Sînt pe cale să ghicesc cine sînteți. Ce vreți?

O voce foarte puternică, plină de încredere în sine, vorbi prin glob:

- Crezi că știi cine te caută, în pofida mijlocului neobișnuit de abordare?

Maltby recunoscu vocea. Ochii i se îngustară; înghiți cu greu. Își recăpătă autocontrolul. Își aminti că ar mai fi putut exista și alți ascultători, care ar fi tras concluzii din recunoașterea imediată a vocii. Pentru acești posibili ascultători continuă să vorbească:

- Logica este relativ simplă. Sînt un dellhibrid la bordul navei pămîntene de război Star Cluster, care călătorește prin zona Fifty Suns a Marelui Nor Magellan. Cine ar vrea să intre în contact cu mine, dacă nu cei hăituiți, aparținînd propriei mele rase?

- Știind acestea, îl zgîndări vocea, nu ai făcut oare nici o încercare să ne trădezi?

Maltby rămase tăcut. Nu era prea încîntat de această remarcă. Asemeni propriilor cuvinte, înțelese că și acestea erau adresate urechilor indiscrete. Dar

nu era un act prietenesc să atragă atenția ascultătorilor din umbră asupra faptului că păstra această legătură în secret. Îl izbi mult mai acut ca înainte, constatarea că trebuia să țină seama de situația sa politică, atît la bordul acestei nave, cît și în afară. Își cîntări fiecare cuvînt înainte de a-l rosti. Se uită fix la obiectul luminos și ajunse la concluzia că cel mai bun lucru ar fi să dezvăluie identitatea bărbatului aflat la capătul celălalt al canalului de comunicații. Spuse tăios:

- Cine ești?

- Hunston.

- Oh!

Surpriza lui Maltby nu era simulată. Era o diferență între recunoașterea intimă a unei voci și confirmarea verbală a acestei recunoașteri. Hunston fusese eliberat după ce Star Cluster localizase Fifty Suns. De atunci, Maltby, din cauza situației sale speciale, nu mai intrase în legătură cu lumea de afară. Repetă cu glas scăzut, întrebarea pusă mai devreme:

- Ce dorești?

- Sprijinul tău diplomatic.

- Ce?

Vocea deveni mai puternică și mai trufașă.

- Potrivit convingerii noastre, pe care desigur o împărtășești, că dellhibrizii sînt îndreptățiți să facă parte în proporție egală din guvernul din Fifty Suns, neținînd cont de numărul lor redus, am ordonat astăzi preluarea controlului pe fiecare planetă a sistemului. În acest moment armata noastră dotată cu cele mai puternice super-arme din galaxie desfășoară operațiunile de debarcare și în scurt timp vor obține controlul asupra acestor planete. Mă..., vocea făcu o scurtă pauză, mă urmărești căpitane Maltby?

Întrebarea avu un efect apăsător, ca liniștea survenită după o bubuitură puternică a tunetului. Încet, Maltby își revenea din șocul puternic al acestor vești. Se trezi la realitate, deși lumea se schimbase, camera rămăsese în continuare aceeași.

Camera, el însuși și... globul luminos. Furia creștea în el ca o flacără puternică. Izbucni brutal:

- Tu ai dat acest ordin...

Se stăpîni. Mintea începu să-i lucreze, încercînd să priceapă. Examină implicațiile acestei informații. În cele din urmă, înțelese că poziția pe care se afla el nu-i dădea șanse să discute acest subiect cu cîștig de cauză.

- Te bazezi pe acceptarea faptului împlinit. Din cîte cunosc eu despre politica Imperiului Pămîntului, sînt convins că visurile tale sînt zadarnice.

- Dimpotrivă, sosi imediat replica. Trebuie convinsă doar Lady Laurr. Are puteri depline în luarea deciziilor, după cum consideră ea necesar. Iar ea este soția ta.

Maltby ezită. Era interesant, Hunston acționase pe cont propriu iar acum îi cerea sprijinul. Nu era însă foarte de mirare. Maltby rămase tăcut multă vreme, înțelegînd că el știuse de fapt că urma să se întîmple ceva. Știuse chiar din clipa în care aflase că nava pămînteană descoperise civilizația din Fifty Suns, cu cîteva luni în urmă. În zece ani, în cinci ani, chiar într-un singur an, Pămîntul va consfinți pentru totdeauna în Fifty Suns un sistem democratic după structura sa prezentă. Iar legile acestui sistem excludeau în mod clar dellhibrizii de la orice participare la guvernare. În acea clipă, pentru o lună cel mult, o schimbare era teoretic posibilă. După aceea...

Era evident că el unul acționase prea încet pentru luarea unei decizii. Pasiunile celorlalți născuseră din idei, valuri de acțiune. Ar fi trebuit să părăsească nava cumva, să afle ce se întîmplă. Deocamdată trebuia să fie prevăzător.

Nu am nimic împotrivă să prezint argumentele tale soției mele, spuse Maltby. Dar anumite afirmații nu prea m-au convins. Ai spus "cele mai puternice super-arme din galaxie". Recunosc că această metodă de folosire a sub-spațiului radio este nouă pentru mine, dar afirmația respectivă, luată în ansamblu este

un nonsens. Nu poţi cunoaşte armamentul de care dispune această navă de luptă pentru că, în pofida ocaziilor care le am, nu ştiu nici eu. Mai mult chiar, poţi să-ţi închipui că o navă solitară pornită să cartografieze universul nu cară cu ea armele cele mai sofisticate pe care le-a putut inventa Pămîntul. Izolaţi cum am fost pînă acum, nu poţi decît să ghiceşti care sînt aceste arme şi să declari singur că ale tale sînt cu certitudine mai tari. Deci întrebarea mea este: de ce e nevoie să pomeneşti de o asemenea ameninţare? Din toate argumentele tale, acesta este cel mai puţin în măsură să stîrnească entuziasm pentru cauza ta. Ce zici?

Pe puntea principală a marii nave, Amiralul se întoarse cu spatele către ecranul pe care urmărea camera lui Maltby. Faţa ei era crispată. Spuse rar către femeia de lîngă ea:

- Ce e de făcut, Locotenent Neslor?

Psihologul şef răspunse imediat:

- Cred, nobilă doamne, că se întîmplă ceea ce am prevăzut, cînd am discutat despre efectele psihologice ale căsătoriei tale cu Peter Maltby.

Amiralul se holbă uimită la subordonata sa:

- Ai înnebunit? Reacţia lui a fost cît se poate de corectă. Îmi spusese în linii mari părerea lui despre situaţia din Fifty Suns; şi fiecare cuvînt de-acum se potriveşte cu...

Se auzi un bîzîit de la staţia de comunicaţii ale navei.

Chipul unui bărbat se ivi pe ecran.

- Draydon, spuse el, comandant la comunicaţii vă vorbeşte. În legătură cu întrebarea despre ultra-undele radio focalizate asupra camerei soţului dumneavoastră: un dispozitiv similar a fost inventat în galaxia principală în urmă cu o sută nouăzeci de ani. Se intenţiona să fie dotate cu astfel de aparate toate navele de luptă noi, şi de asemenea navele mai vechi peste clasa croazieră. Noi am plecat în misiune înainte de a fi începută producţia de serie. În acest domeniu, cel puţin, dellhibrizii au egalat invenţiile

geniului creator al omului, deşi e dificil de spus cum atît de puţini au realizat atît de mult. Faptul că dellhibrizii sînt în număr atît de mic face foarte probabil ca aceştia să nu-şi dea seama că detectoarele noastre pot raporta imediat prezenţa manifestărilor lor energetice. E imposibil ca ei să fi descoperit toate efectele secundare ale invenţiilor lor. Alte întrebări, nobilă doamnă?

- Da, cum funcţionează?

- Energie. Energie veritabilă, nealterată. Ultra-undele sînt direcţionate către un con larg, către o amplă porţiune din spaţiu, în care se presupune că se află nava receptoare. Fiecare motor al navei este pus în mişcare pe bază de radiaţii. Părerea mea este că acest contact a fost stabilit de la o distanţă mai mare de trei mii cinci sute de ani-lumină.

- Da, Lady laurr era nerăbdătoare, dar care e principiul? Cum, de exemplu, a ales Star Cluster dintr-o sută de alte nave?

- După cum ştiţi, nava noastră emite constant radiaţii de identificare pe o anumită frecvenţă. Ultra-undele sînt acordate pe această frecvenţă şi cînd îşi ating ţinta, reacţionează instantaneu. Imediat toate razele focalizează pe centrul sursei undelor de identificare şi rămîn focalizate, necondiţionate de viteză sau schimbări de direcţie. Normal, odată focalizată unda purtătoare, devine foarte simplă trimiterea unei imagini sau a unei voci pe acest suport.

- Înţeleg. Mulţumesc.

Părea îngîndurată. Întrerupse comunicaţia şi se întoarse din nou către imaginea camerei lui Maltby.

- Foarte bine, spunea soţul ei, îi voi prezenta propunerile tale.

Răspunsul globului de lumină fu dispariţia sa bruscă. Lady Gloria era liniştită. Întregul dialog fusese înregistrat, astfel că partea pe care n-o auzise putea fi reluată. Se întoarse încet către Locotenentul

Neslor şi dădu glas gîndurilor care n-o părăsiseră nici un moment.

- Ce motiv ai pentru ceea ce spuneai înainte de a fi întrerupte?

- Ce s-a întîmplat acum este de fapt în întregime problema locuitorilor din Fifty Suns, spuse cu răceală femeia mai în vîrstă. E prea importantă pentru ei pentru a-ţi permite vreo ingerinţă. Soţul tău trebuie să plece de pe navă, iar tu trebuie să accepţi să fii condiţionată împotriva iubirii pentru el, pînă se rezolvă situaţia. Înţelegi, nu-i aşa?

- Nu, spuse Lady Laurr cu încăpăţînare. Nu înţeleg. Pe ce se bazează această opinie?

- Sînt mai multe motive. Unul ar fi faptul că eşti căsătorită cu el. Doamnă, nu ai fi luat niciodată de soţ un om obişnuit.

- Bineînţeles, zise mîndră Gloria. Chiar tu ai afirmat că ambele coeficiente I.Q. ale sale sînt mai mari ca ale mele.

Locotenent Neslor rîse caustic.

- De cînd te interesează pe tine I.Q.? Dacă acesta ar fi un motiv pentru alegerea cuiva, atunci familiile regale şi nobiliare ale galaxiei ar fi fost demult saturate de profesori şi oameni de ştiinţă. Nu, nu, căpitane, există într-o persoană de rang înalt un sentiment instinctiv al măreţiei care n-are nimic de-a face cu inteligenţa sau îndemînarea. Nouă, muritorilor de rînd, ni se poate părea nedrept, dar nu avem încotro. Cînd domnia sa intră într-o încăpere, ne poate displace, îl putem urî, îl putem ignora sau îl putem lua peste picior. Dar niciodată nu vom fi indiferenţi faţă de el. Căpitanul Maltby are acest aer. S-ar putea să nu-ţi fi dat seama cînd te-ai măritat cu el, dar în subconştientul tău ai simţit cu siguranţă.

- Dar nu-i decît un căpitan în armata din Fifty Suns şi pe deasupra şi un orfan, crescut pe cheltuielile statului, protestă Amiralul.

Locotenent Neslor vorbi mai departe cu răceală:

- El ştie cine este, nu te îndoi de asta. Singurul meu regret este că te-ai măritat cu el atît de repede,

împiedicîndu-mă să fac o examinare detaliată a celor două minţi ale sale. Mă interesează foarte mult acest caz.

- Mi-a spus tot.

- Nobilă doamnă, răspunse acid psihologul, fii atentă la ce spui. Avem de-a face cu un individ al cărui I.Q. este peste o sută şaptezeci. Fiecare cuvînt rostit aici exprimă încrederea femeii în iubitul ei. Eu nu pun problema credibilităţii sale în faţa ta. În măsura în care am putut să-l observ, pot spune că este un om priceput şi cinstit. Deciziile tale finale însă, privitoare la Fifty Suns, nu trebuie să fie influenţate de viaţa ta emoţională. Pricepi acum?

Urmă o tăcere prelungită şi apoi o înclinare aproape imperceptibilă a capului, de încuviinţare.

- Abandonează-l pe planeta Atmion, spuse ea cu voce fără vlagă. Trebuie să ne întoarcem pe Cassidor.

CAPITOLUL XVII

Maltby privea de la sol cum pălea imaginea lui Star Cluster în ceaţa albăstruie a norilor. Se întoarse apoi, se urcă într-o maşină de teren şi se îndreptă către hotelul cel mai apropiat. De acolo făcu primul apel. Peste o oră sosi o tînără care-l salută la repezeală. Avea un aer uşor ostil cînd îl privi. Se apropie de el, îngenunchie uşor şi-i sărută mîna.

- Ridică-te, spuse Maltby.

Ea se ridică şi se retrase un pas, privindu-l cu o căutătură uşor amuzată, uşor neîncrezătoare. Maltby se gîndea sardonic la situaţia lui. Cînd Peter Maltby, fiul ultimului lider ereditar în funcţie, fusese capturat de dellieni, în aceeaşi bătălie în care tatăl său fusese ucis, ambiţiile multor dellhibrizi capabili erupseră violent.

Decizia luată de generaţiile anterioare ca puterea să se transmită prin moştenire ereditară era

singura soluție practică de a conduce. În urma unor lungi dezbateri, conducătorii mai mici și-au dat consimțămîntul să reafirme drepturile lui Maltby. Începuseră chiar să creadă că e în avantajul dellhibrizilor ca liderul lor să fie educat de autoritățile din Fifty Suns. Mai ales cînd buna purtare a lui Peter și a celorlalți prizonieri, crescuți și ei printre dellieni și non-dellieni, putea fi o cale de a recîștiga simpatia populației locale. Cîțiva lideri mai bătrîni aveau impresia că de fapt el era singura șansă de supraviețuire a rasei lor.

- Situația e următoarea, vorbi Maltby. Sînt convins că în costumul pe care îl port am un emițător recepționat de un detector de pe Star Cluster. Am nevoie de cineva să poarte costumul cînd mă duc în orașul ascuns.

- Sînt sigură că se poate aranja. Nava va sosi mîine la miezul nopții în punctul de întîlnire. Vă puteți descurca?

- Voi fi acolo.

Ea ezită.

- Mai e ceva?

- Da. Cine-l susține pe Hunston?

- Tinerii, spuse ea fără șovăială.

- Dar tinerele?

La această întrebare ea zîmbi.

- Sînt aici, nu-i așa?

- Da, dar numai cu jumătate de inimă.

- Cealaltă jumătate, spuse ea fără să mai zîmbească, este cu un tînăr care luptă într-una din unitățile lui Hunston.

- De ce nu ți-e întreaga inimă acolo?

- Fiindcă nu cred că trebuie să-i părăsești pe cei care te conduc, la primul semn de criză. Ne-am ales un sistem ereditar de multă vreme. Noi, femeile, nu aprobăm aceste acțiuni aventuriste, conduse de un aventurier ca Hunston, deși ne dăm seama că trecem printr-o perioadă de criză.

- Vor muri mulți pînă se va sfîrși povestea asta, spuse grav Maltby. Sper ca tînărul tău să nu se afle printre ei.

- Mulțumesc, spuse ea și ieși.

Erau nouă planete fără nume, nouă orașe ascunse, în care trăiau dellhibrizii. Ca și planetele, orașele n-aveau nici ele nume. Se refereau la ele folosind un accent subtil în felul cum pronunțau în frază "orașul". În toate cazurile, orașele se aflau în subteran, trei dintre ele sub imense și veșnic agitate oceane, două sub nivelul munților si celelalte patru... nimeni nu știa.

Maltby descoperise în timpul călătoriei sale anterioare că nu știa nimeni. Ieșirile se aflau departe de orașe, tunelele ce duceau către ele se încolăceau sinuos, astfel încît marile nave spațiale erau obligate să înainteze cu viteze foarte scăzute. Nava care veni după Maltby întîrzie zece minute. Era condusă aproape numai de femei, dar avea la bord și cîțiva bărbați mai în vîrstă, inclusiv trei dintre foștii sfetnici ai tatălui său, Johnson, Saunders, Coolings. Cel din urmă se făcu purtătorul de cuvînt al celorlalți.

- Nu sînt sigur domnule, că e indicat să vii în oraș. Există o anumită ostilitate acolo, chiar și printre femei. Se tem pentru fiii, soții și iubiții lor și le rămîn credincioase. Toate acțiunile lui Hunston și ale acoliților săi s-au făcut în secret. N-avem idee despre ce se întîmplă. Nu ai ce informații să afli în orașul ascuns.

- Nici n-am sperat să aflu ceva. Vreau să țin un discurs în care să prezint situația generală așa cum o văd eu.

Mai tîrziu, cînd Maltby se văzu în fața auditoriului său, nu se auziră aplauze. Cei douăzeci de mii de oameni din imensa sală îi ascultară cuvintele în tăcere, tăcere ce devenea tot mai apăsătoare pe măsură ce descria cîteva din armele pe care le poseda Star Cluster.

Cînd prezentă politica Imperiului Pămîntului față de coloniile îndepărtate, ca Fifty Suns,

dezaprobarea lor deveni din ce în ce mai evidentă. El încheie cu o amară convingere:

- Dacă dellhibrizii nu pot ajunge la o înțelegere cu pămîntenii, sau nu descoperă alte metode de a învinge puterea Pămîntului, atunci toate victoriile preliminare sînt inutile, fără sens și ne vor conduce cu siguranță către un dezastru. Nu există în Fifty Suns o armă atît de puternică încît să înfrîngă nava de război Star Cluster, ca să nu mai vorbim de celelalte nave pe care le-ar putea trimite Pămîntul aici de urgență. Astfel...

Fu întrerupt. De-a lungul întregii săli, difuzoare puternice urlau la unison:

- E spionul nevesti-si pămîntene. N-a fost niciodată de-ai noștri.

Maltby zîmbi sumbru. Deci prietenii lui Hunston hotărîseră că argumentele sale ar putea da rezultate și iată răspunsul lor. Aștepta ca întreruperea organizată să ia sfîrșit. Dar minutele se scurgeau și debandada sporea în loc să scadă. Audiența nu era de părere că urletele ar putea fi o formă logică de argumentare. Sub privirile lui Maltby, cîteva femei furioase smulseră boxele la care putuseră ajunge, dar foarte multe difuzoare se aflau montate în tavan. Confuzia creștea.

Hunston și oamenii lui știau desigur că astfel își iritau suporterii, gîndi Maltby încordat. Cum de-au îndrăznit să-și asume acest risc? Un singur răspuns se impunea: trăgeau de timp.

Aveau ceva ascuns în mîneca lor colectivă, ceva mare, care va domina iritația și opoziția.

O mînă se așeză pe brațul său. Se întoarse și-l văzu pe Coolings. Bătrînul părea neliniștit.

- Nu-mi place asta, strigă el acoperind zarva. Dacă au mers atît de departe, ar avea îndrăzneala să încerce să te asasineze. Ar fi poate mai bine să te întorci imediat pe Atmion sau Cassidor, sau oriunde ai chef să te duci.

Maltby arăta îngîndurat. Zise în sfîrșit:

- Trebuie să mă întorc pe Atmion. Nu vreau ca cei de pe Star Cluster să bănuiască cumva că am hoinărit. Într-un fel, se pare că nu mai am nimic de făcut aici, dar cred că ar trebui să păstrăm totuși legătura, ne-ar fi folositor.

Zîmbi trist.

Era adevărat că Gloria fusese condiționată să nu-l mai iubească, dar el rămăsese condiționat îndrăgostit de ea. Oricît s-ar fi străduit, nu putea respinge realitatea acestui fapt.

- Dacă se întîmplă ceva, spuse el, știți cum să mă găsiți.

Situația de aici nu avea darul să-i doboare amărăciunea. Era aproape sigur că Hunston se va da peste cap pentru ca nici o știre să nu soseasca în orașul ascuns de pe planeta fără nume. Cum va obține el vești, era altă problemă.

Se simți brusc abandonat. Ca un paria, părăsi podiumul. Zgomotul se stinse în urma lui.

Zilele trecură în liniște. Cel mai derutant lucru pentru Maltby era că nu mai auzise nimic despre Star Cluster. Ore în șir, o lună întreagă, bîntui fără țintă dintr-un oraș în altul. Singurele știri care soseau se refereau la succesele dellhibrizilor. Se vedea de departe că erau vopsite. Pretutindeni Hunston cucerise, după cum se părea, controlul asupra stațiilor de radio; iar rapoartele însuflețite vorbeau despre cum i-au aclamat furtunos locuitorii din Fifty Suns pe noii lor stăpîni, lideri în lupta împotriva navei imperiale. Împotriva oamenilor, ai căror strămoși, în urmă cu cincisprezece mii de ani au masacrat toți "roboții" care le picaseră în mînă, forțîndu-i pe supraviețuitori să zboare înspre acest îndepărtat nor de stele. Iar și iar, tema se repeta. Nici un "robot" - acesta era cuvîntul folosit - nu putea avea încredere într-o ființă omenească după cîte înduraseră în trecut. Delhibrizii urmau să salveze lumea "roboților" de mincinoșii reprezentanți ai Pămîntului și nava lor de război.

De cîte ori era menționat numele navei pămîntene, răzbătea o notă neliniștitoare de triumf din declarațiile lui Hunston. Maltby tresări, nu pentru prima oară, în timp ce-și lua prînzul pe terasa unui restaurant. Era a treizeci și una zi. O muzică discretă, deși destul de răsunătoare, picura deasupra capului său dintr-un difuzor ce făcea parte din rețeaua de informare a publicului. Era literalmente deasupra capului său, deoarece era mult prea preocupat ca să mai perceapă vag și sunetele din jurul lui.

Îl obseda o întrebare: ce s-a întîmplat cu Star Cluster? Unde putea fi?

Gloria spusese: "Vom trece la acțiune imediat. Pămîntul nu recunoaște dictatura unei minorități. Delhibrizilor li se vor oferi privilegii democratice și egalitate, nu dominație. E hotărît."

Era destul de rezonabil, gîndi Maltby, DACĂ ființele omenești renunțaseră la prejudecățile împotriva așa numiților "roboți". Era un dacă foarte mare; iar faptul că fusese debarcat atît de prompt dovedea că problema nu era încă rezolvată.

Gîndul îi fugi, cînd deasupra sa muzica se încheie cu o notă stridentă. Scurtul moment de liniște fu spulberat de inconfundabila voce a lui Hunston:

- Către întreaga populație din Fifty Suns fac următorul anunț: nava de război pămînteană nu mai reprezintă un pericol. A fost capturată de către delhibrizi printr-un șiretlic abil și se află pe Cassidor, unde își dezvăluie în momentul de față multele sale secrete experților noștri. Locuitori din Fifty Suns, zilele de încordare și incertitudine s-au sfîrșit. Problemele voastre vor fi administrate pe viitor de semenii și protectorii voștri, delhibrizii. Ca lider al lor și al vostru, declar acum că vă revine, tuturor celor treizeci de bilioane de locuitori de pe cele șaptezeci de planete, datoria de a vă pregăti pentru vizitele ce vor urma, asigurîndu-vă că nici-o altă navă de război nu se va mai aventura vreodată în Marele Nor Magellan, pe care-l declarăm solemn spațiul nostru vital, sacru și inviolabil, pentru totdeauna.

Dar asta pentru viitor. Deocamdată, am reușit să atragem în cursă cel mai hidos pericol din istoria noastră. În consecință, declarăm trei zile de sărbătoare. Se decretează muzică, ospețe, veselie...

La prima vedere, părea că nu mai era nimic de schimbat. Maltby mergea în lungul unui bulevard mărginit de copaci, flori și case frumoase. După un timp, mintea lui încerca să-și închipuie o imagine cu o navă de război invincibilă capturată, și împreună cu ea tot echipajul... dacă mai era în viață. Cum fusese posibil? Pe tot întunericul universului, cum?

Delhibrizii, cu mințile lor duble puternice și hipnotice, dacă ar fi fost acceptați la bord în număr suficient de mare, puteau lua în stăpînire voințele tuturor ofițerilor superiori, erau în stare de acest lucru.

Dar cine ar fi fost atît de nebun pentru a lăsa un astfel de grup să urce la bord? Pînă în urmă cu o lună, Star Cluster avusese cel puțin doi protectori împotriva unui astfel de final dezastruos al lungii sale călătorii. Primul era Locotenent Neslor, abilul psiholog al navei, care și-ar fi băgat fără ezitare nasul în conștiința oricărei persoane care ar fi pătruns pe navă. Al doilea paznic fusese chiar el, căpitanul Peter Maltby, al cărui creier dublu ar fi recunoscut instantaneu prezența unui alt delhibrid.

Numai că Maltby nu se afla pe navă, ci se plimba pe această liniștită, minunată stradă, copleșit de uimire și consternare. Se afla acolo deoarece... Oftă, înțelegînd deodată marele și tristul adevăr. De-aceeea îi apăruse globul luminos și Hunston fusese atît de convingător. Cuvintele lui avuseseră rolul de a-i ascunde intențiile reale. Întreaga piesă fusese regizată pentru a-l alunga de pe navă pe singurul om care ar fi simțit instantaneu prezența altui delhibrid. E greu de precizat cum ar fi reacționat dacă i-ar fi descoperit pe intruși. Trădarea unui semen al său din dragoste pentru o femeie străină era de neconceput. Și totuși, n-ar fi permis nici ca ea să fie capturată. Probabil reacția lui ar fi fost să-i avertizeze pe posibilii

cuceritori să se țină departe de navă. Opțiunea ce i s-ar fi impus în momentul unui atac, ar fi solicitat din greu capacitatea logică a creierului său. Oricum, acum nu mai conta. Evenimentele își urmaseră cursul lor, fără a-l întreba pe el. Nu mai putea schimba mare lucru. Acapararea puterii politice în Fifty Suns, prinderea puternicei nave de război, erau fapte mai presus de influența unui om care fusese depășit de evenimente. Oricînd putea fi ucis, fără să-l regrete cineva, nici măcar foștii săi suporteri. Nu mai era cazul să contacteze orașul ascuns în acest moment triumfal pentru Hunston.

Concluzia era că trebuia să facă totuși ceva. Dacă era adevărat că Star Cluster fusese capturat, atunci și Prea Onorabila Gloria Cecily era prizonieră. Iar Lady Laurr, pe lîngă celelalte titluri nobiliare, mai era și doamna Peter Maltby. Aceasta era realitatea. De aici se născu pentru prima oară în viața solitară a lui Maltby un țel personal.

CAPITOLUL XVIII

Curtea de parcare a navelor spațiale se întindea larg în fața lui. Maltby se oprise pe trotuar la cincizeci de metri de intrarea principală a ofițerilor, și-și aprinse o țigară degajat. Fumatul era un obicei specific non-dellienilor; iar el nu-l practicase niciodată. Dar cineva care voia să ajungă de pe planeta a patra a soarelui Atmion pe Cassidor VII fără să folosească o cursă regulată, avea nevoie de un paravan.

Își aprinse țigara în timp ce privirea-i se oprea asupra ofițerului însărcinat cu paza porții. Porni spre intrare cu pasul ușor al omului cu conștiința curată. Așteptă pufăind, în timp ce celălalt, un dellian, îi examina actele. Indiferența lui era o mască. În sinea sa îl treceau transpirațiile: un dellian! Cu o astfel de

persoană hipnoza era imposibilă,cu excepția poate a cazurilor de surpriză.

Ofițerul rupse tăcerea:

- Intrați pe ușa din spate, căpitane, aș vrea să vă vorbesc.

Primul creier al lui Maltby fu inundat de teamă, dar cel de-al doilea deveni brusc vigilent, se tensionă asemeni oțelului supus brusc unei presiuni. Fusese descoperit? Era pe cale să-și folosească cele două minți ale sale, dar ezită. "Așteaptă!" își spuse. Era timp suficient să acționeze dacă celălalt ar fi încercat să sune alarma. Trebuia să testeze pînă la capăt teoria că Hunston nu avusese vreme să închidă toate porțile.

Se uită sever către fața gardianului. Dar frumosul chip, tipic dellian, rămase impasibil. Dacă fusese trădat, era oricum prea tîrziu pentru folosirea calităților lui speciale, hipnotice.

Dellianul începu cu o voce coborîtă, fără nici-un fel de preambul:

- Am primit ordin să vă reținem, căpitane.

Se opri și se uită lung și curios către Maltby, care tatonase prudent cu cele două minți ale sale. Întîlnise o barieră de netrecut și se retrase înfrînt și descumpănit. Nu sesizase nimic amenințător totuși.

Maltby îl studie atent pe individ.

- Da? spuse el prudent.

- Dacă vă las înăuntru, spuse dellianul, și se întîmplă ceva, să zicem, dispare o navă, eu voi fi responsabil. Dar dacă nu vă las și plecați în altă direcție, nu va bănui nimeni că ați fost pe aici...

Ridică din umeri și zîmbi.

- Simplu, nu?

Maltby se holbă la el confuz.

- Mulțumesc, spuse el, dar nu înțeleg.

- Nu ne-am hotărît.

- În legătură cu ce?

- În legătură cu dellhibrizii. Că au pus mîna pe putere e în regulă, dar armata noastră nu-și calcă legămintele sau jură credință în zece minute. Și în

plus, nu sîntem siguri că oferta Pămîntului n-a fost cinstită.

- De ce-mi spuneți mie toate astea? În definitiv, din punct de vedere fizic și eu sînt un dellhibrid.

Celălalt zîmbi.

- S-a discutat mult despre dumneavoastră prin popotele noastre. N-am uitat că sînteți alături de noi de cincisprezece ani. Deși poate n-ați observat, v-am supus la nenumărate teste în acest timp.

- Am observat, spuse Maltby cu figura întunecată de amintiri. Am avut impresia că n-am trecut testele.

- Le-ați trecut.

Urmă tăcerea. Dar Maltby începu să simtă tulburarea unui fir de emoție. Fusese atît de preocupat de propriile sale griji încît reacția locuitorilor din Fifty Suns la schimbarea politică, de o manieră cataclismică, abia-l atinse. Gîndindu-se mai bine, își aminti că observase și printre civili aceeași nesiguranță exprimată mai devreme de către ofițer.

Dellhibrizii înșfăcaseră puterea într-un moment psihologic minunat ales. Dar victoria lor nu era definitivă. Mai era loc în continuare și pentru țelurile altora. Maltby spuse simplu:

- Vreau să ajung pe Cassidor, să aflu ce s-a întîmplat cu soția mea. Cum să fac?

- Comandanta lui Star Cluster este într-adevăr soția dumneavoastră! N-a fost doar propagandă?

- Este într-adevăr soția mea, recunoscu Maltby.

- Și s-a căsătorit cu dumneavoastră știind că sînteți "robot"?

- Am petrecut săptămîni în șir în biblioteca navei, spuse Maltby, uitîndu-mă la versiunea Pămîntului asupra masacrării "roboților", care a avut loc acum cincisprezece mii de ani. Explicația lor era că a existat o perioadă scurtă de redeșteptare în rîndul maselor a unor prejudecăți rasiale ancestrale, care după cum știți erau ancorate în frica de necunoscut și, bineînțeles, în antipatie pur și simplu. Dellienii erau niște indivizi superbi, iar cu puterile

lor ciudate, fizice și mentale, păreau să fie superiori oamenilor născuți normali, și de aici, dintr-un salt, s-a trecut de la frică la o ură panicată. Au început linșajele.

- Dar non-dellienii care au făcut posibilă evadarea și despre care se știe totuși atît de puțin?

Maltby zîmbi cu amărăciune.

- Asta-i culmea ironiei. Ascultă...

Cînd își sfîrși explicația, ofițerul întrebă nehotărît:

- Oamenii de pe Star Cluster știu acest lucru?

- Le-am spus eu. Intenționau să anunțe acest lucru înainte ca nava să plece înapoi spre Pămînt.

Urmă iar un moment de tăcere.

- Ce credeți despre afacerea asta cu dellhibrizii care au luat sub control guvernul și se pregătesc de război.

- Sînt nehotărît.

- Ca noi toți.

- Ceea ce mă îngrijorează e că vor sosi și alte nave de pe Pămînt și unele dintre ele, cel puțin, nu vor putea fi capturate prin șmecherii.

- Da, spuse dellianul, ne-am gîndit la asta.

Se instală din nou tăcerea și dură mai mult ca data trecută, pînă ce Maltby își reformulă cererea:

- Există vreo cale să ajung pe Cassidor?

Dellianul rămase cu ochii închiși, ezitînd. Într-un tîrziu oftă.

- E o navă care va pleca peste două ore. Căpitanul Terda Laird nu se va opune, cred, prezenței dumneavoastră la bord. Dacă vreți să mă urmați, căpitane.

Maltby trecu de poartă și pătrunse în penumbra marilor hangare. Avu o senzație ciudată de relaxare cînd se simți în spațiu; nu înțelese chiar imediat de unde i se născuse această senzație. Tensiunea interioară produsă de sentimentul singurătății într-un univers străin i se spulberase.

CAPITOLUL XIX

Întunericul de dincolo de hublouri avu un efect calmant asupra gîndurilor sale. Privirea i se pierdu în cerneala neagră presărată cu scînteile strălucitoare ale stelelor. Se simțea singur. Rememoră cu nostalgie nenumăratele ore petrecute în spațiu, cînd era meteorolog la bordul lui Atmion. Apoi fusese alungat de o suspiciune de nedepășit.

Adevărul era, poate, că fusese crescut intenționat separat de ceilalți pentru ca nimănui să nu-i treacă măcar prin minte să umple prăpastia ce-l despărțea de colegii săi. Aflase însă că suspiciunea se topise mult, aproape dispăruse. Se întîmplase ceva care făcuse ca problema întregului Fifty Suns să devină din nou și a lui. Trebuia să se gîndească la o cale de a o salva pe Gloria. Cu cîteva ore înainte de a ajunge la destinație, își trimise cartea de vizită căpitanului Laird și solicită o întrevedere.

Ofițerul comandant era un non-dellian, sfrijit, cărunt și demn. Fu de acord cu fiecare cuvînt, fiecare detaliu din planul lui Maltby.

- Întreaga situație a fost cîntărită cu cîteva săptămîni în urmă, spuse el, imediat după ce dellhibrizii au pus mîna pe putere. Estimarea numărului de aparate de luptă de care dispune Imperiul a ajuns la o valoare care pare aproape fără sens. E imens. N-ar fi de mirare, continuă ofițerul foarte serios, dacă Pămîntul ar trimite cîte o navă de luptă pentru fiecare bărbat, femeie, sau copil din Fifty Suns, fără a slăbi cîtuși de puțin capacitatea de apărare din galaxia principală. Noi, comandanții de nave, am așteptat nerăbdători ca Hunston să facă o declarație publică sau privată în legătură cu asta. Neglijența lui în această chestiune este alarmantă, mai ales că există o logică în presupunerea că o

primă penetrare într-un nou sistem stelar, cum este Marele Nor Magellan, trebuie să fi fost făcută la ordinul executivului central.

- Da, spuse Maltby, este o misiune imperială, acționînd direct sub comanda consiliului Împăratului.

- Ce nebunie! murmură căpitanul. Noii noștri stăpîni sînt nebuni.

Se îndreptă de spate, dînd din cap, de parcă încerca să scape de bezna și confuzia ce-l copleșiseră. Continuă cu voce vibrantă:

- Căpitane Maltby, cred că vă pot garanta întregul sprijin din partea armatei în tentativa de salvare a soției dumneavoastră, dacă... dacă mai este în viață.

În timp ce se prăbușea prin întuneric, cădea și cădea, Maltby se străduia din greu să diminueze senzația înspăimîntătoare lăsată de ultimele cuvinte. Deodată, vechiul său sarcasm izbucni ca un foc mocnit. Se gîndi cu ironie că părea aproape incredibil că trecuseră doar cîteva luni de cînd Locotenent Neslor fusese obligată de împrejurări să-i inducă un intens sentiment de afecțiune pentru Gloria. Afecțiune care de atunci îi dominase toate pasiunile.

Pe de altă parte, ea se îndrăgostise în mod necondiționat, natural, de el. De aceea și era atît de prețioasă pentru el relația lor.

Planeta de sub el se vedea tot mai mare, tot mai luminoasă. O semilună amplasată confortabil în spațiu, a cărei porțiune întunecată scînteia plină de luminițele argintii ale miilor, zecilor de mii de orașe și orășele. Într-acolo se-ndrepta și el, către zona ce sclipea în întuneric. Coborî într-o pădurice. Își îngropă costumul spațial lîngă un copac marcat cu grijă. Bezna absolută îl învălui.

Maltby simți că-l părăseau puterile. Impactul cu solul fusese foarte puternic. Simțea cum începea să-și piardă luciditatea.

Se trezi uluit. Se uită în jurul său. Era tot întuneric. Două din cele trei luni ale Cassidorului se aflau mult deasupra orizontului. Cînd căzuse pe sol

nu răsăriseră încă. Lumina lor se împrăștia difuz asupra luminișului.

Se afla în același petec de pădure. Își mișcă mîinile... și se mișcară. Nu erau legate. Se așeză, apoi se ridică. Era singur.

Nu se auzea nici un sunet, în afară de foșnetul vîntului printre copaci. Rămase așa, cu ochii îngustați, bănuitor, multă vreme. Apoi încet, se relaxă. Auzise cîndva, își aminti el deodată, de momentele de inconștiență, ca acesta, care se manifestă la non-dellieni în urma unei căderi prelungite prin spațiu. Dellienii nu erau afectați, iar pînă în acea clipă Maltby crezuse că și dellhibrizii erau imuni. Nu erau. Nu se îndoia în această privință. Ridică din umeri și uită întîmplarea. Trecură aproape zece minute pînă ajunse la cea mai apropiată stație de airbus. După încă zece minute se afla în centrul aerian... De aici cunoștea drumul. Se opri la una din cele patruzeci de intrări și sondă rapid cu cele două creiere împrejur. Fu mulțumit că nu detectă prezența nici unui dellhibrid în acel furnicar de lume ce se scurgea în valuri de pe scările rulante. Era o satisfacție măruntă, deoarece știa că Hunston nu-și putea împrăștia oamenii în complicate misiuni de patrulare. Conducătorul dellhibrizilor putea perora cît avea chef despre armatele sale, dar, - zîmbi amar Maltby - nu poseda astfel de forțe.

Lovitura de stat ce îi adusese lui Hunston controlul asupra întregului Fifty Suns era o înfăptuire mult mai îndrăzneață și mai șocantă decît apărea la prima vedere. Efectivul de care dispunea Hunston era sub o sută de mii de oameni... iar debarcarea în puternicul oraș Della, capitala întregului sistem, putea fi extrem de periculoasă pentru Peter Maltby.

Tocmai își cumpărase biletul și se îndrepta cu pași mari către scara rulantă a celui de-al patrulea nivel, cînd femeia îl prinse de braț. Dintr-o străfulgerare Maltby îi puse stăpînire pe creier apoi se relaxă iute. Se trezi în fața Locotenentului Neslor, psiholog șef pe nava Star Cluster.

Maltby își lăsă jos ceașca și se uită fix, sumbru, peste masă la femeia din fața lui.

- Sincer, spuse el, nu sînt interesat de nici un plan pe care l-ați putea avea pentru recapturarea navei. Mă aflu într-o situație în care nu pot aprecia dimensiunile acestei probleme.

Făcu o pauză, studiind-o curios, dar fără nici un gînd precis. Viața sentimentală a acestei femei de vîrstă mijlocie îl uimise dintotdeauna. Se întrebase cîndva dacă nu-și folosise mașinăriile din laborator pentru a se condiționa singură împotriva oricărui sentiment uman. Acest gînd îi reveni din nou în minte în timp ce se afla acolo în fața ei. Apoi amintirea lui dispăru. Ea voia informații, nu o analiză a comportamentului ei.

- După părerea mea, spuse el cu și mai multă răceală, sînteți responsabilă de capturarea dezonorantă a lui Star Cluster, în primul rînd pentru că dumneavoastră cu înțelepciunea asta savantă, m-ați expulzat de pe navă, deși eram în stare să vă apăr; în al doilea rînd pentru că era sarcina dumneavoastră să explorați creierele celor ce sînt primiți la bord. Tot nu pot înțelege cum ați dat greș.

Femeia rămase tăcută. Era o femeie slabă, cu tîmplele cărunte, de o frumusețe matură. Continua să-și soarbă liniștită băutura. Privirea i se încrucișă cu cea a lui Maltby cînd i se adresă:

- N-am de gînd să-ți ofer nici-o explicație. Înfrîngerea însăși spune tot.

Apoi izbucni:

- Crezi că nobila noastră doamnă ți se va arunca în brațe recunoscătoare după ce o vei salva. Uiți însă că este condiționată să nu te mai iubească și că acum numai nava ei contează pentru ea.

-Îmi asum acest risc, și mi-l asum singur. Și dacă mai sîntem în continuare supuși legilor pămîntene, îmi voi exercita drepturile legale.

Ochii Locotenentului Neslor se îngustară:

- Oh, spuse ea, cunoști legile. Ai petrecut multă vreme în bibliotecă, nu-i așa?

Maltby spuse liniştit:

- Probabil cunosc legile pămîntene mai bine decît oricine de pe Star Cluster.

- Şi n-ai de gînd să asculţi măcar planul meu, să foloseşti cei o mie de supravieţuitori pentru evadare?

- V-am mai spus, nu pot lua parte la o pierdere şi mai mare.

Femeia se ridică.

- Dar ai de gînd s-o salvezi pe Lady Gloria?

- Da.

Ea se întoarse fără alte cuvinte şi plecă. Maltby o urmări cu privirea pînă ce dispăru pe o uşă îndepărtată.

CAPITOLUL XX

Amiralul, Prea Onorabila Gloria Cecily, Lady Laurr, stătea pe tronul aşezat pe podiumul de primire şi asculta nepăsătoare raportul psihologului. Indiferenţa ei nu păru să se diminueze pînă cînd vorbitoarea nu-şi încheie darea de seamă.

Vocea-i sună totuşi crîncenă cînd vorbi:

- Înseamnă deci, că nu bănuieşte deloc adevărul? N-a descoperit că Star Cluster n-a fost capturat niciodată? N-a înţeles că tu l-ai făcut să-şi piardă cunoştinţa cînd a aterizat acolo în crîng?

- Oh, era foarte bănuitor, dar cum putea oare să ghicească adevărul ţinînd cont de tăcerea noastră, cum ar fi putut intui el că anunţul triumfător al lui Hunston făcea parte din jocul pe viaţă şi pe moarte pe care-l jucăm cu acesta, încercînd să ne distrugem unul pe altul? Faptul că Hunston a pus într-adevăr mîna pe o navă de război a Pămîntului împiedică practic pe oricine să sesizeze adevărul.

Tînăra stăpînă dădu din cap surîzînd. Rămase o vreme cu ochii-i trufaşi îngustaţi, gînditori, cu buzele uşor deschise lăsînd să se vadă dinţii albi strălucitori.

Nu fusese la fel de încîntată cînd aflase că dellhibrizii aveau şi ei la dispoziţie o navă de luptă pămînteană, şi încă un model nou, minunat, o navă la proiectarea căreia se lucra de foarte mulţi ani. Toate datele pe care le avea despre această nou-născută navă a tunetului, cum i se spunea, i se perindară prin minte cu iuţeală. Cele nouă sute de bilioane de părţi constituente intraseră în producţia de serie cu şaptezeci şi cinci de ani în urmă, în speranţa că prima navă ar fi putut fi gata după şaptezeci de ani. Următoarele ar fi fost asamblate în serie în următorii cîţiva ani. După calculele ei, foarte puţine nave de acest tip se aflau în serviciu în acel moment; şi totuşi undeva pe drum una dintre ele fusese furată.

Sentimentele sale cu privire la faptul că dellhibrizii au o astfel de navă, oscilau între uşurare şi alarmă. Uşurare pentru că de fapt, super-invenţiile dellhibrizilor erau pur şi simplu furate din galaxia principală, alarmă din cauza implicaţiilor pe care le putea avea o astfel de captură.

Care erau intenţiile lui Hunston? Cum avea de gînd să rezolve problema că imperiul avea mai multe nave de război decît întreaga populaţie din Fifty Suns?

Spuse încet:

- Fără îndoială, dellhibrizii au trimis o navă în galaxia principală în momentul în care au aflat despre noi. Şi, bineînţeles, dacă au trecut în număr suficient de mare la bordul unei nave de război pămîntene, nimic nu-i mai putea opri.

Şi continuă apoi mai veselă:

- Îmi pare bine că Maltby nu a pus la îndoială explicaţia pe care i-ai dat-o, cum că tu şi alţi o mie de membri ai echipajului aţi scăpat cînd Hunston a capturat Star Cluster. Nu mă surprinde că a refuzat să aibă de-a face cu planul tău nesăbuit de recucerire a navei. Important este însă, că sub pretextul acestei povestioare, ai aflat ce gînduri are. Fixaţia asta pe care o are pentru mine îl va determina să încerce să urce la bordul navei lui Hunston. Cînd senzorul pe

care i l-am implantat de cînd a fost debarcat pe Atmion, ne va arăta că se află în interiorul navei, vom trece și noi la acțiune. Va fi foarte mirat cînd va descoperi ce fel de haine poartă, rîse ea.

Locotenent Neslor spuse:

- Ar putea fi omorît.

Se lăsă liniștea, pe fața fin modelată a Gloriei rămase întipărită o urmă de surîs.

- Nu uita, zise imediat psihologul, că repulsia actuală pentru el este influențată de faptul că acum ai înțeles cît de profund erai dominată de sentimente în trecut.

- E posibil, admise Amiralul, să fi fost cam prea plină de entuziasm cînd am fost supusă condiționării. Oricare ar fi fost motivul, n-am chef să simt altfel decît acum. Ca atare, ia aminte, e un ordin: sub nici un pretext nu voi fi recondiționată în starea inițială. Divorțul de căpitanul Maltby odată pronunțat, va fi definitiv. E limpede?

- Da, nobilă doamnă.

Erau acolo nave, pretutindeni numai nave, mult mai multe decît văzuse vreodată Maltby pe cosmodromurile de pe Cassidor. Întreaga flotă fusese demobilizată, fără îndoială, imediat ce dellhibrizii preluaseră puterea.

Navele stăteau așezate una lîngă alta, aliniate înspre nord, est, sud, încotro puteai privi cu ochii. Erau ancorate în hangarele lor, în șiruri dispuse geometric. Ici-colo, hangarele de suprafață și atelierele de reparații rupeau ritmul egal al liniilor drepte, paralele. În cea mai mare parte, însă, adăposturile erau subterane, sau mai bine zis se aflau sub niște foi netede din metal, ascunse în final de o mare ondulată dintr-un aliaj translucid de oțel.

Nava de război pămînteană zăcea la vreo șase kilometri de intrarea vestică în parcul de zbor. Distanța părea că nu-i diminuează cu nimic măreția. Se ivea uriașă la orizont, umbrind navele din jur. Nimic de pe Cassidor, nimic din întregul Fifty Suns,

nu putea încerca să concureze cu puternica navă, nici ca dimensiuni, nici ca sofisticare, nici măcar ca aparență de forță. Chiar și acum, i se părea incredibil lui Maltby că o asemenea armă, o mașinărie ce ar fi putut distruge toate planetele din jur, căzuse intactă în mîinile dellhibrizilor, fusese capturată prin înșelătorie. Și totuși, metoda folosită de el pentru a elibera Atmion era dovada clară că acest lucru era cu putință. Cu un efort, Maltby se rupse din contemplarea inutilă și porni mai departe. Era ferm hotărît. Ofițerul de la poartă era un non-dellian cu o figură plăcută, care-l lăsă să treacă spunîndu-i:

- Există un teleportor focalizat dinspre navă către centrul clădirii.

Indică undeva la vreo sută de metri în lateral și continuă:

- Veți ajunge astfel în interiorul navei. Acum luați acest dispozitiv de alarmă și puneți-l în buzunar.

Maltby acceptă minusculul obiect din curiozitate. Era un dispozitiv obișnuit de emisie-recepție cu un buton de activare a semnalului de alarmă.

- Pentru ce-mi trebuie? întrebă el.

- Vă îndreptați către puntea comandantului, nu-i așa?

Maltby aprobă cu o înclinare a capului, dar deja începuse să-i încolțească o idee; nu avu încredere în el însuși s-o exprime. Așteptă. Individul continuă:

- Imediat ce ajungeți la bord, încercați să vă îndreptați către panoul de control și anulați scurgerile de energie, legăturile de forță, ecranele automate, și așa mai departe. Apoi apăsați butonul.

Gîndurile lui Maltby se goliră. Avu dintr-o dată senzația că pășea pe muchia unui abis.

- Dar care-i scopul? întrebă el nedumerit.

Răspunsul sosi liniștit, aproape rece:

- S-a decis să se încerce capturarea navei. Avem cîteva teleportoare disponibile și sîntem gata să trimitem o sută de mii de oameni la bord, din cîteva centre de concentrare. Indiferent de rezultat, în

confuzia atacului cresc șansele evadării dumneavoastră și a soției.

Se opri nervos:

- Ați înțeles instrucțiunile?

Instrucțiuni! Deci asta era! Era membru în armata din Fifty Suns și se considera de la sine înțeles că el urma să execute fără ezitare ordinele. Bineînțeles că n-avea nici un gînd să asculte. Ca lider ereditar al dellhibrizilor jurase credință poporului din Fifty Suns și în plus se căsătorise cu reprezentanta Imperiului Pămîntean; loialitatea lui era o chestie de etică.

Lui Maltby îi veni ideea ciudată că numai un atac al supraviețuitorilor de pe Star Cluster ar fi putut schimba cumva lucrurile. Conduși de Locotenent Neslor, sosirea lor ar fi fost un ajutor neprețuit pentru un om a cărui minte se învîrtea în cerc, tot mai repede cu fiecare minut. Maltby avea nevoie de timp pentru a se putea hotărî. Și din fericire, timpul era pe cale să devină disponibil. Această hotărîre nu trebuia luată aici și acum. Putea lua dispozitivul de alarmă... și să-l folosească sau nu, în funcție de cum va considera necesar în momentul respectiv. Dădu drumul instrumentului să alunece în buzunar și spuse liniștit:

- Da, am înțeles instrucțiunile.

Două minute mai tîrziu era în interiorul navei.

CAPITOLUL XXI

Magazia în care se trezi Maltby era pustie. Constatarea îl șocă plăcut. Părea prea frumos să fie adevărat. Își roti privirea împrejur. Nu-și amintea să fi ajuns vreodată aici cînd fusese la bordul lui Star Cluster. Dar atunci n-avusese nici un motiv să bîntuie pretutindeni prin uriașa navă. Oricum, pentru acest lucru avea suficient timp, credea el atunci.

Se îndreptă către teleportorul de interior și întinse mîna către contactul ce i-ar fi permis să pășească pe puntea principală. Dar în ultimul moment degetele ce atinseseră deja butonul, ezitară.

Bineînțeles că cel mai înțelept ar fi fost să acționeze rapid, cu îndrăzneală. Întreaga istorie de război învăța că temeritatea calculată, temperată de vigilență, cîntărea greu în balanța victoriei. Numai că el nu-și făcuse chiar un plan. Își activă cel de-al doilea creier, cel dellian. Rămase nemișcat, examinîndu-și mental acțiunile din momentul în care Hunston proiectase globul de forță în dormitorul său, călătoria pînă la Cassidor, apoi discuția cu Locotenent Neslor și în final atacul pregătit de armată.

Analizînd toate acestea pe rînd, îl izbi deodată senzația de complicație inutilă. Partea delliană a creierului său, cu logica sa incisivă, n-avea în mod normal dificultăți în organizarea unor fapte ce păreau necorelate, într-o unitate logică, indiferent de elementul de legătură ascuns în ele. Dar acum rezolva prea încet detaliile. Îi trebui un moment pentru a înțelege de ce. Fiecare element se compunea din multe amănunte mici, unele rezolvabile parțial prin deducție, altele, deși neîndoielnic existau, refuzau să iasă din ceață. Nu avea timp să se mai gîndească la asta. Se decise să pătrundă în cabina comandantului navei și avea o singură modalitate s-o facă. Cu o mișcare hotărîtă apăsă butonul. Păși într-o cameră puternic luminată. Un bărbat înalt stătea la vreo patru metri de teleportor, cu privirea ațintită asupra lui. În mînă strîngea un pistol In-no.

Abia cînd bărbatul vorbi, Maltby îl recunoscu pe Hunston. Conducătorul dellhibrizilor spuse cu o voce pătrunzătoare:

- Bine ai venit căpitane Maltby, te așteptam.

De data aceasta îndrăzneala dăduse greș.

Maltby se gîndi să-și smulgă și el pistolul din toc. Se gîndi doar. Se uitase spre panoul de control, în porțiunea unde se afla apărarea automată pentru

interiorul navei. Strălucea acolo o singură luminiță. Își mișcă încet mîna. Lumina clipi, dovedind că era ținut sub observație. Se hotărî să nu folosească arma. Posibilitatea ca lumina să fi fost activată fusese și motivul pentru care nu pătrunsese pe puntea principală cu arma în mînă.

Maltby oftă și-și îndreptă întreaga atenție către celălalt. Trecuseră trei luni de cînd nu se mai văzuseră. Ca toți indivizii cu sînge dellian în vine, ca și Maltby de altfel, Hunston era un exemplar superb, perfect proporționat. Mama lui fusese blondă probabil, iar tatăl un brunet foarte întunecat, deoarece părul îi crescuse într-un amestec ciudat de auriu și negru, ceea ce se întîmpla întotdeauna în astfel de cupluri. Ochii lui erau de un albastru cenușiu. La întîlnirea lor anterioară, Hunston îi păruse mai slab, mai imatur, în pofida siguranței și a personalității sale puternice. Dar asta se întîmplase demult. Acum părea puternic și semeț, fiecare centimetru din el trăda conducătorul. Deschise gura și i se adresă lui Maltby fără nici o introducere:

- Pe scurt, faptele sînt următoarele: aceasta nu este Star Cluster. Declarația mea a fost o manevră politică. Am capturat această navă dintr-un hangar din galaxia principală. O a doua navă de război, pe cale de a fi capturată în prezent, va sosi aici în curînd. Cînd va fi aici vom declanșa un atac surpriză asupra lui Star Cluster.

Schimbarea rolului lui Maltby din salvator în păcălit se făcuse rapid. Fusese un om hotărît, pregătit să înfrunte orice pericol și dintr-o dată devenise un nebun, al cărui țel era ridicol.

- Ddarr... încercă el să vorbească.

Era un sunet, nu o reacție. Un cuvînt ce exprima confuzia, o stare fără gînduri ce preceda o furtună în creier, din care răsări triumfătoare înțelegerea situației. Înainte ca Maltby să mai poată spune ceva, Hunston continuă:

- Cineva ne-a avertizat că sosești. Presupunem că soția ta. Presupunem chiar mai mult, că în spatele

fiecărui pas pe care îl face se află un scop ostil. În consecință, ne-am pregătit pentru starea de urgență. În interiorul acestei nave am zece mii de oameni. Dacă sosirea ta aici este un semnal pentru atac, atunci acesta trebuie să fie într-adevăr bine organizat pentru a ne surprinde.

Încă o dată, prea multe fapte. După un minut Maltby se gîndi la militarii de afară, ce așteptau să pătrundă în navă și tresări. Deschise gura să spună ceva și apoi o închise la loc, în timp ce creierul său dellian proiectă în cel primar amintirea întîlnirii cu Locotenent Neslor. Capacitatea logică a celui de-al doilea creier nu avea corespondent în echivalentul uman. O conexiune fulgerătoare se făcu între întîlnirea cu psihologul și inconștiența în care căzuse cînd se prăbușise pe solul Cassidorului. Instantaneu, extraordinarul său creier secundar examină aproape o mie de posibilități pînă obținu în sfîrșit răspunsul.

Costumul pe care-l purta!!! Fusese lăsat în nesimțire pentru a-i putea fi înlocuit cu altul. În orice clipă putea fi activat. Șiroind de transpirație, încercă să-și imagineze ciocnirea titanilor: zece mii de dellhibrizi împotriva echipajului de pe Star Cluster, împotriva a o sută de mii de militari din armata de pe Fifty Suns.

Cel puțin acest ultim grup aștepta semnalul său, îi putea salva nedînd alarma. Deveni brusc conștient că trebuia să spună ceva, dar mai întîi...

Trebuia să afle dacă îmbrăcămintea îi fusese "tratată".

Duse un braț la spate și apăsă cu mîna prudent în spinare. Pătrunse zece centimetri, cincisprezece, și în continuare încă mai era loc gol în jurul mîinii sale. Încet, Maltby își retrase brațul. Costumul era într-adevăr activat.

Hunston tocmai spunea:

- Planul nostru este să distrugem Star Cluster și apoi chiar Pămîntul.

- Cee?! făcu Maltby.

Căscase ochii. Avea senzația că nu auzise bine. Îngînă și el, propria-i voce răsunîndu-i în ureche asurzitoare:

- Să distrugi Pămîntul!

Hunston dădu din cap cu răceală.

- Este singura posibilitate logică. Dacă este distrusă unica planetă pe care se știe despre expediția lui Star Cluster în Marele Nor Magellan, vom avea timp să ne extindem, să dezvoltăm această civilizație și, eventual, după sute de ani de înmulțire intensivă, vom avea o populație suficient de mare pentru a prelua controlul asupra întregii galaxii.

- Dar, protestă Maltby, Pămîntul este centru galaxiei principale. Toată puterea se află acolo, e simbolul Imperiului. Este capul planetelor din peste trei mii de milioane de sori. Este...

Se opri. Frica ce puse stăpînire pe el era uriașă pentru că nu se referea la persoana lui.

- De ce, nebunule? urlă el furios. Nu poți face un lucru ca acesta. S-ar dezorganiza întreaga galaxie.

- Exact, aprobă Hunston cu satisfacție. Categoric, vom avea timpul necesar. Chiar dacă mai știu și alții despre expediția Star Cluster, nimeni n-ar face legătura cu catastrofa și nu va mai fi trimisă o altă expediție.

- După cum vezi, continuă Hunston după o scurtă pauză, am fost foarte sincer cu tine. Cred că nu ți-a scăpat că întregul plan depinde în totalitate de distrugerea în primă fază a lui Star Cluster. Pentru asta așteptăm ajutor din partea liderului ereditar al dellhibrizilor.

CAPITOLUL XXII

În imensa cameră se lăsă tăcerea. Panourile de control rămîneau impasibile, mai puțin becul solitar de pază, care strălucea palid ca o baliză. Maltby conștientiză în acel moment o idee care se cocea în

mintea sa. Avea indirect legătură cu cererea lui Hunston și nu era nouă. Încercă să o alunge, dar ea rămase fermă și se întărea tot mai mult, era o forță ce se dezvolta în creierul lui Maltby. Era convingerea că în această bătălie trebuie totuși să se alăture uneia din cele trei părți implicate. Nu putea permite ca Pămîntul să fie distrus!

Cu un efort teribil, alungă în adîncuri gîndul și privi din nou către Hunston. Acesta îl fixa cu ochii îngustați de nerăbdare, dezorientîndu-l pe Maltby. Deschise gura să facă o remarcă sarcastică despre un uzurpator care are tupeul să ceară ajutorul celui pe care s-a luptat din greu să-l înlocuiască.

Dar Hunston îi luă vorba din gură.

- Maltby... care este pericolul? Care era planul lor cînd te-au trimis aici? Trebuie să fi aflat pînă acum...

Maltby aproape uitase de asta. Încă o dată încercă să vorbească. Dar acum se opri singur. În mintea lui se năștea un alt gînd. Zăcuse acolo de multe luni, iar conceperea lui în cele mai mici detalii reprezenta de fapt soluția lui Maltby pentru problema întregului Fifty Suns. În trecut, ipoteza că această soluție presupunea ca un singur om să convingă, să comande chiar, trei grupuri ostile la un moment dat și să le forțeze să se supună voinței sale, făcea întreaga idee ridicolă și nepractică.

Acum, dintr-un salt mental, înțelese cum putea realiza acest lucru. Dar repede, repede! În orice clipă costumul pe care-l purta putea fi folosit.

- Camera! spuse el violent. Dacă pui preț pe viața ta, ieși de aici imediat!

Hunston căscă ochii la el. Părea că nu se teme. Îl întrebă cu un ton curios:

- Camera aceasta este periculoasă pentru că te afli tu aici?

- Da, spuse Maltby și ridică puțin brațele în sus, și capul de asemenea, astfel încît energia din arma Inno a lui Hunston să nu-l lovească în plin.

Corpul i se încordă pentru saltul înainte.

În loc să tragă, Hunston se încruntă.

- Ceva nu-i în regulă. Normal, nu te-aș lăsa singur în cabina de comandă a navei. Dacă înțeleg bine, îmi ceri practic să te ucid. Evident, dacă ești un pericol, atunci trebuie să mori. Prea evident. Lumina de protecție te urmărește... adaugă el caustic,...în momentul în care aș trage eu, apărarea automată s-ar reseta și atunci ai putea să folosești tu arma. Asta așteptai?

Asta.

- Ieși din camera asta, fu tot ce-i răspunse Maltby. Ieși nebunule, n-auzi?

Hunston nu se mișcă, dar îi mai pieri culoarea din obraji.

- Singura amenințare pe care mi-o pot imagina este ca cei de pe Star Cluster să fi făcut cumva să trimită un teleportor la bord.

Se uită lung la Maltby.

- N-am reușit să descoperim cum funcționează aceste teleportoare, știu doar atît: nu există legături între aparatele de pe nave diferite. Sînt acordate pe frecvențe diferite și fixate astfel. Odată construite nu mai pot fi modificate. Dar TU, sigur ai avut ocazia să afli secretul de operare. Spune-mi !

Spune-mi! Era clar că trebuia să atace, în pofida luminii de protecție. Avea nevoie numai de mușchi, se baza doar pe o fracțiune de secundă de surpriză. Poate reușea să-l păcălească, dacă ar fi încercat să-i explice ce i se cerea.

Ironia era că Hunston și experții săi apreciaseră corect natura primejdiei. Hunston stătea în fața unui om al cărui costum era înțesat cu teleportoare, atît în față cît și în spate, și nu bănuia nimic.

Maltby începu:

- Teleportoarele lucrează asemănător celor care au dus la nașterea primilor "roboți" dellieni, numai că folosesc componentele originale. Generatoarele de "roboți" luau o imagine electronică a unei ființe umane și construiau ceea ce se presupunea a fi dublura exactă a materiei organice. Ceva era greșit, desigur, întrucît dellienii n-au fost niciodată duplicate ale ființelor omenești originale, erau deosebiți chiar

și din punct de vedere fizic. Pe baza acestor diferențe s-a dezvoltat ura feroce care a condus la masacrarea "roboților" de acum cincisprezece mii de ani. Dar acum nu mai contează... Aceste teleportoare reduc corpul la un flux electronic și apoi îl reconstituie folosind un procedeu de restaurare a țesuturilor. Procedeul a devenit la fel de simplu ca aprinderea unui bec și...

În acest moment Maltby lansă atacul. Teama că Hunston ar fi putut ținti către picioarele sale, către piept sau către cap, se spulberă. Pentru că în acest ultim moment celălalt ezită, și fu pierdut. Pistolul Inno fulgeră cînd Maltby îl apucă de încheietura mîinii ce ținea arma. Flama se lovi însă fără pagube de podeaua absorbantă, apoi arma zăngăni lovindu-se de perete, departe de locul încăierării.

- Ticălosule! șuieră Hunston. Știai că n-aș trage în conducătorul ereditar al dellhibrizilor. Trădătorule...

Maltby nu știuse nimic. Și nu pierdu timpul să analizeze această declarație. Vocea lui Hunston se stinse. Maltby îi apucase capul ca într-un clește și trăgea de el către și în **interiorul** pieptului său. Surpriza fusese năucitoare. Pentru o clipă, vitală, Hunston încetă să se mai zbată. În acel moment Maltby îl îndesă în teleportor, părînd că-l înghite cu propriul său trup.

Imediat ce dispăru zbaterea ultimului picior, Maltby sfîșie fermoarul costumului. Îl scoase apoi îl așeză astfel încît suprafețele teleportorului să se afle față în față.

Practic se cățărase ca să iasă din costum, alergînd imediat către panoul de control, ajustă lumina de protecție să lucreze pentru **el** și făcu încă o duzină de alte reglaje. Un minut mai tîrziu, nava îi aparținea.

Era necesar acum să prezinte celor trei grupuri decizia lui. Și mai era... Gloria...

CAPITOLUL XXIII

Audierea se ţinu după zece zile, în faţa căpitanilor convocaţi la bordul lui Star Cluster. Se consumase probabil deja primul act al spectacolului, deoarece la intrarea lui Maltby, ea era deja acolo, cu figura împietrită, privind fix înainte. Maltby ghici privind-o, că făcuse un ultim efort de a încerca ţinerea acestei audieri şi dăduse greş.

Maltby se aşeză pe locul indicat de unul dintre ofiţeri şi aşteptă să fie chemat. Era puţin încordat, dar nu amărît. Ştia că trebuie să vină cu argumente foarte puternice pentru a cîştiga, dar preţul merita efortul.

Cu coada ochiului privi către premiu... şi-şi feri pripit privirea cînd căutătura femeii o întîlni pe a lui, amestecată cu scîntei şi licăre de gheaţă ce ţinteau direct în ochii lui.

- Căpitane Maltby, spuse ea cu voce gravă, te implor să nu forţezi verdictul.

- Excelenţă, eşti la fel de atrăgătoare pentru mine cînd eşti furioasă ca şi atunci cînd eşti... docilă.

- E o remarcă vulgară şi n-am să ţi-o iert niciodată.

Vocea i se aprinse.

- Îmi pare rău dacă ai impresia că sînt vulgar, zise el. Nu simţeai aşa mai înainte, dacă îţi aminteşti.

Obrajii ei încîntători se îmbujorară brusc.

- Nu ţin să-mi amintesc ceva ce acum nu-mi mai face plăcere, spuse ea cu asprime. Dacă ai fi un gentleman, nu ar trebui să te foloseşti de astfel de amintiri.

- Sper, răspunse Maltby, că vei continua să mă consideri un gentleman în adevăratul sens al cuvîntului. Dar nu văd ce legătură ar avea acest lucru cu sentimentele pe care le avem unul pentru celălalt.

- Nici un gentleman n-ar încerca să impună cuiva dragostea cu forţa, cînd sentimentul nu este reciproc.

- Singura mea dorinţă, spuse Maltby, este să fie restabilit sentimentul natural alungat prin forţă.

Ea se uită fix la el, cu pumnii strînşi, de parcă ar fi fost gata să-l ia la bătaie. I se adresă cu brutalitate:

- Afurisit avocat al spaţiului. Aş vrea..., aş vrea să nu te fi lăsat niciodată în bibliotecile noastre.

Maltby zîmbi.

- Gloria, draga mea, vorbi el pe un ton confidenţial, am auzit că şi tu eşti un avocat al spaţiului destul de bun. Pot pune rămăşag că te poţi descurca.

- Nu pun pariuri, îi tăie vorba cu răceală.

Era o replică insultătoare, după toate cîte se întîmplaseră. Maltby rămase pentru un moment tăcut, şocat de exagerarea afirmaţiei. Zîmbi apoi din nou.

- Draga mea, ştii foarte bine că poţi cîştiga acest caz. Pariul meu era că, în fond vrei să cîştig eu şi nu-ţi vei aminti argumentul special cu care poţi învinge.

- Nu există astfel de argumente. Cunoaştem amîndoi legea, iar tu mă torturezi intenţionat cu acest gen de discuţie.

Deodată în ochi îi apărură lacrimi.

- Te rog Peter, îl imploră ea, abandonează. Eliberează-mă.

Maltby ezită, uluit de intensitatea apelului ei. Dar n-avea de gînd să renunţe. Femeia aceasta i se dăruise fără rezerve pe planeta din S. Doradus. Dacă după ce va fi descătuşată din lanţurile psihologice artificiale va continua să-l respingă, atunci va fi liberă. Îi spuse foarte serios:

- Draga mea, de ce ţi-e frică... de tine însăţi? Ţine minte, alegerea îţi revine ţie după aceea. În momentul de faţă crezi că vei prefera să rămîi cu mine şi-ţi repugnă această idee. Odată eliberată de

sub apăsarea psihologică artificială, s-ar putea să-ți dorești să menții această căsătorie.

- Niciodată. Nu pricepi că-mi voi aminti această perioadă, îmi voi aminti că am fost silită să simt astfel? Nu înțelegi acest lucru?

Înțelegea. Dintr-o dată înțelesese că privise toată situația din punctul de vedere al unui bărbat. Femeile gîndeau altfel. Ele trebuiau să simtă necesitatea unui partener de viață ales fără cea mai mică urmă de constrîngere. Era o viziune uimitoare pentru el, care fusese atît de tensionat și absorbit de problemele sale. Și totuși nu putea rosti cuvintele care ar fi eliberat-o.

Rememoră evenimentele ultimelor zece zile. Fuseseră zile mărețe pentru el. Pentru că bilioane de oameni acceptaseră soluția propusă de el. Primii care au fost de acord fuseseră dellienii și non-dellienii. Cînd fuseseră trimise veștile că Star Cluster nu fusese capturat și că Pămîntul își menținea condițiile inițiale, cu ușoare modificări, guvernul din Fifty Suns își declară public acordul.

Maltby rămase puțin dezamăgit de reacția la ceea ce lui i se părea o știre senzațională. Informația - pe care el o obținuse în biblioteca navei pămîntenecă non-dellienii NU erau "roboți" sau umanoizi, ci descendenți ai oamenilor care-i ajutaseră pe primii dellieni să evadeze, păru să nu aibă nici un efect. Maltby se putea consola doar că erau probabil multe alte probleme care deținеau atenția populației. Era de așteptat o reacție în timp. Non-dellieni vor simți o înrudire mai puternică cu celelalte ființe omenești. Dellienii, înțelegînd că oamenii pretinseseră cu mulți ani în urmă că ar fi "roboți" de dragul generațiilor viitoare, ar putea accepta că ființele omenești pot fi persoane de încredere.

Fusese mai greu de rezolvat problema dellhibrizilor. Ușuraticul lor lider, Hunston, fiind prizonier, marea majoritate păru că acceptă înfrîngerea și se declară de acord cu soluția lui

Maltby. Anunțul făcut de el către orașele ascunse suna foarte aspru. Erau norocoși că li se acorda statutul egal în guvernarea sistemului, după ce aleseseră calea războiului. Toate navele din galaxia principală erau avertizate cu privire la tactica folosită de dellhibrizi și pentru mulți ani, aceștia erau obligați să poarte ecusoane de identificare. Totuși dellienilor li se permitea să se căsătorească cu non-dellienii, iar cuplurile puteau avea copii prin metoda presurizării. Copii rezultați din această căsătorie vor fi invariabil dellhibrizi; astfel, după o perioadă de multe generații, numărul dellhibrizilor va crește simțitor. Și dacă mutația conducea către o dominație gradată, prin mijloace normale și legale, a dellhibrizilor, Pămîntul era gata să accepte situația. Legile cu privire la aceste cazuri erau foarte liberale și de perspectivă îndelungată. Fundamental, doar agresiunea armată era interzisă cu desăvîrșire.

Amintindu-și toate acestea, Maltby zîmbi amar. Rezolvase problemele tuturor, mai puțin problema sa personală. Stătea în continuare acolo, nehotărît, cînd întrunirea se suspendă.

Trei ore mai tîrziu, după o scurtă deliberare a juriului, căpitanul Rutgers citi hotărîrea. Fusese scrisă în pripă. Ofițerul îi dădu citire cu un glas sonor:

- Legea cu privire la reluarea stării inițiale în urma unei presiuni psihologice, artificial impuse, nu se aplică și căpitanului Maltby, care în momentul în care a fost condiționat, nu era cetățean al Imperiului. Se aplică însă pentru Lady Gloria, născută cetățean al Pămîntului.

Avînd în vedere că Peter Maltby a acționat ca intermediar între Pămînt și Fifty Suns și că aceasta este ultima călătorie în spațiu, pe navă de război pentru Lady Gloria, nu există bariere geografice care să împiedice menținerea acestei căsătorii.

În concluzie, dispunem ca Lady Gloria să se supună tratamentului necesar pentru a reveni la sentimentele inițiale de afecțiune pentru soțul ei.

Maltby îi aruncă o privire fugară Gloriei și văzu lacrimi în ochii ei, apoi se ridică.

- Excelențele voastre, aș vrea să vă rog ceva.

Căpitanul Rutgers îi făcu semn că-i dă cuvîntul. Maltby rămase tăcut o clipă, apoi înghițind cu greu, spuse:

- Doresc să o scutesc pe soția mea de obligația de a se supune acestui tratament,.. cu o condiție.

- Care este condiția? întrebă grăbit o femeie din juriu.

- Condiția mea este să-mi acorde patruzeci și opt de ore într-un loc pe care-l voi alege eu, pentru a o recuceri. Dacă după această perioadă va avea pentru mine aceleași sentimente ca acum, voi cere ca executarea sentinței să se amîne pe termen nelimitat.

Femeia privi către șefa ei.

- Pare destul de cinstit, Gloria.

- E ridicol, spuse Amiralul de pe Star Cluster, îmbujorîndu-se.

Maltby se îndreptă către ea. Se înclină și spuse cu voce scăzută:

- Gloria, ai în față a doua șansă. De fapt, nici nu ai ținut cont de prima, după cum prevăzusem.

- N-a existat prima șansă. Decizia care s-a luat aici era inevitabilă, știi asta.

Îi evită privirea lui directă; așa i se păru lui Maltby.

- Există o lege de bază a căsătoriei, dinainte de călătoriile spațiale, veche cît istoria umanității.

Ea nu-și mai feri privirea. Ochii i se dilatară, începea să crească în ei o lumină de înțelegere.

- De ce... bineînțeles, spuse ea. Cum am putut să uit ?

Se ridică pe jumătate din scaun, parcă voia să-și susțină argumentele. Încet, se lăsă să alunece înapoi.

- Ce te face să crezi că noi doi nu putem avea copii ?

- Nici o căsătorie între o ființă omenească și un dellhibrid nu a putut avea copii fără ajutoare artificiale.

- Doar cu sistemul de presurizare rece...

- Nimeni nu poate fi constrîns să-l folosească, spuse Maltby. Gloria, nu poți nega faptul că ai avut această șansă pînă la pronunțarea sentinței. Este cel mai vechi motiv, iar pe vremuri era singurul acceptat, pentru desfacerea căsătoriei. Nimeni nu l-ar fi comentat. Ar fi fost definitiv. Dar tu ai luptat din greu pentru acest divorț, fără să te gîndești și la asta. Am considerat că e o justificare perfectă a sentimentului meu, că în fond dorești să fim împreună. Tot ce vreau este să-mi acorzi ocazia de a fi singuri, doar noi doi, iar acum am dreptul să cer acest lucru.

- Aceste patruzeci și opt de ore pe care le soliciți, șopti ea, unde...

Se opri, cu ochii mărițiți. Respira cu greutate.

- De ce, e ridicol. Refuz să iau parte la o astfel de naivitate romantică. În plus, S. Doradus este mult prea departe, în afara teritorului nostru.

Peste umărul ei, Maltby o văzu intrînd pe Locotenent Neslor. Îi aruncă o privire iute, întrebătoare și descoperi că ochii ei îi căutau pe ai lui. Psihologul înclină capul abia perceptibil. Ca urmare, Maltby își coborî privirea din nou către Gloria. Nu credea că avea de ce să se rușineze pentru înțelegerea făcută cu șefa compartimentului psihologic de a o recondiționa pe soția lui după pronunțarea sentinței. Această tînără mîndră și dură avea nevoie de sentimentul unei afecțiuni naturale, mai mult poate decît oricine pe nava aceasta. Era o realitate pe care o înțelesese și Locotenent Neslor la fel de bine ca el, de aceea îi și oferise acestuia o cooperare imediată. Știind acum că Gloria fusese deja

reconditionată - deși era nevoie de puțin timp pentru a-și face efectul îi spuse:

- Planeta S. Doradus unde am naufragiat se află numai la optsprezece ore de aici. Putem lua un modul de salvare și apoi ne putem întoarce pe Star Cluster fără să-i perturbăm manevrele.

Ea îi răspunse acid:

- Ce aștepți din partea mea acolo ?... Să-ți cad în brațe?

- Da, vocea îi era fermă, da, asta aștept.

ANDRIEȘ C. LUCIAN
Nr 1345
Biblioteca Personală

ALFRED ELTON VAN VOGT

A.E. Van Vogt s-a născut în Canada pe 26 aprilie 1912. În 1936 se lansează în jurnalistică și începe să scrie piese radiofonice. În 1938 descoperă celebra revistă americană **ASTOUNDING SF** și debutează în domeniul science-fictionului.

Opera sa, imensă, este publicată mai ales în reviste. Formată în cea mai mare parte din nuvele, ea are un apogeu în anii 1940.

Titluri reprezentative: Ciclul non-A: **Lumea non-A** (1948), **Jucătorii din non-A** (1956), **Sfîrșitul lumii non-A** (1984); **Asaltul invizibilului** (1959); **Războiul contra Rullilor** (1959).

Editat în colaborare cu "InterCONTEMPress" S.A.
Tipografia "InterCONTEMPress" S.A.

Cîndva, în viitor, o gigantică navă spațială pămînteană, STAR CLUSTER, se confruntă cu problema localizării cîtorva planete locuite, rătăcite într-un pustiu de stele. Locuitorii acestor planete știu că nava îi caută dar refuză să-și semnaleze prezența. Comandantul lui STAR CLUSTER este însă o persoană extrem de tenace. Începe astfel o palpitantă și încordată vînătoare...

COPERTA: RIESS WALTER

ISBN 973-9085-05-9

LEI: 160